

Redactie
en Administratie:
Keizersgracht 234
TELEFOON 43304

Hoofdredacteur:
Arthur Tervoren

ABONNEMENTSPRIJS:
Per week 12½ ct.; Per kwartaal
f 1.62½ bij vooruitbetaling (p. post
ook voor Nederl. Indië f 1.75).
Voor het overige buitenland:
porto extra. Losse nummers 15 ct.
VOOR ADVERTENTIËN
wende men zich tot „Werfkracht”,
instituut voor commerciële propa-
ganda, Nassaulaan 49, Tel. 14040
Haarlem, of tot de administratie
van dit blad.

DE STAD

AMSTERDAM

WAARIN NOORD-HOLLAND IN WOORD
OPGENOMEN EN BEELD

Vierkleur

HET MODERNE
NEDERLANDSCHE
RIJWIEL

OVERAL VERKRIJGBAAR

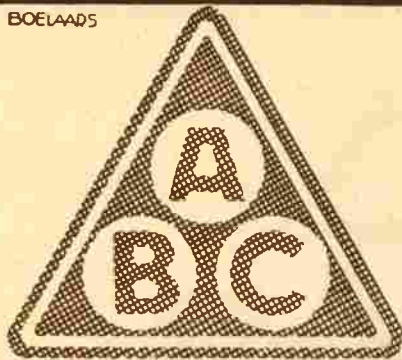
DE RADIO-MARINE-AVOND TE HELDER

Heel Nederland heeft den Radio-Marine-avond, die te Helder is gehouden, kunnen hooren. — Wij hebben dien ook gezien en willen hier onze lezers mee laten genieten van dat gezicht, waaruit blijkt, dat de menschen in Helder zelf niet de minst belangstellenden waren. — Een kijkje op de luisterende menigte te Helder.

Persil blijft Persil

Deze woorden, uit der Huisvrouwen mond, bewijzen de groote voor-
liefde voor dit eenige Zelfwerkend Waschmiddel

Fabrikanten: Henkel & Cie. A. G., Dusseldorf, Vrijmarkt, Essen, 18, Westendamm, Wuppertal, 18, Essen, 18, E. Ostermann & Co., A. G.

HALF-VIRGINIA

is een sigaret vol aroma
die U gaarne blijft rooken
10 stuks 15 cts. - 20 stuks 30 cts.

Eenvoudige proefnemingen met lak

No.
6

Let op de volgende
proefneming

Lakken die met een blauwe vlam branden

GRATIS!

Uwe Initialen
in Goud

Zend ons heden een briefkaart, voor de laatste ROBBIALAC brochure en bericht tevens of zy voor het schilderen van Auto, Motorwiel of Rywieltand wordt. In antwoord hierop zenden wy U deze brochure en tevens twee prachtige Gouden Transfers, van de begin letters van Uw naam, om op Uw voertuig te bevestigen.

Eene gemakkelijke manier om vaste te stellen, of men met een minderwaardige, spiritus-lak te doen heeft, is door een beetje op een schoteltje te gieten en er een lucifer aan te houden. Wanneer de lak dan brandt met eene doorzichtige, blauwe vlam, kan men er zeker van zijn, dat deze is vervaardigd met toevoeging van een soort spiritus, die spoedig vervliegt en waardoor het lakwerk gaat barsten of afschilferen.

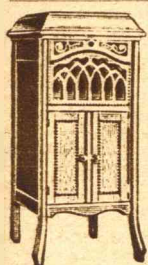
Doe dezelfde proef met ROBBIALAC en U zult zien, dat het met een witte vlam brandt. In ROBBIALAC bevindt zich geen spiritus. Een der groote geheimen van de buitengewone taaiheid, soliditeit en prachtglans van de ROBBIALAC is, het speciale mengsel van gom en oliën, waarin de zorgvuldig gemalen verfstoffen worden gemengd. Tengevolge van een speciaal procedé in de fabricage verdwijnen de kwaststrepen onder het lakken, waardoor men een prachtig, op glas gelijkend lakwerk op zijn ouden wagen krijgt en wel voor slechts enkele guldens.

Haal heden nog een bus. Uw handelaar ter plaatse heeft het in voorraad in Zwart en alle populaire kleuren voor Rijwielen, Motorrijwielen en Automobielen.

ROBBIALAC, AFD. KL6 WOUWERMANSTRAAT 22, AMSTERDAM

ROBBIALAC

De Beste Lak—onder alle omstandigheden

The American Worldtophone
(als tekening)

De wereld kent geen betere, met
20 nummers (10 platen)
f 5.— per maand.

Vraagt gramophooncatalogus No. 167
Elk goed bekend fabrikaat wordt in
Huurkoop geleverd.

N.V. HEES & Co, Delft
Fabriek van Muziekinstrumenten

Model A
f 100,—

Ge kunt U
BETER
en
VLUGGER
scheren!!

Gebruikt een Scheerzeep die voldoende schuim
geeft en waarvan de kwaliteit alles overtreft.

Wilt U zich aangenaam scheren, dan is het noodzakelijk, dat Uw scheerzeep snel, dik en overvloedig schuimt. Neem veel water, liefst warm.

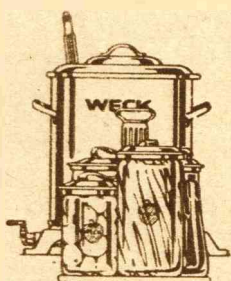
De fabrikanten van Williams Scheerzeepen hebben zich in het bijzonder den eisch gesteld, dat het schuim dik en overvloedig blijft; geen schraal en mager schuim, geen bellen die oogenblikkelijk indrogen, maar een flinke, vaste, vingerdikke laag.

Prijs per origineele tube	Shaving Cream	f 1.—
" "	Double Cap Shaving stick	f 1.—
" "	Holder Top	f 1.—
" "	reservesticks	f 0.75
" "	flacon Aqua Velva	f 0.75
" "	na het scheren te gebruiken	f 2.25

Gratis Monster

Kuypers & Co., Amsterdam, Afd. S
Gelieve mij te zenden monsters
Williams Shaving Cream en Aqua
Velva, waarvoor bijgaand 20 ct. port

INMAAK!

De ouderwetsche manier van inmaken in zout is uit den tijd en wordt algemeen vervangen door de moderne wijze van inmaken, het wecken, dat is het steriliseeren van groenten, fruit enz. met het toestel der firma WECK, waarvan het woord „wecken” is afgeleid. Let er echter vooral op, dat U ter voorkoming van teleurstelling de echte WECK-glazen en toestellen ontvangt, die voorzien zijn van het merk

WECK

Deze naam en
dit merk waar-
borgen echtheid.

Adverteeren
doet verkoopen

GIST IS LEVEN

SCHOONHEID
GEZONDHEID

PUISTJES
HUIDZIKTEN

Steenpuisten?
Puistjes?

Irving's Gistaminetabellen

Spoedig werkend en
afdoende.

Bij elke Apotheek
of Drogist.

25.000 ongevraagde
getuigschriften.

Wacht U voor namaak!

Vraagt uitsluitend
„Irving's Gist-Tamine”
in gele verpakking.

Prijs f 0.75, f 1.50, f 2.50
en f 6.—.

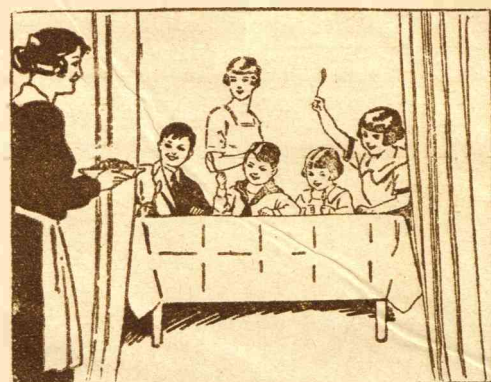
ORGELS
met registers vanaf f 75.—

PIANO'S

Momenteel vanaf f 180.—
Kunstspel piano, billijke prijs.

J. SAKES

Speciale Orgelhandel.
Kanaalstraat 90 - Amsterdam.
Langdurige garanties.

Een smakelijke Toespijs.

Denkt U zich eens verrassend groote rijstkorrels, door stoomontploffingen tot acht maal de natuurlijke grootte opgeblazen en met een fijnen nootachtigen smaak.

Brosse, geroosterde korrels, die met melk of room gegeten in den mond smelten als suiker. Een lekkernij, een smakelijke spijs door milioenen gewaardeerd.

Quaker Puffed Rice.

SCHOENCREAM „GLIM”

vervangt met succes elk ander
merk, ook het duurste
- buitenlandsche -

Redactie
en Administratie:
Keizersgracht 234
TELEFOON 43304

Hoofdredacteur:
Arthur Tervoorren

ABONNEMENTSPRIJS:
Per week 12½ ct.: Per kwartaal
f 1.62½ bij vooruitbetaling (p. post
ook voor Nederl. Indië f 1.75).
Voor het overige buitenland:
porto extra. Losse nummers 15 ct.

VOOR ADVERTENTIËN
wende men zich tot „Werkkracht”,
instituut voor commerciële propa-
ganda, Nassaulaan 49, Tel. 14040
Haarlem, of tot de administratie
van dit blad.

DE STAD

AMSTERDAM

WAARIN NOORD-HOLLAND IN WOORD EN BEELD

Al onze abonnees zijn
Gratis verzekerd
tegen ongelukken

(uitkeeringen f 2000, f 600,
f 300, f 60, f 30), welke den
geabonneerden overkomen
in- en buiten de uitoefening
van hun beroep, vermeld
in onze polisvoorwaarden,
die op aanvraag worden
toegezonden

Aangifte van een ongeval
moet, op straffe van verlies van
alle rechten, geschieden bin-
nen 3 dagen na het ongeval

Nederlandsche Tooneelspeelkunst in Parijs.

Het ensemble Nederlandsche tooneelspelers, dat onder leiding van Louis de Vries te Parijs met de opvoering van „Ghetto” van Herman Heyermans zoo'n buitengewoon succes behaald heeft.

Alle critici waren eenparig in hun uitbundigen lof.

IMPORTEUR: J. C. POUWELS
KENNEMER AUTO-GARAGE ALKMAAR

De Verdwijning van Philip Black

VRIJ NAAR HET ENGELSCH VAN FLORENCE WARDEN

DOOR JOS. P. H. HAMERS

No. 6

Het was een oud huis, dat dikwijls verbouwd en vergroot was, met veel afgelegen plekjes en hoekjes, trapjes en portaaltjes, waar men die niet zou verwachten. Er waren niet minder dan drie trappen die naar de bovenverdieping leidden, zoodat het niet gemakkelijk was iemand in te halen, die aan vervolging poogde te ontkomen. Ofschoon het jonge meisje eenige stappen deed in de richting waarin zij een menschelijke gedaante aan 't einde van de gang meende te zien, zoo zag zij toch het nuttelooze er van in die gedaante te achtervolgen, om zich er van te vergewissen wie zij was.

„Wat is er?” vroeg mevrouw Black.
„Ik denk een van de dienstboden, die uit uw kamer kwam.”

Margaretha liet haar moeder staan en liep vlug de gang door in de richting waarin zij de gestalte zich onduidelijk had zien bewegen.

Op zich zelf was er niets verdachts in, dat een der dienstboden zich in de nabijheid bevond van mevrouw Black's kamer. De kamenier van mevrouw was niet thuis en het was niet zoo ongewoon, dat dan de andere dienstboden in haar kamer moesten zijn, om daar het een of ander te verrichten, maar men moest het uur in aanmerking nemen en het feit, dat tusschen het thee-uur en den tijd voor het diner, geen der dienstboden, behalve mevrouw's kamenier, iets te maken had in dit gedeelte van 't huis. Er was bovendien in de beweging der gestalte, die zij vaag meende te hebben gezien, iets, alsof deze zich trachtte te verbergen en Margaretha voelde als bij intuïtie, dat het Maguire moest zijn, de keukenmeid, die haar dezen middag reeds onaangenaam verrast had door de eigenaardige wijze, waarop zij den bezoeker gevolgd was tot aan haar geliefd plekje met het gezicht op de zee.

De gestalte had zich snel voortbewogen naar het einde van de gang, waar het vrij donker was en was in rechtsche richting verdwenen.

Margaretha liep snel op de teenen in dezelfde richting; zij vermoedde, dat Maguire naar het salon geslopen was, om af te luisteren wat daar besproken werd; maar waarom was zij dan de trap aan de Noordzijde afgegaan? Nog had de dochter des huizes het einde van de gang niet bereikt, of zij meende geluid te hooren rechtsch, vlak bij de zitkamer van haar moeder.

Voor de deur der kamer bleef ze staan en luisterde.

Ja, zij hoorde beweging, alsof er meubelen verschoven werden. Een oogenblik daarna had zij zachtjes de deur geopend en keek naar binnen. Het was vrij donker in 't vertrek, dat aan den Westkant van 't huis was gelegen en het daglicht werd tegen gehouden door de dicht bebladerde takken der boomen, die ter hoogte van de twee grote vensters reikten. De kamer was langwerpig, het meubilair, stoelen, tafels, kasten en al het andere was ouderwetsch en uit den tijd van 't begin der regeering van koningin Victoria, meest van palissanderhout. Deze kamer met de ouderwetsche sitzen gordijnen, het verkleurde tapijt, doorweven met bloemen en figuren uit een vervlogen tijdperk, had altijd voor Margaretha veel aantrekkelijks gehad. Ook de piano was oud; de toetsen waren geel en versleten; de canapé, antiek van model en met veel krul- en snijwerk versierd. Al dit meubilair vond Margaretha, zooals het daar stond, prettig om te zien. Zij hield van de kleine stoeltjes met veel lof en snijwerk aan de leuning, van de vreemde blauw en wit gekleurde, glimmende stof, waarmee de canapé overtrokken was. De oude sitzen meubelgordijnen en de in grillige plooiën aangebrachte portières met zware franje, vond ze prachtig. Het kwam haar voor, dat al dit ouderwetsche, hier en daar licht beschadigde en verkleurde meubilair, veel mooier en vriendelijker was dan de schitterende kleuren en tinten der moderne meubels in de andere vertrekken van het huis; zij vond dat de eenvoudige candelabres op den schoorsteenmantel, de bloemen van was, gebroken en verformd, en die, bijeengehouden werden onder een glazen stomp in een hoek op een rond tafeltje, tot haar gemoed spraken van lang vervlogen dagen, van andere gebruiken in gewoonten en dat dit alles, als het spreken kon, haar van familiegeheimen zou vertellen, die nu een gesloten boek voor haar gebleven waren. Daarom kwam zij nooit in deze kamer of een gevoel van weemoed bekramp haar; zij werd steeds droevig gestemd bij het zien van al deze ouderwetsche meubelen en voorwerpen, die vol van de familiegeheimen schenen te zijn.

Thans trad zij, vervuld van hetgeen de vreemdeling haar had verteld, deze kamer binnen. Zij beschouwde Sir Robert Kerslake als den bezitter van alle geheimen, welke zij zoo vurig begeerde te kennen. Zij was meer dan ooit onder den invloed van de gedachten, die het verblijf in de zitkamer harer moeder steeds bij haar opwekten en toen zij rondkeek, scheen het haar toe, dat al de voorwerpen in de kamer spoedig hun geheime schatten voor haar zouden te voorschijn brengen.

Maar toen ze, na eerst door de half geopende deur in de kamer te hebben rond gezien, de deur wijd open stiet en

nog eens een blik in 't rond sloeg, was zij er van overtuigd, dat het gedruisch, hetwelk zij gehoord had, afkomstig was van een menschelijk wezen.

En inderdaad, de keukenmeid Maguire zat op haar knieën in een hoek aan den overkant van de deur. Zij was bezig den inhoud op den grond neer te leggen van een ouderwetsche, met kant gegarneerde doos, die in den hoek van 't vertrek stond bij een der vensters.

Het was zóo donker in dien hoek, dat zij zich diep over de doos moest bukken om den inhoud te kunnen onderscheiden; zij scheen naar een bepaald voorwerp te zoeken en Margaretha kon van de diep voorover zittende vrouw, alleen den rug zien. Naast haar lag een stapel oude boeken, muziekstukken, gravures, allerlei soort papieren, opgestapeld. Met koortsachtige haast bleef zij steeds den inhoud der groote doos doorsnuffelen en stelde Margaretha volop in de gelegenheid, zich te ergeren over de brutaliteit van deze vrouw, die zoo zonder blikken of blozen het eigendom doorzocht van haar meesters, die vlak in de nabijheid was en haar elk oogenblik kon betrappen.

Het was natuurlijk mogelijk, dat Maguire, die langs de trap aan de Noordzijde was gekomen, niet geweten had, dat mevrouw Black boven aan de hoofdtrap stond. Zij kon in den waan verkeerd hebben, dat de geheele familie zich met den geheimzinnigen bezoeker in het salon bevond en van deze, naar haar meening goede gelegenheid, gebruik hebben gemaakt om aan haar brandende nieuwsgierigheid te voldoen; een of ander, wat zij absoluut wilde weten, te onderzoeken.

Margaretha zag nieuwsgierig naar hetgeen de vrouw deed. Het was klaar als de dag, dat de vrouw naar iets zocht, dat zij hoopte te vinden en niet den inhoud der doos bezichtigde uit louter nieuwsgierigheid. Zij schoof dan ook met zekere bedachtzaamheid de papieren, boeken en oude fotografien een voor een over elkaar, niet nieuwsgierig het een of ander, dat haar aandacht moest trekken, bekijkend, maar steeds zoekend naar iets, dat zij klaarblijkelijk verwachtte hier te zullen vinden.

Op haar beurt brandend van nieuwsgierigheid en vervuld van iets dat nog veel ernstiger was, haastte Margaretha zich niet met de keukenmeid op haar aanwezigheid attent te maken. Zij bleef eenige oogenblikken roerloos bij de deur staan, daarna sloop zij langzaam en onhoorbaar naar de knielende, ijverig in de doos zoekende vrouw toe.

De kamer was, zooals gezegd, langwerpig en de houten vloer oud, zoodat Margaretha haar hart vasthield bij de gedachte, dat het oude hout zou kraken en haar tegenwoordigheid in 't vertrek aan Maguire zou verraden. Maar eindelijk was zij dicht genoeg bij haar geslopen om over haar heen in de doos te kijken en de verschillende voorwerpen te zien, die Maguire in haar koortsachtige haast aandachtig bezichtigde en daarna op zij legde.

Eindelijk slaakte de keukenmeid een zucht van verlichting: zij ging op haar hielen zitten met een hoop nieuwe papieren en platen in de hand, bekeek deze met

nog meer aandacht, een voor een, totdat zij bij een klein cartoonen etui gekomen was. Dit maakte zij open, nam er een aantal oude, losse foto's uit, waarvan sommige zeer verbleekt waren en bekeek ze met onderzoekenden blik.

Margaretha sloop muisstil nader en keek over de schoulers der vrouw heen. Snel liet de keukenmeid de eene fotografie na de andere der revue passeeren, totdat ze een zachten kreet van voldoening uitstiet. Zij boog zich dieper over een klein, verbleekt portret, hield dit met beide handen vast en beschouwde het met de meeste aandacht. Daarna hield zij het in haar rechter hand op eenigen afstand voor zich uit, om het licht er beter op te laten vallen.

Snel als het weerlicht rukte Margaretha haar de fotografie uit de hand.

Maguire sprong op met een kreet van schrik en keerde zich om naar de jonge dame, die een paar stappen achteruit gegaan was en de fotografie stevig vasthield met de hand op haar rug.

„Wat voer je daar uit?” vroeg Margaretha.

Een oogenblik scheen het, alsof Maguire een onbeschaamd antwoord zou geven, maar onmiddellijk bedacht zij zich, beet zich op de lip, keek naar den grond en begon daarop, zonder 'n woord te zeggen, de platen, foto's en andere papieren op te rapen, die over den vloer verspreid lagen. Toen zij met dit werk klaar was, zei ze: „Ik bedoelde er geen kwaad mee, juffrouw.” Vervolgens deed zij de foto's weer in 't étui.

Margaretha, die de bewuste fotografie, waarop zij nog geen blik had kunnen slaan, steeds stevig vast hield, bleef op een paar schreden afstand van de dienstbode staan. Zij zag zwijgend toe, dat Maguire al de voorwerpen weer in de doos deed. Nadat dit werk door haar zoo zorgvuldig mogelijk was verricht, zij het deksel er op gedaan had en de doos weer op haar plaats had gezet, zei ze tot het jonge meisje met bevende stem en een kleur op de wangen:

„Ik hoop, juffrouw, dat u aan mevrouw Black niet zult zeggen, dat ik hier geweest ben. Ik had geen kwaad in den zin; ik wilde alleen maar eens naar een foto kijken, die ik kende. Als u de foto gezien hebt, juffrouw, dan zult u ook weten, waarom ik die zoo graag eens wilde bekijken. Ik had die foto noodig juffrouw, dat zult u dan wel begrijpen.”

Maguire keek haar jonge meesteres veelbeteekenend aan, maar Margaretha, brandend van nieuwsgierigheid, hield zich alsof zij weinig om het voorgevallene gaf en zeide:

„Ik moet het haar mededeelen, als zij er om vraagt, dat zal je wel begrijpen. Maar als zij dit niet doet, dan zal ik het haar ook niet zeggen.”

Het was opmerkelijk, dat er in plaats van dankbaarheid, een zweem van onbeschaamdheid lag in den toon waarop de keukenmeid antwoordde: „Dank u, juffrouw.”

Toen Maguire het vertrek verlaten had, bleef het jonge meisje een oogenblik peinzend staan; daarna liep zij vlug naar 't venster om den schat te beschouwen, dien zij uit de hand der dienstbode gerukt had.

Een aardig kijkje op een der vriendelijke bruggetjes, zooals men er in verschillende deelen van ons waterrijke land vele vindt. Bovenstaande foto is genomen te Oostzaan, in tal van andere plaatsen vindt men dergelijke tafereeltjes, ook de „waschplaats” aan het water.

Het was een kleine, ouderwetsche fotografie, geel geworden en verbleekt in den loop der jaren; er stond geen datum op. Het stelde een jongen man voor, en ofschoon de jaren groote verandering in z'n gelaatstreken moesten aangebracht hebben, herkende zij in het contereisel, dat zij in de hand hield, dadelijk den geheimzinnigen vreemdeling met wien zij dien middag zoo'n aangenaam onderhoud had gehad, maar wiens bezoek haar moeder en Philip een doodschrik op 't lijf gejaagd had en die in zoo hooge mate de nieuwsgierigheid had opgewekt bij Maguire, de eerste keukenmeid.

Margaretha's hart klopte onstuimig toen zij in het portret den vreemdeling herkende. Er was geen twijfel aan; zij hield in de hand het afbeeldsel van den zelfden man, dien zij vanmiddag gesproken had. Op zichzelf beschouwd, stak daar niets bijzonders in. Maar wel in het feit, — waardoor de belangstelling, die zij voor den persoon van den geheimzinnigen vreemdeling gevoeld had, weer met verdubbelde kracht in haar ontwaakte — dat aan de keerzijde van 't portret, met de hand van haar moeder, de woorden geschreven stonden: „Van mijn lieven Randolph.”

„Randolf!” dacht Margaretha, en de naam waarmee de vreemdeling zich aan haar had voorgesteld, was Sir Robert Kerslake! Dit leek haar verdacht, minstens vreemd. Maar hoe vreemd dit ook mocht zijn, er was iets, dat nog veel vreemder was. De woorden op de keerzijde van 't portret gaven blijk van de toegenegenheid der schrijfster. Het was duidelijk, dat toen haar moeder dit schreef, zij den man, dien dat portret voorstelde, lief had.

Wie was hij? In welke betrekking stond hij tot haar? Was de klaarblijkelijk alles behalve welkome bezoeker van dien namiddag de man, dien het portret voorstelde? En als dit zoo was, wat was er dan gebeurd, waardoor haar gezindheid jegens hem, zóó was veranderd, dat zij over zijn komst sprak alsof deze den ondergang of den dood van haar zoon Philip zou meebrengen?

Dit alles vroeg Margaretha zich af, toen zij daar stond en naar het kleine portret keek dat zij in de hand hield. Zij vroeg zich ook af, of het verstandig zou zijn het aan haar moeder te laten zien en haar te zeggen, dat zij wist, dat de „lieve Randolph” en „Sir Robert Kerslake” een en dezelfde persoon was. Nadat zij hierover een wijle had nagedacht, kwam zij tot het besluit, dat zij dit niet moest doen. Wat zou ze wel moeten hooren, als zij de waarheid vernam? Zeker iets droevigs of iets dat haar zou doen ontstellen. Margaretha voelde, dat zij 't niet over zich zou kunnen verkrijgen, haar moeder zóó ruw met deze kiesche aangelegenheid lastig te vallen. Neen, zij moest haar best doen om langs een anderen weg de kern van 't geheim te leeren kennen en intusschen zou zij op verschillende manieren, nu eens een beetje krachtig, dan weer wat zachter, haar moeder trachten te bewegen, haar in 't geheim in te wijden, dat in elk geval aan haar broer bekend was. En zij herinnerde zich, wat de vreemdeling haar dien middag verteld had, dat Philip, toen hij nog een knaap was, partij getrokken had voor z'n moeder tegen z'n vader.

Maar wat was er dan toch gebeurd, dat het kind tot zoo iets aanleiding had kunnen geven? Zij kon moeilijk de mededeeling van Sir Robert als waarheid aannemen, dat haar vader jaloersch op haar moeder was. Het is waar, mevrouw Black's in 't oog vallende terughoudendheid tegenover haar dochter, had tusschen beiden een verkoeling teweeg gebracht; van een bepaald sympathieke verhouding tusschen beiden kon dan ook niet gesproken worden. Maar daarom dacht zij er nog niet aan, aan haar moeder te denken als aan een vrouw, wier gedrag berispelijk was. En nu verweet zij zich zelve, dat zij inzake het oordeel over haar moeder, te veel geluisterd had naar hetgeen de bezoeker haar had willen doen gelooven.

Margaretha bekeek nog eens aandachtig het portret; zij vond den man die er op afgebeeld was knap en sympathiek, zooals ook de indruk was geweest, dien het origineel, de vreemdeling, op haar gemaakt had. Er was een oolijke uitdrukking in den blik der oogen, die tevens spraken van sprankelend vernuft; in de uitdrukking van 't heele gelaat was iets zeer aantrekkelijks. De gedachte kwam daardoor bij haar op, dat het geheim waarin hij betrokken was, niet tegen hem zou getuigen.

Zij zou graag hebben geloofd, dat hij werkelijk de verknochte, sympathieke, oude vriend was, dien hij beweerde te zijn en dat Philip ongelijk had met z'n vijandige houding tegen hem; liever dan dat de bezoeker haar uit had trachten te hooren, na eerst een tipje van den sluier te hebben opgelicht waar achter het leven van haar vader en moeder in vroeger dagen schuil ging.

Hoe dit alles dan ook mocht zijn, één ding was zeker,

Op gevaar af van haar moeder tegen 't hoofd te stooten, begreep Margaretha, dat zij openhartig met haar spreken moest, haar ook tot spreken moest dwingen en eens en voor altijd een einde moest maken aan de scheeve positie waarin zij verkeerde: het in onwetendheid blijven omtrent haar eigen familie en de plaats die deze in de samenleving innam.

Of dit nu het meest geschikte oogenblik was om haar moeder met allerlei vragen lastig te vallen, dat betwijfelde zij. Maar zij was min of meer opgewonden, niet in haar gewone doen en daardoor buiten het spoor van haar gewonen gedachtengang geraakt en een bedachtzaam wikkelen en wegen lag nu niet op haar weg. Zij verborg het portret tusschen de plooiën van haar japon met het voornemen het later nog eens nauwkeurig te beschouwen en het misschien ook aan Sir Robert te laten zien, en verliet de zitkamer van haar moeder. Zij was op 't punt naar beneden te gaan in de meening, dat haar moeder na 't vertrek van den vreemdeling, Philip was gaan zoeken, toen zij hoorde snikken in de slaapkamer van mevrouw Black, die zij moest passeeren.

Zij klopte op de deur en riep: „Mama kan ik binnenkomen?”

Het duurde eenige oogenblikken eer mevrouw Black toestemmend antwoordde. Het meisje zag, dat haar moeder zoevoen geschied had; haar oogen waren rood en zij zat in een hoogen leunstoel dicht bij 't venster.

Een fraai plekje 'natuurschoon' aan den Westeinderplas dat nu door den bouw van een watertoren helaas verdwenen is. Jammer toch, dat het nuttige zoo vaak de vijand is van het schoone.

Besluiteloos bleef Meg in 't midden van 't vertrek staan. Zij zag dadelijk dat het nu geen geschikt oogenblik was om haar moeder met vragen lastig te vallen, want mevrouw Black zag strak en zwijgend voor zich, het hoofd van haar dochter afgekeerd, waarschijnlijk om niet te laten zien dat zij had geschreid. Ook vroeg mevrouw Black niet waarom zij zoo haastig van haar weg was geloopt. Dit verheugde Meg, want dan behoefde zij ook niet de geschiedenis met het portret te vertellen.

Plotseling keerde mevrouw Black het hoofd om, zag Meg even aan en vroeg kortaf:

„Wat heb je me te zeggen?”

„Mama, wat bedoelde u toch toen u zei, dat Philip dood was? Een oogenblik tevoren was hij nog in het salon met iemand in gesprek.”

„O, ik was wat overstuurd en wist eigenlijk niet goed wat ik zei. Wat ik je eigenlijk wil zeggen, is, dat wij beiden zeer ontevreden zijn over de wijze waarop je dien Sir Robert Kerslake te woord gestaan hebt en met hem hebt gesproken alsof hij een oud vriend was, terwijl je niets van hem weet en hem volstrekt niet kent.”

Deze terechtwijzing strekte Meg tot gereede aanleiding om met haar vragen voor den dag te komen. Zij was er blij om.

„Maar mama, wat kon ik anders doen? U hebt mij niets over hem gezegd; u en Philip houden mij overal buiten. Toen dan ook die aardige oude heer mij over u sprak en vertelde dat hij een oud vriend was van u en vader, toen vond ik dat natuurlijk heel prettig.”

„En wat heeft hij je dan verteld?”

Mevrouw Black zag haar dochter, toen zij deze vraag deed, scherp aan. Margaretha stond in 't volle licht, dat op haar mooi, jong gezichtje viel.

„Hij vertelde me, dat hij u beiden gekend had en dat hij speciaal met vader bevriend was. Is dat waar?”

„Ja,” zei mevrouw Black, aarzelend.

„En is het waar, dat hij u ook goed kent?”

Het antwoord hierop bleef vrij lang uit. Daarna klonk het op levendigen toon: „O ja! Dat is maar al te waar.”

„Waarom? Wat heeft hij dan gedaan? Wie is hij toch?”

Maar haar nieuwsgierigheid zou niet bevredigd worden. De vrouw des huizes stond langzaam op en vroeg: „Is die man nu weg?”

„Ik weet het niet. Ik ben niet beneden geweest. Wat kwam hij hier doen? Mama, u moet me er toch iets van vertellen. Het is al te erg, mij zoo te behandelen en niet mooi van u om boos te zijn, omdat ik graag met iemand spreek, die niet zoo achterhoudend is als u en Philip. Waarom ben ik omtrent alles in onwetendheid gelaten, alsof ik nog een klein kind was? Als er iets verschrikkelijks is in hetgeen men zoo zorgvuldig voor mij verborgen houdt, dan is het beter dat ik het nu weet, dan dat ik altijd moet denken aan een geheim, dat ons van den omgang met andere menschen verwijderd houdt.”

Mevrouw Black stond op 't punt de kamer uit te gaan en was al dicht bij de deur.

„Je zult alles gauw genoeg weten,” zei ze, en er klonk verbittering in haar stem.

„Jawel, maar ik zou graag alles nu van u willen hooren. Zou u werkelijk willen, dat ik alles van buitenaf vernam?” vroeg Meg, opgewonden. Zij liep naar de deur en bleef er voor staan, als om te verhinderen, dat haar moeder de kamer verliet.

Een oogenblik scheen het wel, alsof mevrouw Black door deze onverwachte vraag van haar stuk gebracht was. Maar dit duurde niet lang. Zij haalde de schouders op.

„Och, dat komt er niet op aan. Ik zie wel, dat je nu al zoo ingenomen bent met dien vreemdeling; waarschijnlijk zal zijn manier om de zaken voor te stellen, van de mijne verschillen en zal je geneigd zijn hem te gelooven en niet mij.”

Een onbehagelijk gevoel maakte zich van de arme Margaretha meester; zij begreep direct dat de uitval van haar moeder een vrij duidelijk bewijs was, dat de inlichtingen haar door den vreemden heer verstrekt, niet in twijfel getrokken konden worden. Sir Robert had haar gezegd, dat er oneenigheid, ten minste verschil van meening tusschen mevrouw Black en haar echtgenoot bestond en te kennen gegeven, dat hij partij had getrokken voor den man. En nu scheen mevrouw Black op een en ander te zinspelen.

„Mama,” zei het meisje op bedroefden toon, „hoe is het toch mogelijk, dat u kunt zeggen wat ik wel of niet zal gelooven, nu u me behandelt zooals u doet? Waarom wilt u niet inzien, dat de manier waarop u mij behandelt, niet alleen onbillijk, maar ook gevaarlijk is?”

„Gevaarlijk?” vroeg mevrouw Black, terwijl ze zich driftig omkeerde.

Maar Margaretha herhaalde het woord, dat haar moeder zich zoo scheen aan te trekken.

„Ja, gevaarlijk. Familie-kwesties en oneenigheid kunnen gevaarlijk worden, is 't niet? Waarom hebt u geen vertrouwen in m'n liefde voor u en Philip en zegt u mij niet de waarheid?”

Maar mevrouw Black was te lang met haar gedachten alleen geweest, haar familie-aangelegenheden, van welken aard deze dan ook mochten zijn, hadden haar denken te lang en te uitsluitend in beslag genomen, dan dat zij nog vatbaar zou zijn voor een beroep op haar moederlijk gevoel, al was het ook haar dochter die dat beroep deed. Zij schudde droefgeestig het hoofd, en zeide:

„Geloof me, kind, het weten zal je niet gelukkiger maken. Stel je dan geen vertrouwen in je eigen moeder, die je verzekert dat haar zwijgen voor je bestwil is?”

„Maar moeder, waarom is u dan boos op mij, als ik graag met iemand spreek, die mijn vader even goed gekend heeft als u; en waarom, als u 't dan afkeurt dat ik naar hem geluisterd heb, vertelt u mij dan zelf niet onze familie-geschiedenis, om het verhaal van dien heer te weerleggen?”

Het was duidelijk te zien, dat deze vragen van Meg indruk op haar moeder maakten; ofschoon niet overtuigd, dacht zij er blijkbaar ernstig over na.

Maar inplaats van te antwoorden, maakte zij eensklaps een beweging van ongeduld.

„Ik ga naar beneden om te zien of die man weg is. We zullen het onderwerp in kwestie voorloopig maar als afgedaan beschouwen.”

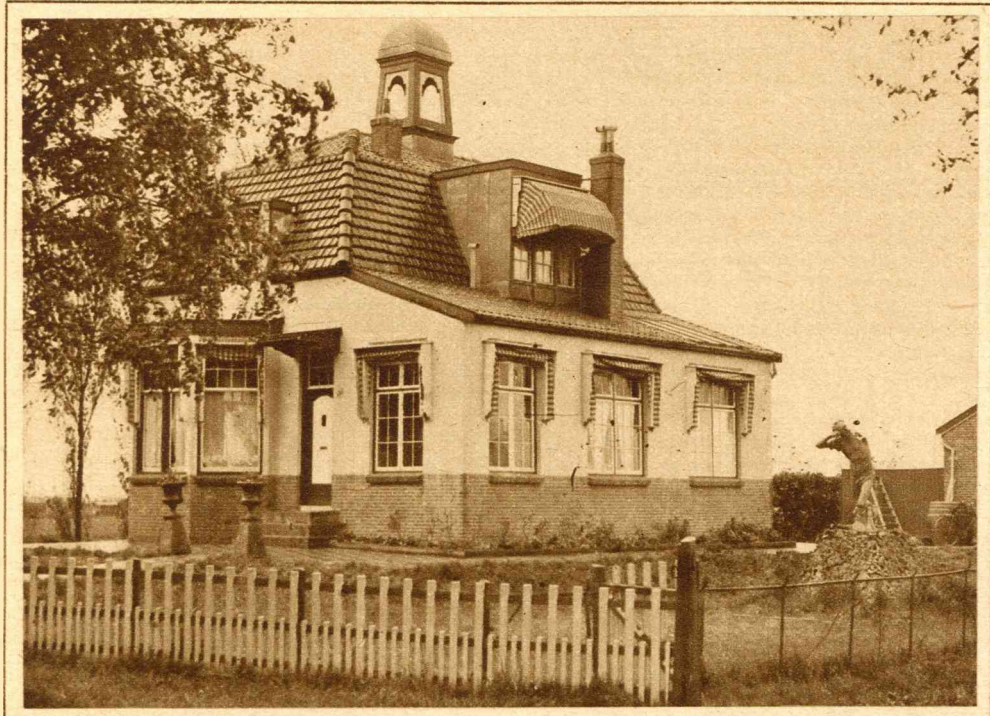
Margaretha begreep, dat zij op 't oogenblik haar doel niet zou bereiken. Mevrouw Black verliet met vlugge schreden het vertrek en ging naar beneden door haar dochter gevolgd.

De keukenmeid Maguire was in de hal en Margaretha vermoedde, dat de vrouw daar heen en weer gedrenteld had om op Sir Robert Kerslake te wachten als deze het salon verliet en zijn gezicht nog eens met het portret had willen vergelijken.

(Wordt voortgezet.)

HET HONDEN-KERKHOF AAN DEN SLOTERSTRAATWEG TE

AMSTERDAM

Het Honden-asyl en -begraafplaats „t Torentje" aan den Sloterstraatweg.

Zoo ras de hazewinden
Het lijk hun's meester vinden,
Daar sleuren ze uit den plas
En voeren op het gras
Dat lichaam, wreed geschonden,
En lekken 't bloed, gevloeid
Uit twee en twintig wonden
En waken onvermoeid.

De Naardinglanders komen,
Het lijk wordt opgenomen
De honden slaan het gaë
En volgen d'optocht na.
Niets dat hen kan verdrijven
Van 't Vorstelijk gebeent',
Zij wijken niet, maar blijven
Op 't marmren grafgesteent'.

Het hun voorgezette voedsel lieten ze onaangeroerd tot ze ten slotte van uitputting stierven.

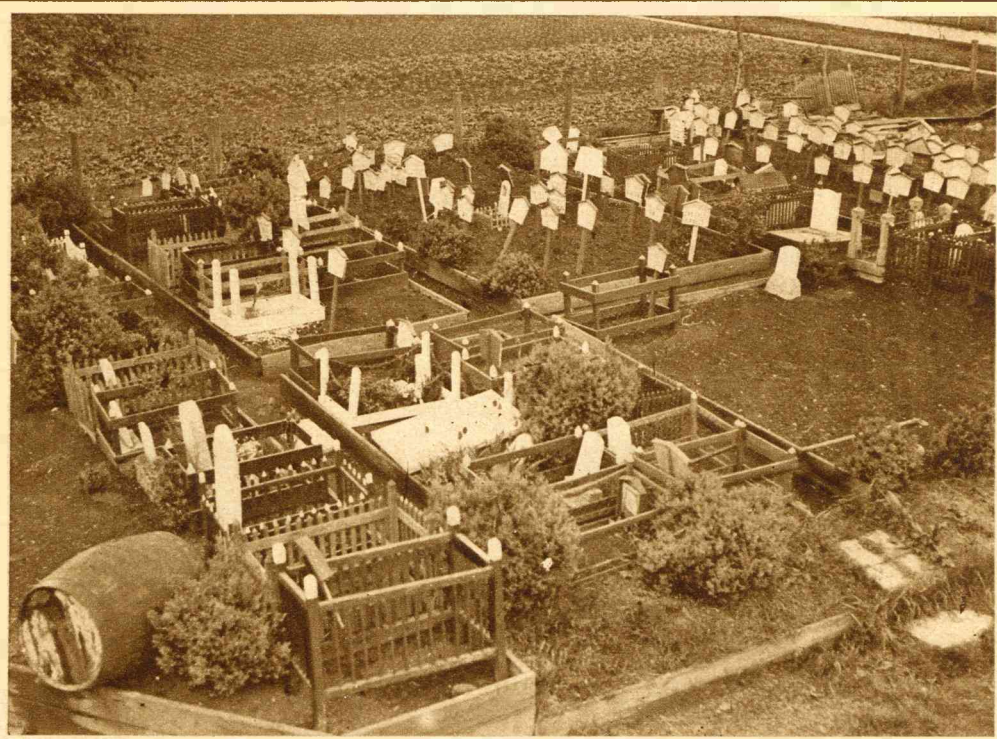
Evenwel zorgen ook de poes en onze gevederde huisvrienden voor de noodige gezelligheid om ons heen. De kalme, rustige houding van poes, wanneer ze een plaatsje op de vensterbank inneemt en het drukke gedoe op straat aandachtig bekijkt, doet ons denken aan een oude dame die achter de ruiten het moderne verkeer in oogenschouw neemt en blij is, zich er niet in te hoeven begeven.

De gehechtheid van dieren, ook katten, aan hun meesters is vaak aandoenlijk. Mij is o.a. bekend, dat de bekende actrice Mevr. Esther de Boer-van Rijk een poes heeft, die de bezoekers bij haar thuis monstert. Als er gebeld wordt steekt ze den kop tusschen de sporten der trapleuning om te zien wie er is. Zijn het voor haar onbekende gasten, dan draait ze beurtelings om haar meesters en de bezoekers heen en heeft niet eerder rust voor beiden gezeten zijn. Eerst dan springt ze op den schoot van de vrouw en vleit zich behagelijk neer.

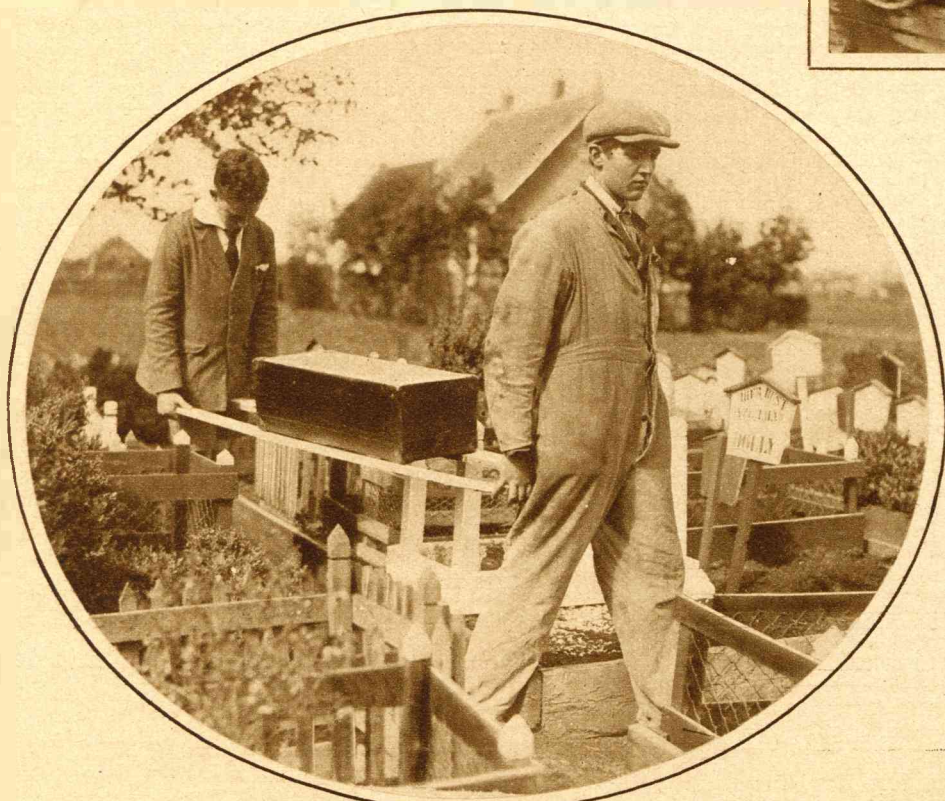
Is het dan ook niet begrijpelijk, dat bij ziekte men met het lot der

Wij allen hebben het „Gedenk te Sterven" wel eens hier of daar aan den ingang van een begraafplaats gelezen. Onwillekeurig gaan de gedachten op zulk een oogenblik uit naar het onbekende, dat ons hiernamaals wacht en komt men onder den indruk van de sombere, plechtige omgeving en de vredige stilte van het kerkhof. Het is niet noodig uit te wijden over de gedachtengangen der menschen in die oogenblikken. Zij, die familieleden of vrienden ter laatste rustplaats begeleiden, weten het maar al te goed, terwijl wij hen, die het voorrecht hebben, diegenen, die hun dierbaar zijn, nog om zich heen te hebben, de droeve gemoedsaandoeningen willen besparen.

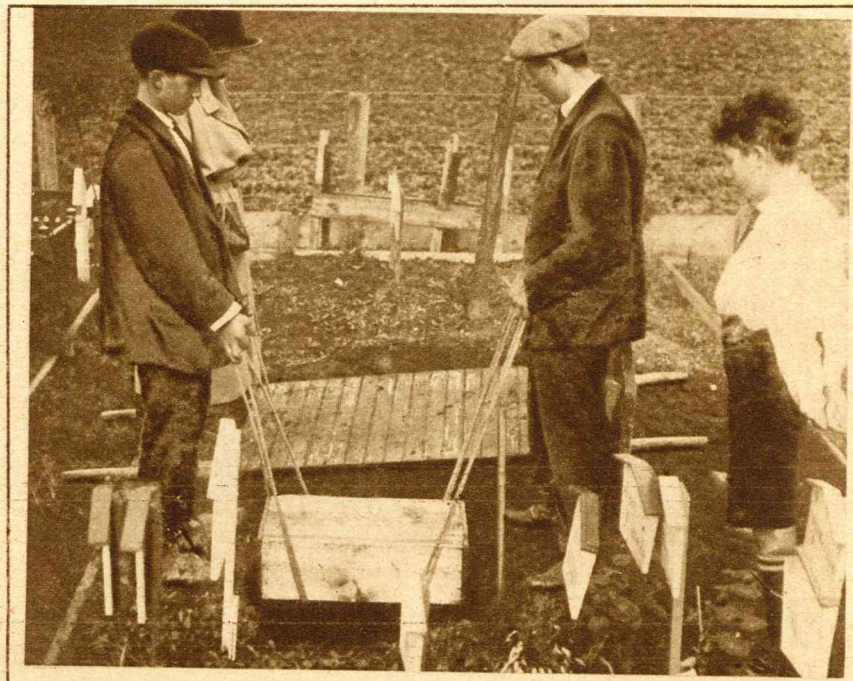
Maar niet alleen maakt het ter aarde bestellen van medemenschen indruk op ons, ook wanneer het dierlijke wezens geldt, kan het verlies ons ter harte gaan. Speciaal de huisdieren nemen een belangrijke plaats in het gezinsleven in. Hoe kan een hond niet dartel spelen met de kleinen, zijn onderdrukt grommen doet ons verstaan, dat hij volop geniet van het ravotten, en al gaat het wel eens wat wild toe, nooit zal den kleinen onheil worden toegebracht. Maar wee, wanneer een vreemde het kind zou willen aanraken. Een vervaarlijk grommen en daarbij de onheilspellende uitdrukking van zijn kop met opgetrokken lippen, waaronder een dubbele rij hagelwitte tanden zichtbaar worden, geven op ondubbelzinnige wijze te kennen, wat ons te wachten staat. De trouw van honden is genoegzaam bekend, er zijn legio voorbeelden hiervan op te sommen. Een treffend voorbeeld was, toen in 1296 Floris de V door defedelen te Muiden werd vermoord, welk feit den onsterfelijken dichter Jacob van Lennep, aanleiding gaf tot o.a. de volgende dichtregelen:

Een overzicht van het hondengerkhof.

De „droeve stoet" op den doodensakker.

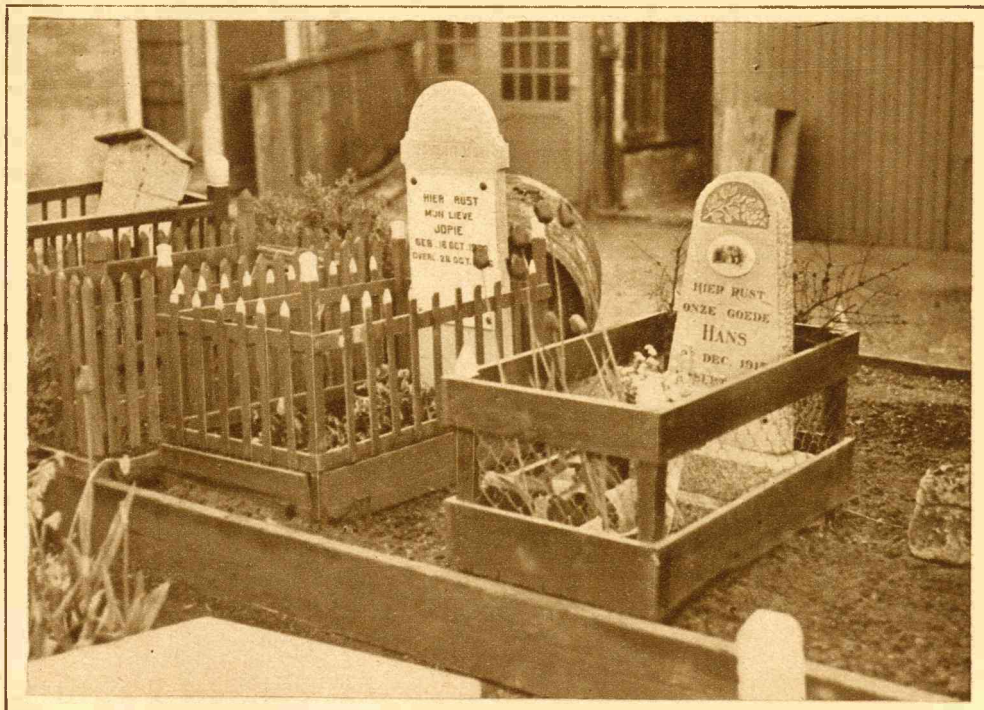
Langzaam daalt het kistje; de jonge meester en meesters kijken mistroostig toe.

dieren is begaan, temeer daar zij niet tot ons kunnen spreken en het daardoor zooveel moeilijker is, de diagnose vast te stellen. Maar tenslotte hebben ook zij niet het eeuwige leven en moeten vroeg of laat sterven. Dierenliefhebbers weten al te goed, wat het zeggen wil, zijn trouwen hond of lieve poes te moeten missen. De ontstane leegte moet langzaam wennen of de ledige plaats moet door een opvolger (ster) vervangen worden. Dan volgt het vraagstuk wat men met het doode dier moet aanvangen. De één begraaft ze in zijn tuin, de ander ergens buiten in den grond en ook worden wel methoden toegepast, die onze huisvrienden niet verdienen.

Ook is er gelegenheid zijn huisdier te begraven op het hondenkerkhof „t Torentje", aan den Sloterstraatweg. We zijn daar eens een kijkje gaan nemen en hebben verbaasd gestaan over de wijze, waarop menigeen meent zijn hond of kat aan de aarde te moeten toevertrouwen. Het is een compleet hondenkerkhof, precies een begraafplaats in miniatuur. Wij zien dan ook graven in verschillende klassen (zelfs in de hondenwereld klassenstrijd!) In de hogere klassen treft men grafzerken met gebeitelde opschriften aan, zelfs gebeeldhouwde monumentjes waarop het doode dier is uitgebeeld. In de lagere klassen staan eenvoudige houten grafborden met geschilderde letters, waarop vermeld naam, geboorte- en overlijdensdatum van den hond, terwijl daarbij dikwijls aangegeven staat, over welke voortreffelijke eigenschappen het dier beschikte of de gedachten van zijn meester(es) zijn weergegeven. Hier en daar staat zelfs een tuitje bloemen als laatste groet aan den afgestorven makker.

Een hondenbegravenis geschiedt eenvoudig doch plechtig in zijn soort. Men belt 't Torentje op om de begrafenis te regelen. Dit kan uiterst vlug geschieden, want, daar een instituut als Honden-Burgerlijke Stand, waarin de mutaties in de families moeten worden aangetekend, nog niet bestaat, behoeft niet gewacht te worden op een verlof tot begraven.

De lijkkoets, in den vorm van een zwarte auto, waarop met duidelijke letters vermeld, met welk doel dat vehikel zich langs den weg beweegt, komt voor. De aansprekers, hier niet in stemmig zwart en gehandschoend, melden zich en vervullen de laatste formaliteiten in huis. Het lijkje wordt gelegd in een zwart of wit kistje, al naar den wensch van de nabestaanden of de klasse, waarin het dier komt te liggen. Doorgaans geen belangstelling bij het uitdragen der kist, tenzij van de jeugd, die een trouwen speelmakker met leede oogen ziet vertrekken.

Eenige grafzerken in de afdeeling voor eerste klasse graven.

Volgkoetsen ontbreken eveneens en regelrecht wordt naar het kerkhof gereden. Desgewenscht wordt met 't ter aarde bestellen op de huisge-nooten gewacht.

Het kistje wordt op een geïmproviseerde baar geplaatst en met kalmen tred gaat de droeve stoet naar de laatste rustplaats en wordt het stoffelijk overschot aan den schoot der aarde toevertrouwd. De plechtigheid, eenvoudig in zijn soort, (toespraken worden niet gehouden) is hiermede beëindigd.

Omtrent het ontstaan van het hondenkerkhof, dat eenig in ons land is en zelfs in het buitenland niet voorkomt, behalve in Parijs waar eveneens een dergelijke doodenakker bestaat, kunnen wij het volgende vermelden. Wijlen de heer A. G. van Lom, bewoonde pl.m. 40 jaar geleden een villa 't Torentje aan den Amstelveenscheweg, vlak naast het tegenwoordige Stadion. Wanneer heeren ter jacht togen, plachten zij zich wel bij den heer Lom op te houden en als groot dierenliefhebber paste hij op de honden tot den terugkeer hunner meesters. Zoo besloot hij tenslotte een kennel te stichten, waaraan verbonden een asyl, ter verpleging van honden en katten onder leiding van dierenartsen. Zijn blik ging ook verder en zoo voorzag hij, dat zelfs een hondenkerkhof hier reden van bestaan moest hebben. Dit gecombineerde vakantie-verpleeg- en ziekenhuis waaraan verbonden een begraafplaats heeft zijn verwachtingen dan ook niet teleurgesteld en 't Torentje, dat sinds zijn overlijden, door zijn zoon op dezelfde wijze wordt voortgezet, is bij dierenliefhebbers en velen anderen wel bekend.

De stadsuitleg was echter oorzaak, dat de instelling niet langer ter plaatse kon blijven en pl. m. 10 jaar geleden had de verhuizing plaats. De eigen graven werden naar den Sloterweg overgebracht waar men beschikt over een flink terrein en ruime kennels met goede accommodatie.

Wij hebben hier en daar de camera zijn plicht laten doen om een beeld te geven van hetgeen daar te zien is.

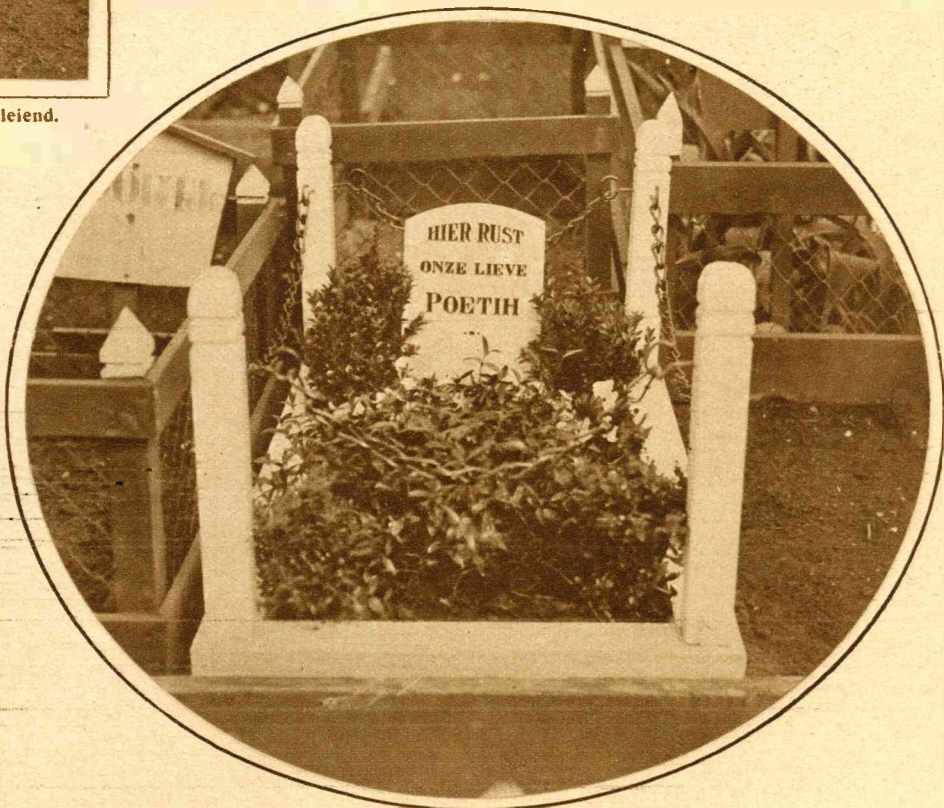
J. W. VERHOEF.

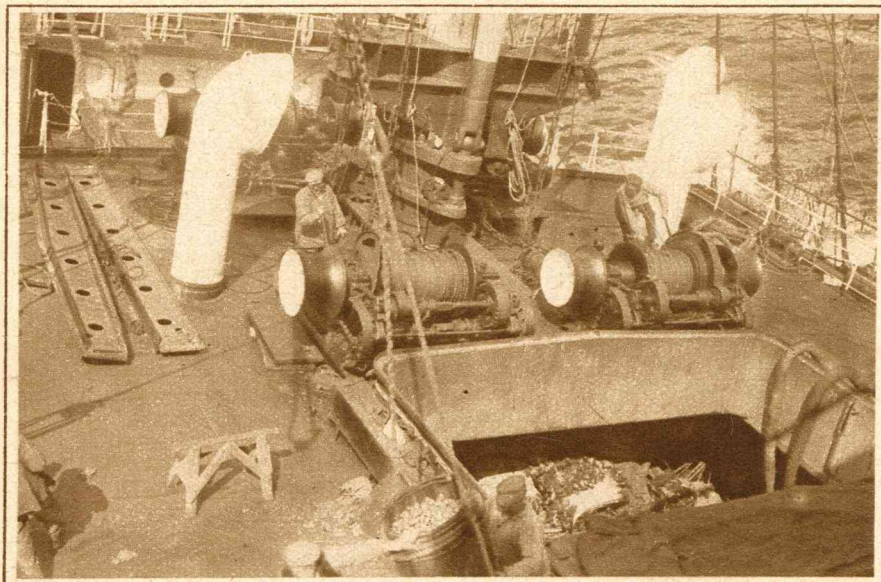
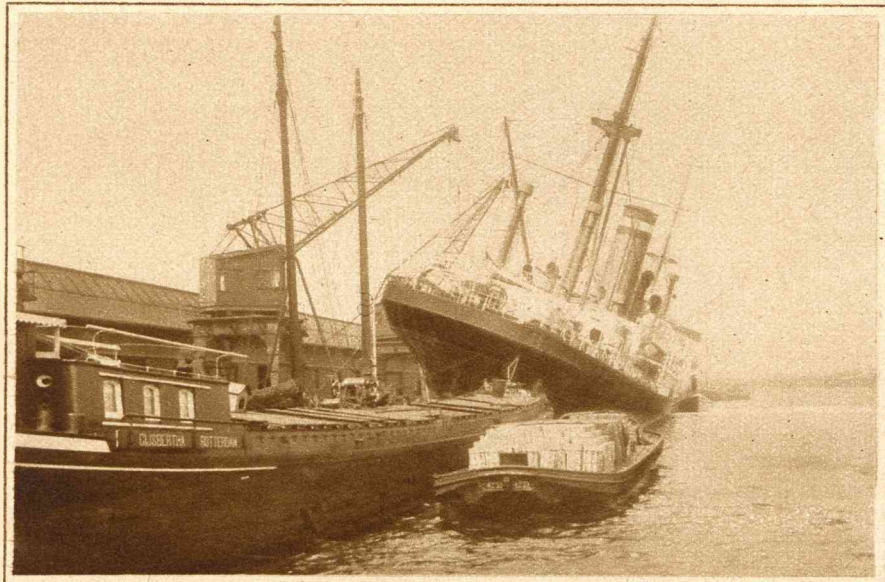
In de lagere klassen staan eenvoudige bordjes; de opschriften zijn er echter niet minder vleidend.

Nog een paar graven; links een familiegraf, waar reeds twee honden begraven liggen.

Een fraai met bloemen versierd hondengraf.

In het Deutsche s.s. „Essen” dat geladen met copra aan de Sumatrakade te Amsterdam lag, is een ernstige brand uitgebroken, een scheepsbrand, zoo omvangrijk als in de Amsterdamsche haven nog nooit werd aanschouwd. Hierboven links: Een kijkje op het schip, dat geweldige slagzij maakt. Rechts: Een kijkje in het ruim van het s.s. „Essen” waarin de nog smeulende kapok ligt.

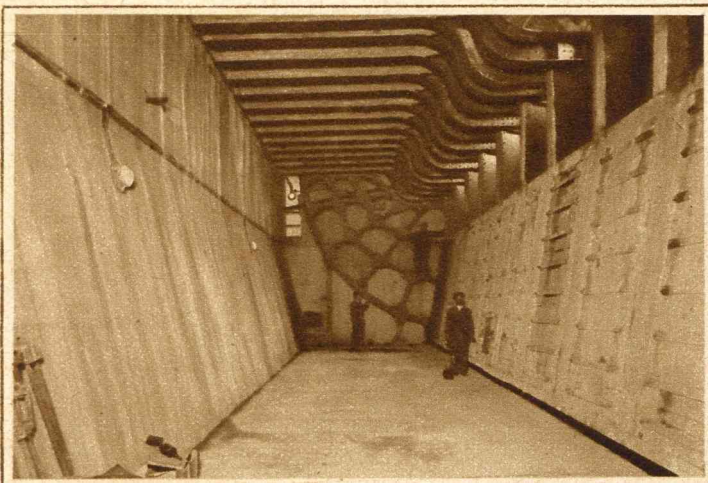

De nieuwe brug tegenover de Zeilstraat te Amsterdam is op feestelijke wijze voor het verkeer geopend door wethouder Ter Haar, dien men hier het lint, dat den toegang nog afsloot, ziet doorknippen.

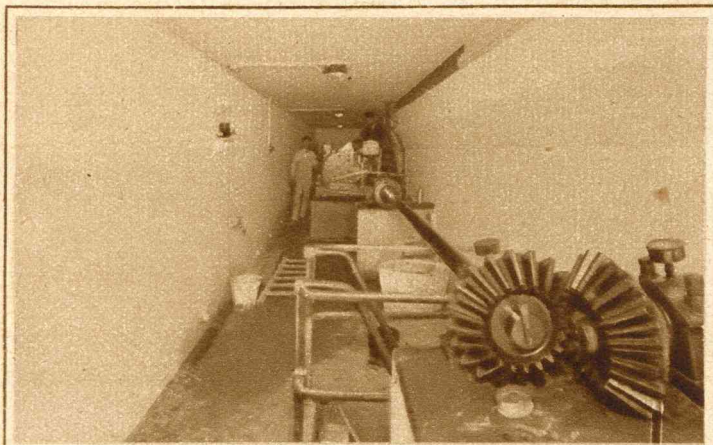
AMSTERDAMSCH FOTONIEUWS

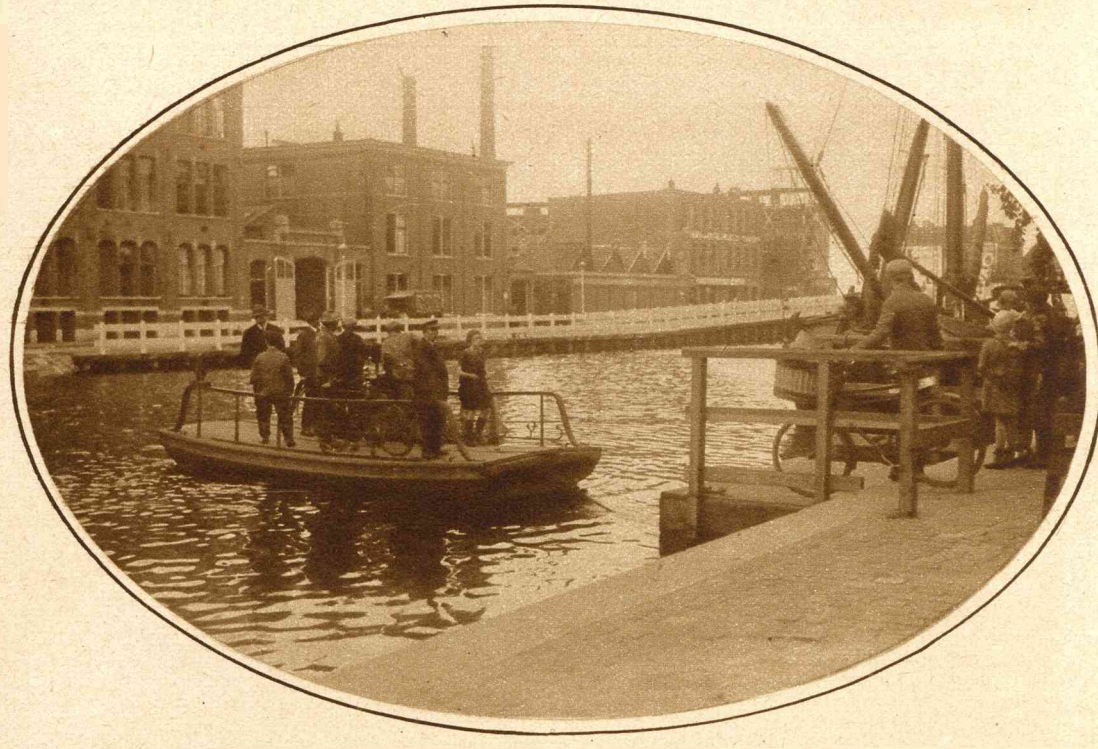
De kinderen der buurtverenigingen „Jacob Maris” en „Amstelveenscheweg en Omgeving” voerden dansen uit op de nieuwe brug.

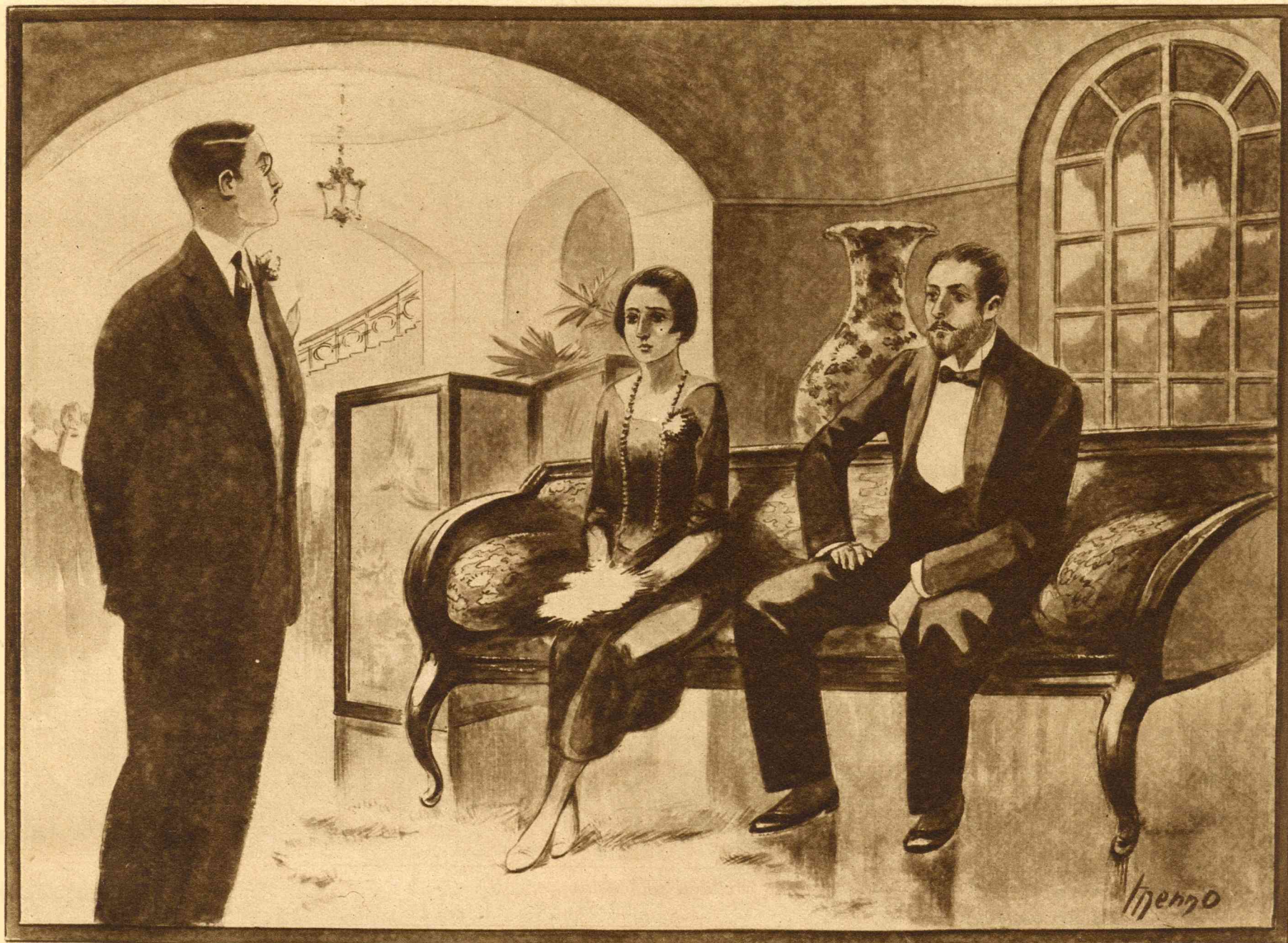
Onder de brug. — De reusachtige kelder onder de brug, 16 M. lang, 7,25 M. breed en 6,40 M. hoog, waarin het geweldige tegenwicht, dat dienst doet bij 't openen en sluiten van de brug, zich beweegt.

Nog een kijkje onder de brug, waar zich de machinerieën bevinden voor het electrisch openen en sluiten der brug. Op den voorgrond de reusachtige as.

Wat door de nieuwe brug verdwijnt. — Het pontje tegenover de Baarsstraat, dat nu door de openstelling der nieuwe brug overbodig geworden is. Wij kielden er den laatsten tocht van.

Er lag een onheilspellende glans in zijn oogen en zijn lippen waren strak opeen geklemd.

LIEFDE'S BANDEN

door
Charles Garvice

Zie voor het verloop van het verhaal tot nu toe blz. 326.

Eva zag hem naderbij komen en hield zich goed, hoewel ze erg bleek zag.
„Hoe maakt u het, miss Lyndhurst?” zei hij, terwijl hij zich over haar hand heen boog, zooals hij dat bij elke andere vrouw deed. „Wat 'n vreeselijke drukte. En het wordt, geloof ik, nog steeds erger; de laatkomers zullen zich met een hakbijl een weg moeten banen. Er gaat iemand zingen, zie ik; zullen we wat in het zijzaaltje gaan zitten?”

„Hebt u zoo'n hekel aan muziek, dat u ervoor op de vlucht gaat?” vroeg ze met gedwongen kalmte.

„Integendeel, ik houd erg van muziek,” zei hij, „en dat is juist de reden, waarom ik hier weg wil. Dat arme meisje, een der eerste zangeressen van Europa — ik vermoed, dat het Lady Merryvale minstens duizend gulden heeft gekost om haar hier te krijgen — zal moeite genoeg hebben om dat gekakel van die hersenlooze menigte te overschreeuwen. Denkt u ook niet? Welnu, laten we gaan.”

Eva wilde weigeren, maar ze voelde zich niet bij machte, den man, dien ze liefhad, iets te weigeren; zijn verzoek was voor haar als het ware een bevel; ze moest gehoorzamen of ze wilde of niet. Ze legde de toppen van haar vingers op zijn arm en ging met hem mee naar het zijzaaltje, waar het naar verhouding minder druk was. Osborne was er op voorbereid, dat hij eenige verklaring zou moeten geven, hetgeen hij dan ook terstond, zonder omwegen deed, rustig en kalm, met een glimlach op zijn gezicht.

„Het doet me werkelijk genoegen u vanavond hier te ontmoeten, miss Lyndhurst. Het is, althans wat mij betreft, nutteloos, te trachten, net te doen, alsof er nooit iets tusschen ons heeft plaats gehad. Ik geloof, dat een man gewoonlijk, als hij een afwijzend antwoord heeft gekregen, vooral wanneer hij verneemt, dat de vrouw, die hij liefheeft... neemt u me niet kwalijk,” viel hij zichzelf in de rede, toen hij bemerkte, dat ze begon te blozen en als van pijn ineenkromp. „Ik zal er niet meer over praten, niet meer spreken over mijn ongeluk. Wees maar niet bang. Wat wilde ik ook weer zeggen, o ja, dat iemand in mijn omstandigheden meestal van het tooneel zou verdwijnen of in elk geval niet meer de dame onder oogen zou komen,

die zoo verstandig is geweest zijn aanzoek af te slaan. Maar ik kan dat niet over me verkrijgen. Ik geloof, dat degene, die gezegd heeft, dat, als je een roos niet in je knoopsgat kunt dragen, het toch ook prettig is er bij te blijven stilstaan, gelijk heeft gehad. Als ik het geluk had gehad u te krijgen, zou ik mezelf beschouwd hebben als den gelukkigsten sterveling, die er bestond; maar nu dat niet zoo is, zou ik toch graag op uw vriendschap willen rekenen. Om u de waarheid te zeggen, is uw vriendschap, de omgang met u, voor mij van zeer veel waarde. Het klinkt misschien vreemd, maar ik tracht mezelf te troosten met de gedachte, dat ik u nog eens ooit van dienst zal kunnen zijn.”

Hij hield op, daar hij begreep, dat zijn verzoek haar te mogen helpen, als het noodig zou zijn, voor Eva, die niet tegenwoordig was geweest bij zijn onderhoud met Mr. Levison en diens waarschuwing niet had gehoord, onverklaarbaar, zoo niet belachelijk moest schijnen. Ze had zitten luisteren met kloppend hart en neergeslagen oogen. Zijn woorden mogen haar vreemd in de ooren geklonken hebben, belachelijk vond ze ze in elk geval niet; hoe zou ze iets van hem belachelijk hebben kunnen vinden?

„Zoo denk ik erover,” hernam hij op minder ernstigen toon; „en ik hoop, dat u me niet zult straffen, zooals ik misschien verdien, door mij te negeren, wanneer wij elkaar toevallig ontmoeten.”

„Dat is nooit mijn plan geweest,” zei Eva.
„Dank u,” antwoordde hij met eenigszins bevende stem.
„Ik kan me vergissen, maar ik geloof toch, dat wij samen in menig opzicht overeen komen, miss Lyndhurst en in ieder geval bestaat er in Londen geen enkele dame, met wie ik liever omga dan met u. En nu wij ons standpunt tegenover elkaar bepaald hebben, zou ik u willen uitnodigen, deel te nemen aan een uitstapje, dat ik van

plan ben met enkele kennissen te arrangeren. Ik moet beken-

No. 14

nen, dat ik in het algemeen niet bijzonder gesteld ben op picnics — ziet u, ik heb die al zoo vaak meegemaakt, en niet altijd even comfortabel, dat ik niet zonder reden een gewoon diner in een gezellig zaaltje prefereer — maar wat moet een arme vrijgezel beginnen, die geen huis heeft, waar hij zijn vrienden en kennissen kan ontvangen, en die zich toch graag dankbaar wil toonen voor de vele blijken van vriendschap en de bijna grenzeloze gastvrijheid, die hij hier heeft mogen ondervinden. Wilt u — en natuurlijk ook Lord Herndale — zoo vriendelijk zijn, u bij het gezelschap aan te sluiten en het uitstapje met uw tegenwoordigheid op te luisteren? Het zal volgende week Dinsdag plaats hebben. Ik zal u nog een volledig program doen toekomen.”

„Ja, graag; ik neem met genoegen uw uitnodiging aan,” zei Eva; en ze verheugde zich al bij voorbaat op dat uitstapje, waarbij ze een heelen dag in zijn gezelschap zou kunnen zijn.

„Afgesproken,” zei hij. „Ik hoop maar, dat we niet gezegd zullen worden met het spreekwoordelijke picnicweer; mijn ervaring is, dat het bij dergelijke gelegenheden gewoonlijk regent, als het tenminste niet sneeuwt.”

Op dat oogenblik kwam Herndale op hen toe. Er lag een onheilspellende glans in zijn oogen en zijn lippen waren strak opeen geklemd; maar hij had zijn stem geheel in bedwang, toen hij Owen Osborne groette met een: „Hoe maakt u het?” en een korten hoofdknik. Eva was bleek geworden en stond naar den grond te kijken; maar Osborne beantwoordde Herndale's groet met volkomen zelfbeheersching, en stond juist op het punt, zijn uitnodiging te herhalen, toen Herndale plotseling zei:

„Het begint al laat te worden, Eva. Lady Lorchester neemt reeds afscheid. Goeden avond, Mr. Osborne.”

Het is niet de gewoonte, dat men zijn mannelijke kennissen aanspreekt met „Mr.”, maar Herndale deed dit wel, en zelfs met eenigen nadruk, zoodat Osborne zich verplicht voelde, met evenveel nadruk te zeggen:

„Goeden avond, Lord Herndale.”

NOORD-HOLLAND'S SCHOONHEID

Melktijd te Oosthuizen.

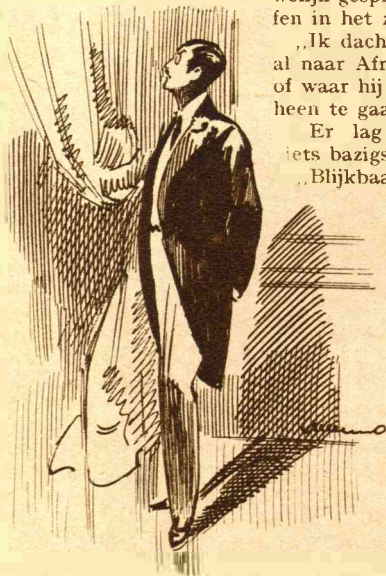

Een aardig hockje te Jisp

ZESENTWINTIGSTE HOOFDSTUK.

LORD HERNDALÉ GAAT TE VER.

Eva en Herndale wisselden op weg naar huis zoo goed als geen enkel woord; en toen zij in het salon stonden, zei Herndale, die had zitten piekeren over het feit, dat hij Eva en Owen Osborne, blijkbaar in vertrouwelijk gesprek, had aangetroffen in het zijzaaltje:

„Ik dacht, dat die Osborne al naar Afrika vertrokken was, of waar hij dan van plan was heen te gaan.”

Er lag iets in zijn toon, iets bazigs, dat Eva hinderde.

„Blijkbaar is hij nog niet vertrokken,” zei ze koeltjes, terwijl ze quasi-onverschillig haar handschoenen uittrok.

„Ik begrijp eigenlijk niet goed, wat hij hier nog blijft doen?” zei Herndale. „Ik houd niet van dergelijke mensen, die zich het air geven van een beroemdheid.”

Hij zei niets, maar liet zijn koele, door-dringende oogen over de menigte gaan.

„Mr. Osborne is, als ik het wel heb, een beroemdheid,” zei Eva, „maar hij geeft zich zeker geen airs.” Herndale opende de lippen om haar van antwoord te dienen; maar voordat hij iets kon zeggen, ging Eva op even koelen toon voort: „Het spijt me, dat je niet van hem houdt, daar ik een invitatie voor ons beiden heb aangenomen, om deel te nemen aan een picnic, dien hij volgende week Dinsdag geeft.”

Herndale kreeg een kleur en zijn oogen begonnen vervaarlijk te schitteren; hij hield zich echter goed en zei: „Het spijt me, dat je dat gedaan hebt, Eva. Ik zal er niet bij tegenwoordig zijn en ik wensch ook niet, dat jij gaat.”

Ze had zich omgedraaid, zoodat hij niet de verontwaardiging zag, die op haar gelaat te lezen lag.

„Waarom niet?” vroeg ze rustig.

„Nu... och, om meer dan een reden, onder andere, omdat ik, zooals ik zei, niet met hem sympathiseer. En bovendien vind ik een picnic altijd een vervelende, saaie beweging. Maar wat voor redenen ik heb, doet er ook eigenlijk niet toe. Het feit alleen reeds, dat ik niet wensch, dat je gaat, moet voldoende voor je zijn.”

Ze scheen een oogenblik na te denken; toen zei ze:

„Je hebt gelijk. Ik zal Mr. Osborne schrijven dat we niet kunnen komen.”

Herndale's gezicht klaarde op, en hij kwam dicht bij haar staan.

„Dat wist ik wel, liefste,” zei hij. „Neem het me maar niet kwalijk, als ik wat streng en kortaf ben geweest.” Hij greep haar hand en Eva liet hem begaan; maar toen hij haar naar zich toe wilde trekken, draaide ze zich om, alsof ze zijn bedoeling niet had begrepen.

„Het is al erg laat,” zei ze. „Ik verlang naar mijn bed.”

Maar toen hij weg was, bleef ze nog in de kamer. Ze liet zich neervallen op een stoel en bedekte haar gezicht met haar handen. Had ze er verstandig aan gedaan Owen Osborne's vriendschap te accepteren? Zou het niet beter zijn geweest voor haar, als hij naar Afrika was vertrokken; of als ze haar omgang met hem had beperkt tot een vormelijke buiging en een conventionele begroeting, als ze elkaar toevallig ontmoetten? Ze was zoo in gedachten daarover verdiept, dat ze haar vader niet binnen hoorde komen. Hij bleef staan toen hij haar zag zitten en zijn lippen beefden; toen ging hij op haar toe en legde zijn hand op haar schouder. Ze schrok op en hij zag, dat haar oogen vol tranen stonden.

„Eva... kindlief. Zit je te huilen? Heb je ergens verdriet over?”

„Neen, neen,” antwoordde zij, haastig haar tranen afvegend. „Ik ben alleen maar erg moe. Het was er vreeslijk benauwd en druk bij Lady Merryvale. Heusch, het is niets, vader.” Ze sloeg haar arm om zijn hals en kuste hem.

„Is alles goed tusschen jou en Herndale, Eva?” vroeg hij bezorgd, bijna schuldbeust. „Den laatsten tijd heb ik wel eens gedacht, dat jullie...” Hij zweeg plotseling, en beet zich op de lippen.

„Alles is heusch in orde, vader,” zei ze met een gedwongen glimlach. „Het is waar, we hebben zoojuist wat gekibbeld.” Ze deed haar uiterste best opgewekt te spreken.

„Maar het ging over iets van geen betekenis; en het is nu al weer voorbij.”

Hij slaakte een zucht van verlichting en streelde haar haar.

„Dat doet me genoeg, kindlief,” zei hij. „Herndale is een beste kerel; ik heb werkelijk veel aan hem te danken...” Weer brak hij af en beet zich op de lippen, „maar zou je nu niet liever naar bed gaan, Eva?”

„Straks, vaders,” zei ze. „Ik heb eerst nog een brief te schrijven. Gaat u maar rustig uw sigaartje rooken. Het is nu weer goed; heusch, u behoeft zich niet ongerust te maken.”

Toen hij weg was schreef ze een brief aan Owen Osborne, waarin ze hem mededeelde, dat Lord Herndale reeds een afspraak had gemaakt voor Dinsdag.

Maar hoewel ze niet deelnam aan den picnic — waarbij zich iedereen amuseerde behalve de gastheer — ontmoette ze Osborne toch nog geregeld; en zijn houding tegenover haar bleef dezelfde. Hij sprak even openhartig met haar als vroeger; en Eva kwam telkens meer van hem te weten over zijn verleden en zijn toekomst-plannen, hoewel deze laatste wel eenigszins vaag waren. En Herndale hield hen, als ze ernstig met elkaar zaten te praten, en alles om hen heen schenen te vergeten, scherp in het oog, zich verbijtend van ingehouden woede. Hij kon Eva den omgang met Owen Osborne niet verbieden, om de eenvoudige reden, dat hij ervoor terug schrikte, maar hij nam zich wel voor, Osborne zelf eens onder handen te nemen, desnoods ruzie met hem te zoeken; en hij wachtte nog slechts op een gelegenheid, die zich echter niet zoo spoedig voordeed.

Intusschen gebruik makend van het vertrouwen, dat Sir Talbot in hem stelde, zorgde hij ervoor, dat de ongelukkige edelman steeds meer bij hem in de schuld kwam.

Op zekeren avond echter kwam de gelegenheid, waarnaar Herndale al zoo lang had uitgekeken. Hij wandelde in het Park, in de richting van zijn rustige kamers, waarvan niemand het bestaan vermoedde, toen hij Osborne bemerkte, die langs den vijver liep. Het was even voor etenstijd en het Park was bijna verlaten. Op zeker oogenblik sloeg Osborne een der kleinere zijpaden in en Herndale volgde hem, terwijl hij onwillekeurig den zwaren zilveren knop van zijn wandelstok vaster omklemde.

Heel toevallig kwam op dat zelfde oogenblik Lashmore het pad af; juist toen Herndale het smallere insloeg, bleef Lashmore, die hem nauwelijks gezien had, staan, ging over de afrastering hangen en keek naar de meeuwen, die over den vijver zeilden. Hun vlugge vleugelslag, als ze rondcirkelden en dan neerstreken op het water, deed hem terugdenken aan Quirapata, het heerlijk vrije leven daar, en zijn jonge vrouw, die verlangend naar hem uitzag. Zijn hart smachtte naar haar. Hij had een geweldig drukken dag achter den rug, had allerlei bezoeken moeten afleggen, vee gekocht, en de zaken geregeld, waarvoor hij naar Engeland was gekomen; en hij dacht er juist over, hoe hij zoo snel mogelijk zou kunnen terugkeeren.

Hij haalde zijn pijp uit zijn zak, stopte ze en stak er den brand in. Intusschen had Herndale Osborne ingehaald.

„Goeden avond, Mr. Osborne,” zei hij op quasi-verrasten toon.

Osborne draaide zich schielijk om, als iemand, die gewend is aan snelheid van beweging. Hij had loopen denken aan Eva en de scherpe stem van haar aanstaanden echtgenoot brak plotseling zijn gedachtengang af.

„Goeden avond, Lord Herndale,” zei hij beleefd. „Heerlijk weer, vindt u niet? Ook een wandelingetje aan het maken?”

„Ja,” zei Herndale. „Ik wilde u graag een oogenblik spreken, Mr. Osborne,” voegde hij er aan toe.

„Ga uw gang,” zei Osborne lachend.

Zijn lachen scheen Herndale te irriteren; zijn lippen klemde zich open en hij bleef hem een oogenblik strak aankijken; toen zei hij op nog scherperen toon dan zoeven:

„Het is een delicate kwestie, waarover ik u wilde spreken; maar ik ben er zeker van, dat u mij zult begrijpen. Wij zijn beiden mannen van de wereld, Mr. Osborne; en wanneer ik u zeg, dat ik... dat ik bezwaar heb tegen uw omgang met miss Lyndhurst, mijn verloofde, dan zult u wel inzien, dat de beleefdheid eischt, dat u daarmee ophoudt.”

Er lag iets in de manier, waarop Herndale sprak, dat Osborne's heele persoonlijkheid in opstand deed komen. Owen Osborne was iemand, die eraan gewend was, zich op zijn onderzoekingstochten steeds in staat van tegenweer te moeten stellen; hij was zelf gewoon anderen te bevelen, en het lag in het geheel niet in zijn natuur, zich een onbeschaamde behandeling te laten welgevallen. Hij zweeg enkele oogenblikken; toen zei hij rustig, hoewel een onheilspellende glans in zijn oogen schitterde:

„U spreekt openhartig, Lord Herndale; en mijn eerste gedachte is dan ook, uw verzoek, al is het dan ook een beetje kortaf, in te willigen. Maar veroorloof mij u te vragen, of miss Lyndhurst daarmee accoord gaat en of zij weet, dat u van plan was mij dit verzoek te doen, dat, zooals u wel zult moeten toegeven, niet alleen vreemd is, maar ook als een beleediging klinkt?”

Herndale keek zijn tegenstander boos aan.

„U heeft niet het recht een dergelijke vraag te stellen,” zei hij. „Miss Lyndhurst is mijn toekomstige vrouw.”

„Pardon,” zei Osborne op vervaarlijk zoetsappigen toon, „dat is nog zeer de vraag. Ik zou u willen vragen, welke reden u ervoor heeft, een zoo bevelenden toon aan te slaan; want uw verzoek lijkt meer op een bevel. Het is zeer goed mogelijk, dat miss Lyndhurst in het geheel niet van plan is, onze relatie, of laat ik liever zeggen: onze vriendschap af te breken.”

Herndale's gezicht betrok steeds meer en zijn ademhaling werd ieder oogenblik zwaarder.

„Ik wensch daarover met u niet te debatteeren,” zei hij. „Ik wil alleen maar weten, of u van plan is op te houden miss Lyndhurst lastig te vallen met uw attenties; met andere woorden, of u haar wilt behandelen als een dame, wier vriendschap u hebt verbeurd.”

Osborne antwoordde niet terstond. Zijn geweten zei hem, dat de man, die tegenover hem stond, wel eenig recht van spreken had.

„Luister eens hier, Lord Herndale,” zei hij ernstig; „ik geloof, dat u denkt, het recht te hebben een dergelijken eisch te stellen. Ik voor mij ben er niet zeker van, of u dat recht werkelijk hebt. Hoe dat ook zij, ik zal aan uw wensch voldoen. Maar u zult het dan ook billijk vinden, wanneer ik miss Lyndhurst op de hoogte stel, van wat er tusschen ons heeft plaats gehad en waarom ik haar in het vervolg zal moeten behandelen, alsof wij elkaar vreemd zijn.”

Zonder het zelf te weten, had hij juist datgene gezegd, wat Herndale's woede en jaloezie in hevige mate moest opwekken.

„U bent een door-trapte schurk,” barstte hij uit. „Ik wensch niet, dat u zich in verbinding zult stellen met miss Lyndhurst.”

Osborne fronste de wenkbrauwen. „U gaat te ver, Lord Herndale,” zei hij. „Ik ben geen schurk, zooals u wel weet, en ik stem er niet in toe, mij tegenover een dame te gedragen, alsof ik haar achting verbeurd heb. Ik zal „Alles is heusch in orde, vader,” zei ze. zeer zeker miss Lyndhurst op de hoogte stellen van uw eigenaardigen eisch en van wat we zoeven besproken hebben.”

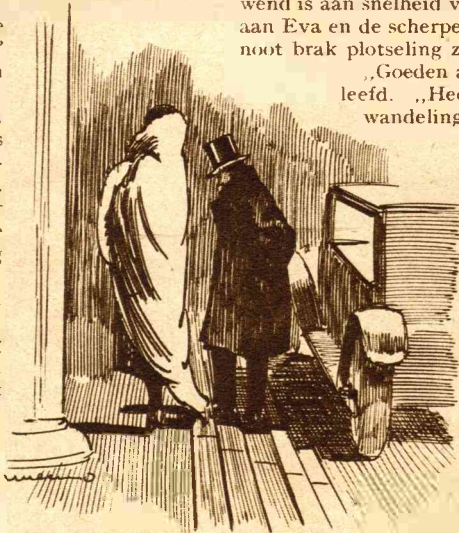
Hij nam zijn hoed af en ging heen. Herndale was buiten zichzelf van woede. Nauwelijks nog wetend, wat hij deed, sloop hij achter Osborne aan, hief zijn wandelstok omhoog en mikte op diens hoofd. Tot zijn groote verwondering en ontsteltenis trof hij echter Osborne niet, maar een ander, die zich plotseling tusschen Osborne en zijn aanrander in had geworpen. De zware zilveren knop van den stok was juist neergekomen op zijn wang, en wel met zooveel kracht, dat er terstond bloed vloeide. Osborne draaide zich met een uitroep van ontsteltenis om, en de drie mannen stonden elkaar eenige oogenblikken in stomme verbazing aan te staren.

Nog voordat Osborne een woord kon zeggen, had Herndale zich voldoende hersteld, om den toestand te begrijpen, waarin hij zich bevond. Met een gesmoorden vloek keerde hij zich om en koos het hazenpad, terwijl de beide anderen elkaar recht in het gezicht keken.

„Groote God,” zei Osborne verschrikt, toen hij zag, dat er bloed langs de wangen van zijn redder liep. „Hij heeft u getroffen. En het was op mij bedoeld. Het... het spijt me verschrikkelijk. Ik vrees, dat u ernstig gewond bent. Wacht, ik zal dien hond wel krijgen, de lafbek, om iemand onverhoeds in den rug te willen aanvallen.”

„Neen, neen,” zei de ander. „Laat hem maar gaan... voorloopig. Het zou toch vergeefsche moeite zijn. Hij is al te ver weg. Als hij was blijven staan als een flinke kerel, zou ik zelf met hem hebben afgerekend. Maar dat komt nog wel, hoop ik. In elk geval ben ik blij, dat ik den slag ontving, in plaats van u. De schurk mikte op uw achterhoofd, en u zou er zeker veel leelijker aan toe zijn geweest, als hij u geraakt had.”

Osborne greep hem bij den arm. „Luister,” zei hij opgewonden. „U hebt me voor een leelijken klap betaald en bent zwaar gewond. Kom nu naar mijn kamers, dan zullen we zien, wat eraan te doen is. Ik dank u van

Eva en Herndale wisselden op weg naar huis zoo goed als geen enkel woord.

Herndale was buiten zichzelf van woede

Een bekend groentevrouwtje van de Nieuwmarkt.

Gascomforen en petroleumtoestellen in alle prijzen.

De Amsterdamsche Markt

Het zijn altijd aardige tooneeltjes, die zich op onze markt afspeelen. De vrije handel vier: daar hoogtij; van vaste prijzen weet men er niet, of het moest dan zijn in één of ander stalletje van oude boeken: „Zoek maar uit, alles kost een dubbeltje!” Lang niet iedere koper weet er uit te halen „wat er in zit”, maar daartegenover staat, dat menige koopman zich wel eens met een klein winstje moet tevreden stellen. Wij hebben onze camera haar werk eens laten doen op het Waterlooplein en de Nieuwmarkt; op deze bladzijden ziet men met welk mooi resultaat.

De ijskarretjes op de markt hebben het nog niet vaak druk gehad in dezen „zomer”.

Moeders met baby's willen wel eens graag een mooi kleintje hebben.

Rubberhakken opzetten terwijl u wacht.

Lekkere gekookte eelen: „nog warm zijn

De Amsterdamsche Markt

Het zijn altijd aardige tooneeltjes, die zich op onze markt afspelen. De vrije handel viert daar hoogtij; van vaste prijzen weet men er niet, of het moest dan zijn in één of ander stalletje van oude boeken: „Zoek maar uit, alles kost een dubbelteje!” Lang niet iedere koper weet er uit te halen „wat er in zit”, naar daartegenover staat, dat menige koopman zich wel eens met een klein winstje moet tevreden stellen. Wij hebben onze camera haar werk eens laten doen op het Waterlooplein en de Nieuwmarkt; op deze bladzijden ziet men met welk mooi resultaat.

Een muziekliefhebber, die zin heeft in een „trekpiano”.

Bij de collectie „oude” kant.

et baby's willen wel eens graag een mooi jurkje voor haar kleintjes hebben.

Gelaatsstudie aan de vischkar.

Lekkere gekookte eieren: „nog warm zijn ze”.

Bij den boordenkoopman. 15 1/2? Precies mijn maat.

harte voor wat u voor mij gedaan hebt. Mijn naam is Osborne. Met wie heb ik de eer? Nu, ja, kom eerst maar eens mee."

"O, het is zoo erg niet," zei de ander. "Ik heb wel eens leelijker klappen gekregen; het is maar een huidschram. Mijn naam is Lashmore."

ZEVENENTWINTIGSTE HOOFDSTUK.

LEVISON OP BEZOEK.

Osborne nam Lashmore mee naar z'n bescheiden kamers in Vincent Street. Ze moesten in huurrijtuig nemen, daar Lashmore's bebloed gezicht te veel de aandacht zou hebben getrokken. Toen Lashmore de zitkamer binnentrad, die behangen was met jachttrofeeën, wapenen en gebruiksvoorwerpen van wilden, geprepareerde huiden en opgezette vogels, ruw geteekende schetsen en landkaarten, wendde hij zich terstond om naar Osborne en vroeg belangstellend: "U bent toch niet Owen Osborne, de bekende ontdekkingsreiziger?"

Osborne knikte, terwijl hij een waschkom en een spons voor den dag haalde.

"Wel, wel, het doet me werkelijk genoegen u ontmoet te hebben," zei Lashmore met onverholen bewondering; "en ik ben er nog des te blijer om, dat ik dien slag kon opvangen. Stel je voor, een zoo verdienstelijk man als u, neergeveld te worden door zoo'n dwaazen lufbek."

"Ja," zei Osborne; "ik geloof ook, dat onze vriend al even dwaas als luf is. . . . wilt u uw hoofd een beetje meer schuin houden. Ik ben blij, dat ik kan constateeren, dat het, zooals u al zei, niet veel meer is dan een huidschram. Ik zal er wat opdruppelen, waardoor het in minder dan geen tijd genezen zal zijn; het is een middelje, dat gebruikt wordt door een kleinen volkstam in de buurt van Oeganda. Niemand behalve zij en ik bezitten het geheim; als een dokter er patent op zou willen nemen, kon hij er gemakkelijk een miljoen mee verdienen."

"Waarvoor doet u het zelf niet?" zei Lashmore.

Osborne haalde zijn schouders op. "Ik zit niet om geld verlegen," zei hij. "Een tijdje geleden had ik het wel kunnen gebruiken, maar wat moet ik er nu mee beginnen? Zoo, dat is al weer klaar, dat wondje zal wel spoedig beter zijn. Ik zou u graag willen bedanken voor wat u voor mij gedaan hebt, maar ik geloof, dat u iemand bent, die liever geen dankbetuigingen aanhoort."

"Dat is zoo," antwoordde Lashmore.

Osborne knikte. "Hebt u al gegeten? Neen? Laten we dan samen wat gaan gebruiken. Ik weet hier in de buurt een aardig restaurant, goed en goedkoop."

Ze gingen er samen heen en dineerden gezellig. Beiden woelden zich tot elkaar aangetrokken; ze waren in den volsten zin van het woord mannen; Lashmore had Osborne een grooten dienst bewezen, en Osborne was hem daar zeer dankbaar voor. Ze spraken over de wildernissen, over sport, over ontdekkingsreizen; Lashmore vertelde wat hij in Qurapata zooal deed, Osborne sprak over zijn laatste reis door Afrika. Ze waren beiden zoo verdiept in hun gesprek, zoo belangstellend naar elkaars aangelegenheden, zoo verheugd over hun vreemde ontmoeting en de plotse-linge, maar oprechte vriendschap, die daarvan het onmiddellijke gevolg was geweest, dat ze het gebeurde in het Park geheel vergeten schenen te zijn, maar toen ze een sigaar op hadden gestoken en rustig in hun gemakkelijke stoelen achterover leunden, zei Lashmore:

"O, ja, over dien kerel van straks. Ik ben niet nieuwsgierig en natuurlijk wil ik niet onbescheiden zijn; maar ik zou toch graag met dat heerschap willen afrekenen. Of is er u iets aan gelegen, dat ik hem vrijuit laat gaan?"

"Och, wat zal ik zeggen?" antwoordde Osborne. "Voor iemand als hij zal het feit, dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan een gewone aanranding, waarvoor zich de eerste de beste bedelaar misschien nog te goed zou achten, al een voldoende straf zijn. Niemand vindt het prettig zich als een lafaard en een dwaas aangesteld te hebben, zooals u hem zeer terecht noemde. We zouden een aanklacht tegen hem kunnen indienen en hem een vieze pijp laten rooken; maar . . . er zijn allerlei dingen . . . en personen . . . die een dergelijke straf bijna onmogelijk maken. Ik zou liever maar geen stappen in die richting doen. . . . ik zou er zelfs niet toe overgegaan zijn, als hij mij inplaats van u had getroffen. . . . Maar natuurlijk, als u liever. . . ."

"O, neen," zei Lashmore. "Ik zal hem nog wel eens meer ontmoeten, vandaag of morgen, en dan de zaak op mijn eigen manier in het reine brengen."

Osborne knikte glimlachend. "Ik kan me levendig indenken, zei hij, "hoe hij op het oogenblik in duizend angsten zit uit te kijken naar een politieagent en een dagvaarding. Ik ben er u zeer dankbaar voor, dat u het met me eens bent. De kwestie is, hij aarzelde even, maar een blik op Lashmore's eerlijk gezicht deed hem voortgaan, "de kwestie is, dat we woorden hebben gehad over een dame. Zij is met hem verloofd; maar toevallig ben ik ook verliefd op haar. Natuurlijk, als ik wist, dat ze gelukkig was, zou ik van het tooneel verdwijnen; maar dat is niet zoo. Het is zelfs een zeer eigenaardige, geheimzinnige zaak. Ik kan u dat allemaal niet vertellen. Ik wou, dat ik het kon, want ik voel, dat ik u kan vertrouwen. Ik twijfel namelijk aan 's mans . . . hoe zal ik het zeggen? . . . aan 's mans rechtschapenheid. En die twijfel is nog versterkt, door een toevallige mededeeling van een zeker persoon, die mij zeer betrouwbaar lijkt. Ik heb reden om aan te nemen, dat het voor de bewuste dame wel eens verkeerd kon zijn, als ze met Lord Herndale trouwde. . . ."

Lashmore was juist bezig hun glazen nog eens te vullen en schrok zoo, dat de wijn over het tafelkleed vloog.

Met wien zei U?" vroeg hij snel, zijn oogen strak op Osborne gericht.

Osborne raakte een beetje in verlegenheid, toen hij zich dien naam liet ontvallen.

"Het was niet mijn bedoeling namen te noemen," zei hij. "Maar nu ik eenmaal uw nieuwsgierigheid gewekt heb, wil ik u wel medeelen, dat degene, die u dien slag toediende, die eigenlijk voor mij was bestemd, de Graaf van Herndale was. Hij heeft dien titel nog pas voor kort gekregen. Maar laten we liever maar niet meer over hem spreken. Ik zie, dat u hem kent, en te oordeelen naar uw gezicht, van niet bijzonder aangename kant. Maar laat dat nu maar zoo. Hij heeft er me een geweldigen dienst mee bewezen, dat hij ons met elkaar in aanraking heeft gebracht. Zullen we nog een fleschje bestellen? Ik hoor u graag over die streek vertellen, waar u woont, en ik geloof, dat u er flink vooruit gekomen bent."

Ze bleven nog geruimen tijd zitten praten en toen ze afscheid namen, spraken ze af, wanneer ze elkaar weer zouden ontmoeten; ze schudden elkaar hartelijk de hand alsof ze oude vrienden waren.

Lashmore ging naar huis en dacht onderweg na over den eigenaardigen samenloop van omstandigheden: de man, die hem dien slag had toegediend, was zijn eigen neef, degene, die nu den titel droeg en eigenaar was van de bezittingen, die Lashmore vroeger als zijn eigendom had beschouwd.

Bij het zien van de wond op de wang van zijn meester ontsnapte den ouden Forbes een uitroep van schrik en ontsteltenis, en het kostte Lashmore heel wat tijd, eer hij den grijsaard ervan overtuigd had, dat het niets was en

Het verhaal tot nu toe.

Harry Lashmore, die op de jaarbeurs bij een daar ontstaan paniekje een jong meisje, Kittie Norton, uit het gedrang redt, wordt op het eerste gezicht verliefd op haar. Hij wil meer van haar weten en tracht haar weer te vinden in de drukte. Hij ziet haar een eindje voor zich uit haar zakdoekje, met E. L. gemerkt, verliezen, dat hij opdraait, maar haar niet kan teruggeven, daar ze reeds weer verdwenen is. Later ziet hij haar terug op het buiten van den heer Lyndhurst — tenminste, dat meent hij — het is echter niet Kittie, maar Eva Lyndhurst, die sprekend op Kittie lijkt. Wel verwondert hij er zich over, dat zij niet op de vroegere ontmoeting zinspeelt, maar hij hecht daar verder geen waarde aan. Door omstandigheden verlaat hij het buiten en ziet hij Eva voorloopig niet meer. Lashmore is de zoon van een graaf, maar daar diens huwelijk, in het buitenland gesloten, door een verzuim bij de formaliteiten, in Engeland niet geldig is, heeft hij geen aanspraak op diens titel en vermogen. Hij neemt een betrekking aan in Z.-Amerika, en wil voor zijn vertrek Eva nog eens terugzien en ontmoet dan in de buurt van haar woning Kittie, die, daar ze verliefd op hem is, hem in den waan laat, dat ze Eva is en zijn huwelijksaanzoek aanneemt en belooft hem naar Amerika te zullen volgen, wanneer hij zich daar een positie verworven heeft en haar roept. Lord Herndale, de man, die in plaats van Lashmore erigenaam is geworden van den titel van diens vader, is verliefd op Eva en wil haar voor zich winnen, waarvoor hem geen middel te laag is en tracht haar vader Sir Talbot, in zijn macht te krijgen, door hem in gewaagde speculaties te betrekken. Intusschen neemt Kittie een betrekking aan als gezelschapsjuffrouw en gaat met een dame naar Z.-Amerika, waar ze, op het oogenblik dat het verhaal hier verder gaat, op een bal veel opgang maakt — en Harry ontmoet. Nog heldert Kittie het misverstand niet op en als zij ten slotte trouwt met Harry dan weet deze nog steeds niet beter, of hij is met Eva Lyndhurst getrouwd. Intusschen ontmoet Eva, die met Lord Herndale, die nu haar vader geheel in zijn macht heeft, is verloofd, te Londen een zekeren Owen Osborne, een ontdekkingsreiziger, die diepen indruk op haar maakt, evenals zij op hem. Osborne ontmoet een zekeren Lewison, een vriend van wijlen Kittie's vader en van haar, die ontdekt heeft welk een schurk Herndale is en hem nu wil ontmaskeren, te meer, daar hij aanwijzingen meent te hebben, dat hij zijn titel wederrechtelijk draagt. Hij doet daarom Osborne verschillende vragen, zonder dat het dezen duidelijk wordt, wat de ander voorheft. Intusschen moet Harry voor zaken naar Engeland en zijn vrouw blijft in den grootsten angst, dat hij daar de echte Eva Lyndhurst zal ontmoeten in het vreemde land achter. Op een avondpartij ontmoet Eva, die daar met Herndale is, Osborne, nadat deze het gesprek met Lewison heeft gehad, andermaal.

dat het een ongelukje was geweest, dat evengoed een ander had kunnen overkomen.

"Ja, laat ik een glas whisky-soda drinken en een pijp opsteken," zei hij. "Geen nieuws zeker? Geen post gekomen?"

"Geen post mylord. . . . sir," zei Forbes, nog geheel onder den indruk; "maar die heer is weer hier geweest. Hij vroeg om u te spreken en toen ik zei, dat u er niet was, begon hij te lachen en schudde ongelovig het hoofd, en hij zei, dat ik maar liever moest ophouden met jokken, want dat hij u had zien uitgaan. Hij schijnt het niet te willen opgeven, Master Harry. . . ."

Juist toen hij dat zei, ging de bel over en Forbes zei verschrikt: "het zou me niets verwonderen, als hij het weer was."

"Nu, laat hem maar binnenkomen," zei Lashmore, met een onverschillig schouderophalen. "Het is misschien een ambtenaar van de belasting, of zoo iets."

Na een paar minuten ging de deur open en trad Mr. Levison binnen. Lashmore stond op uit zijn gemakkelijken stoel en keek verwonderd naar het gerimpelde gezicht en de magere, zorgvuldig gekleede gestalte van zijn bezoeker.

"U wenscht mij te spreken?" begon Lashmore.

Levison keek niet naar Forbes, maar wachtte toch, totdat de oude man de kamer had verlaten. Toen zei hij op zijn bekenden onverstoorbaren toon:

"Ja, Lord Herndale; ik zou u zeer gaarne eens spreken." Lashmore werd rood en zijn oogen begonnen vervaarlijk te schitteren.

"U vergist u, meneer," zei hij. "Ik ben Lord Herndale niet. Mijn naam is Lashmore — maar gaat u zitten, wanneer u mij werkelijk moet spreken."

Zeër gaarne mylord," zei Levison, zich neerzettend op

den rand van den stoel, terwijl hij Lashmore met zoo intense kalmte aankeek, dat hij bijna een standbeeld leek.

"Maar wees zoo goed mij niet met „mylord" aan te spreken," zei Lashmore. "Mijn naam is Lashmore, zooals ik u al zei."

"Met genoegen, Sir, althans voor het oogenblik," zei Levison. "Ik dank u beleefd voor de welwillendheid, waarmee u mij te woord wilt staan, en ik zal dan ook zoo kort mogelijk zijn. Mijn naam is Levison." Hij haalde een kaartje voor den dag en legde dat op tafel.

"Ik ben makelaar in effecten, zooals u zien kunt op mijn visitekaartje. Ik ben in staat u een groot aantal referenties te geven, die u zullen willen inlichten over mijn persoon en mijn betrouwbaarheid. Dit is van belang, omdat de zaak, waarover ik u kom spreken, van zeer groot gewicht is. Een mijner cliënten, een tamelijk onbemiddeld man, is mineraloog; hij heeft een steenkolenlaag ontdekt op een gedeelte van het landgoed Herndale. Er is geen twijfel mogelijk betreffende de betrouwbaarheid van mijn cliënt; hij is iemand, die nooit vergissingen begaat. Hij is me dat komen medeelen en ik ben bereid, het kapitaal te fourneeren, indien ik met u tot een overeenkomst kan komen, hetzij bij wijze van concessie, hetzij u aandeel wilt hebben in de exploitatie. . . ."

Lashmore had met gefronste wenkbrauwen en ietwat ongeduldig zitten luisteren, maar plotseling viel hij hem in de rede. "Luister eens hier, Mr. Levison, u vergist u werkelijk. Ik heb met het landgoed Herndale in het geheel niets te maken. Dat behoort aan Lord Herndale. . . ."

"Met wien ik de eer heb te spreken," zei Levison even kalm als altijd.

Lashmore verbleekte en wendde zijn gezicht af. Het viel hem zwaar met anderen te moeten spreken over het verlies van zijn geboorterecht; maar er scheen geen ontkomen aan te zijn. De man was blijkbaar verkeerd ingelicht en de eenige manier om hem zoo snel mogelijk kwijt te raken was, hem de waarheid te vertellen.

"U vergist u," zei hij op ongeduldigen toon. "Ik ben niet Lord Herndale. Wacht even alsublieft. U schijnt niet te weten, dat, hoewel ik de zoon ben van wijlen Lord Herndale, ik . . . geen recht heb op den naam, den titel en de bezittingen. Ik . . . volgens de Engelsche wet ben ik zijn zoon niet. En nu u dat weet, zult u vanzelf dit onderhoud wel niet willen voortzetten. U zult u tot Lord Herndale moeten wenden."

ACHTENTWINTIGSTE HOOFDSTUK.

OPZIENBAREND NIEUWS.

Het was een duidelijke wenk, om te vertrekken; maar Levison bleef rustig zitten, zijn oogen op Lashmore's gezicht gevestigd.

"Ik heb mij tot Lord Herndale gewend," zei Levison. "Ik ben, naar ik hoop, een te goed zakenman, dan dat ik mij tot den verkeerden persoon zou wenden en een vergissing begaan, in een zaak van zooveel gewicht. Ik voel mij ten zeerste geveild door uw openhartigheid, mylord. Ik dank u daarvoor. Maar ik ben toevallig nauwkeurig op de hoogte van de omstandigheden, waaronder u, eenigen tijd geleden, uw titel en uw bezittingen verloren hebt; en u zult daarom wel willen aannemen, dat ik niet bij u gekomen zou zijn, wanneer ik niet zou kunnen bewijzen, dat u het slachtoffer bent geweest van een misverstand."

"Een misverstand?" herhaalde Lashmore verwonderd.

"Dat is, geloof ik, het juiste woord, Lord Herndale," zei Levison. "En het is mijn plicht u, alvorens wij verder over zaken spreken, de bewijzen te leveren waarover ik u sprak. Op de eerste plaats zou ik u, als u het mij toestaat, willen vragen, waarom u afstand gedaan hebt en alles geloofde, wat men u vertelde."

"Ik had het uit den mond van mijn eigen vader," zei hij. "op zijn sterfbed. Hij voelde zijn einde naderen en heeft me toch niet. . . ." Hij hield plotseling op en moest zich omdraaien om zijn aandoening te verbergen. "Mijn vader en ik waren altijd zeer vertrouwd met elkaar. We leefden in de beste verstandhouding. En ik kan toch niet aannemen, dat hij zich vergiste, toen hij me dat mededeelde. Hij wist toch, dat ik op straat zou komen staan. . . . Man, man, waarom komt u me weer aan het verleden herinneren?"

"Ik ben hier gekomen om een groot onrecht te herstellen, mylord," zei Levison op even kalmen toon als altijd. "Uw vader verkeerde in de volste overtuiging, dat het huwelijk ongeldig was geweest. Maar hij vergiste zich daarin. Hij was verkeerd ingelicht door een zijner vrienden, aan wiens oordeel hij zeer groote waarde hechtte. Wanneer hij u echter de heele geschiedenis had medegedeeld, zou u gezien hebben, dat er twijfelachtige punten waren. . . ."

Lashmore draaide zich weer naar hem om, terwijl hij zich vast moest grijpen aan den schoorsteenmantel.

"Dus er zou nog kans zijn. . . .?" zei hij op heeschen toon.

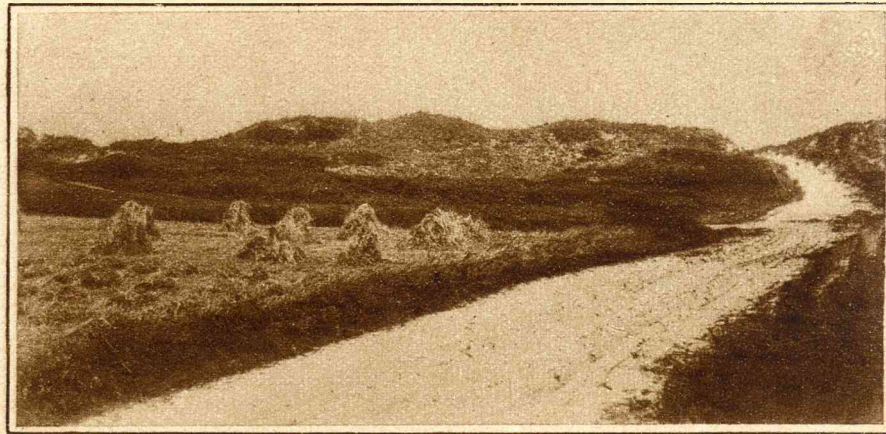
"Ja," zei Levison langzaam en met nadruk. "Er heeft een plechtigheid plaats gehad tusschen uw moeder, Lady Herndale, en uw vader. Dat gebeurde in Algiers, kort nadat ze samen uit Engeland waren vertrokken. Uw vader twijfelde toen ter tijd in het geheel niet aan de geldigheid van het huwelijk en pas later, toen u reeds geboren was, begon hij zich onzeker te voelen. Hij ging naar Algiers om inlichtingen in te winnen bij een vriend van hem, George Osborne genaamd. Deze bekleedde daar een aanzienlijke positie; uw vader legde hem de zaak voor en Mr. George Osborne deelde hem mee, dat het huwelijk in Engeland ongeldig was. . . ."

Lashmore beefde over al zijn leden. "Maar. . . . be-
gon hij

(Wordt voortgezet)

In een duinpan op Terschelling.

Langs den duinweg, vanwaar men een schitterend gezicht heeft over de duinen.

NAAR 'T EILAND TERSCHELLING

Aan de Harlinger haven, waar ter weerszijden de zware zeedijken Friesland's lachende koolzaadvelden beschermen tegen den grimmigen waterwolf, ligt de postboot „Minister Kraus” gereed, waarmee we ons uitstapje naar het zonnige Terschelling aanvaarden, in den volksmond Skilge geheeten.

Niet groot, maar oer-sterk is die boot.... en de bemanning voor geen kleintje vervaard. Zoolang de sterke machine in staat is om „de Kraus” bij storm en ontij tegen de ziedende golven op te stuwen, die daar door het Vlie komen aansteigeren, blijft de kapitein niet liggen.

Ongeveer tegen twee uur klinkt het sein tot vertrek en zoeken we langs de stevige strekdammen de Noordzee op.

Spoedig verruimt het uitzicht en genieten we volop van het schitterend schouwspel over het licht deinende water.

Achter ons verdwijnt het stedeke Harlingen, terwijl de Friesche kust zich steeds flauwer afteekent en tenslotte geheel wegdoezelt. Daar links in de verte rijzen een paar groote houten staketsels: 't zijn de zoogenaamde „kapen”, waarschuwingsteekens, dat de schepen ver moeten blijven van de gevaarlijke zandplaat „de Griend”, welke daar bezuiden Terschelling in zee ligt.

Oudtijds was ook deze zandbank een eiland, waarop verschillende dorpen en gehuchten, welke in de 12e en 13e eeuw door stormvloedden zijn verzwolgen.

Zoo stevenen we maar rustig verder in de richting van den Vlietstroom, den alouden zeemond van het vroegere meer Flevo. Reeds teekenen zich de hoge duinen van Terschelling duidelijk tegen den horizon af, als 't ware uit zee oprijzende. Hiervan vertelt de Skillenger in zijn volkszang:

„Hoe trots bin d'n dunen,
Hoe wit is d'n sân,
Hoe grien bin d'n helmen
Min jeaf (lief) Skilgerlân.”

Midzee hebben we nog een aardige ontmoeting. Daar nadert uit de richting van het Vlie de motorboot van Vlieland, die „de Kraus” tegemoet stoomt.

Niet lang meer duurt het, of ze ligt stevig langs zij van onze boot gemeerd, om passagiers en vrachtgoederen voor het eiland over te nemen en af te geven.

Nu lijkt het een vrij eenvoudig werkje, doch we kunnen ons voorstellen, dat er bij stormweer heel wat stuurmanskunst noodig is om dit gevaarlijke kunststuk te volbrengen.

Nadat de witgekuide rollers uit de Noordzee „de Kraus” nog eens danig hebben gespoeld, wat verschillende passagiers een vreemd gevoel in de maagstreek bezorgt, komen we reeds in de luwte van de talrijke zandplaten aan de zuidzijde van het eiland en na een half uurtje stoomt „de Kraus” rustig de haven van West-Terschelling binnen. Bij gunstig weer duurt de overtocht ongeveer twee en een half uur.

Wat maakt het toch een recht vriendelijken indruk, dat eenvoudige zeedorp met zijn lage huisjes! Toch bevinden er zich reeds verschillende vrij modern ingerichte hôtels en pensions. Want Terschelling is badplaats en komt gedurende de laatste jaren als zoodanig bijzonder in trek.

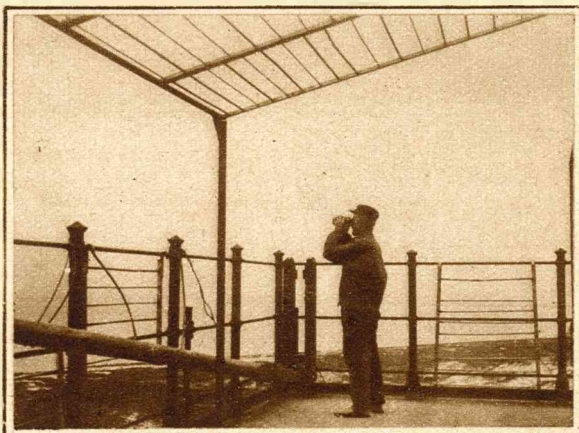
Onmiddellijk valt het oog van den bezoeker op dien geweldigen vierkanten toren, welke daar aan der duinen voet oprijst. Het is de „Brandaris”, één van onze bekendste vuurtorens.

De massale reus doet reeds lang dienst als waarschuwingsein. Oudtijds brandde men boven op het platte dak vuren om het zeevolk te waarschuwen voor de zoo gevaarlijke „gronden” (zandbanken) benoorden het eiland, waarop in den loop der eeuwen zooveel zeilschepen te pletter zijn geslagen. In latere jaren werden deze vuren vervangen door petroleumlampen, tot tenslotte het electrisch licht uitkomst bracht en daar thans de geweldige slag-

„O Skilge, min landje!
Soe droeg en soe heag.

Wat leis to dir frolik
De Noardsé in 't eeg.” (oog).

*

De vogelrekken boven op den Brandaris, daar geplaatst, zooals men in het artikel lezen kan, om de vogels voor den dood te bewaren.

lichten flitsen, welke zelfs van IJmuiden en mijlen ver uit zee zichtbaar zijn.

Aan den voet van den toren staan de gebouwen, waar de benodigde electrische energie wordt opgewekt.

Boven op den toren bevindt zich de glazen overkapping met de kunstig samengestelde gloeilampen, waarvan het licht door lenzen en reflectoren versterkt wordt tot miljoenen kaarsen sterkte.

Zóo geweldig is deze lichtintensiteit, dat ze voldoende is om een stad van 100.000 inwoners des avonds behoorlijk van electrisch licht te voorzien.

Werkelijk, het is een grootsch en indrukwekkend schouwspel, wanneer daar 's-avonds met het vallen van den schemer het Brandarislicht plots wordt ontstoken en de geweldige lichtbundels gaan draaien uit den hoogen bol als de wiken van een molen, dan flitsen de stralenbundels over de duintoppen en zenden hun licht uren ver in zee.

Maar dit schitterende, verblindende gloeilicht, voor de zeevarenden een veilige gids, bleek een ramp voor honderden, misschien duizenden vogels.

Wanneer in den zoogenaamden „trektijd” op mistige, of regenachtige donkere nachten uit het hooge Noorden de wilde eenden, talingen, smienten, plevieren, lijsters, spreuwen en tientallen andere vogelsoorten kwamen aanvliegen, werden ze onweersaanbaar aangetrokken door die machtige stralenbundels, als een vlieg naar het kaarslicht.

Dan cirkelden ze mee, vliegensnel, den ganschen

nacht rondom den toren, tot ze eindelijk van vermoeidheid neerstortten en hun dood vonden aan den voet van den lichtreus, waar ze 's-morgens vroeg door de Skillingers werden opgeraapt.

Talrijke van die vogels, waaronder hoogst zeldzame exemplaren, heeft men opgezet waarna de collectie een plaats heeft gevonden in een der vertrekken van den toren.

Aan dezen wreedten vogelmoord op groote schaal heeft de Regeering een einde gemaakt door boven op den toren groote houten rekken te plaatsen, waarop de „gewiekte geluiden” nu kunnen rusten.

En nu verder het eiland op! Een fietspad van ongeveer vijf kilometer slingert nu eens klimmende, dan weer dalende, door de prachtige duinen, tot men aan het breede strand komt, vanwaar men een schitterend gezicht heeft over de zee en het idyllische eiland.

't Aardigste is, den terugweg te kiezen over het vriendelijke dorpje Midslant: een tochtje van ongeveer veertien kilometer. In de onmiddellijke nabijheid van het dorp West-Terschelling vindt men nog een schilderachtig meertje „de Doodemanskisten” geheeten.

Ook de zoogenaamde „Dennewal” met zijn min of meer steile, grillig gevormde duinen, is een geliefd oord voor de toeristen.

Eigenaardig, dat het geheele gedeelte van het eiland buiten West-Terschelling, „om Oost” wordt genoemd. Vergeet vooral niet, ook deze streek een bezoek te brengen. Reeds noemden we het dorpje Midslant, hetwelk daar zoo echt knus in het groen verscholen ligt. De fraaie iepen om het dorp leveren het bewijs, dat ze den guren zeewind in het barre getij kunnen trotseeren. De omgeving: de duinen en het strand, slechts een half uurtje van het dorp verwijderd, is eveneens vol afwisseling. In de nabijheid vindt men aan den duinrand het gehuchtje Formerum, naar men vertelt, de geboorteplaats van Willem Barendsz, bekend uit de overwintering op Nova Zembla.

Verderop komen we bij het dorp Hoorn, waar het al-oude kerkje de aandacht trekt. Opvallend is de zeer lage ingang. De overlevering vertelt, dat deze is aangebracht in den tijd der Noormannen, die dikwijls het eiland plunderden. De Skillingers moesten zich door dezen ingang bukken ten teken van onderdanigheid aan de wreede overheerschers.

Voorbij het dorpje Oosterend ligt een groote vlakte, „de Grie” genoemd. 't Is een nog onbedijkt landouwe (kwelder), gedeeltelijk reeds begroeid, waarop des zomers het vee graast.

Naar het oosten loopt deze Grie ongemerkt over in een troosteloze lange zandbank: „de Boschplaat”, evenals „de Noordvaarder” aan den westkant.

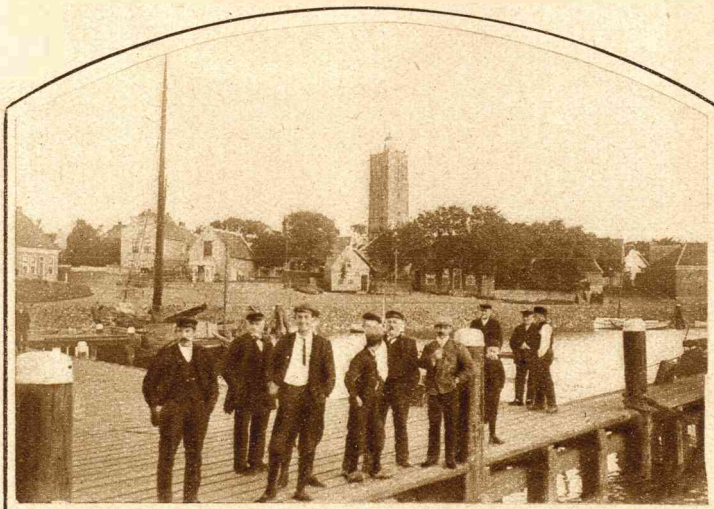
In overvloed groeit in deze omgeving de fraaie zeedistel met zijn zilverschachtige stekels, terwijl ze tevens een dorado is voor duizenden zwem- en moerasvogels, welke in de duinen en op de zandplaten hun beweegplaatsen hebben.

Niet te verwonderen, dat het eiland, hetwelk lange jaren gelsoleerd lag te midden der golven, rijk is aan folklore. Tot voor enkele jaren werd nog geregeld de zoogenaamde „Opperid” gehouden; de vroolijk-gezellige rijtoeren over het eiland, afgewisseld met spel en dans.

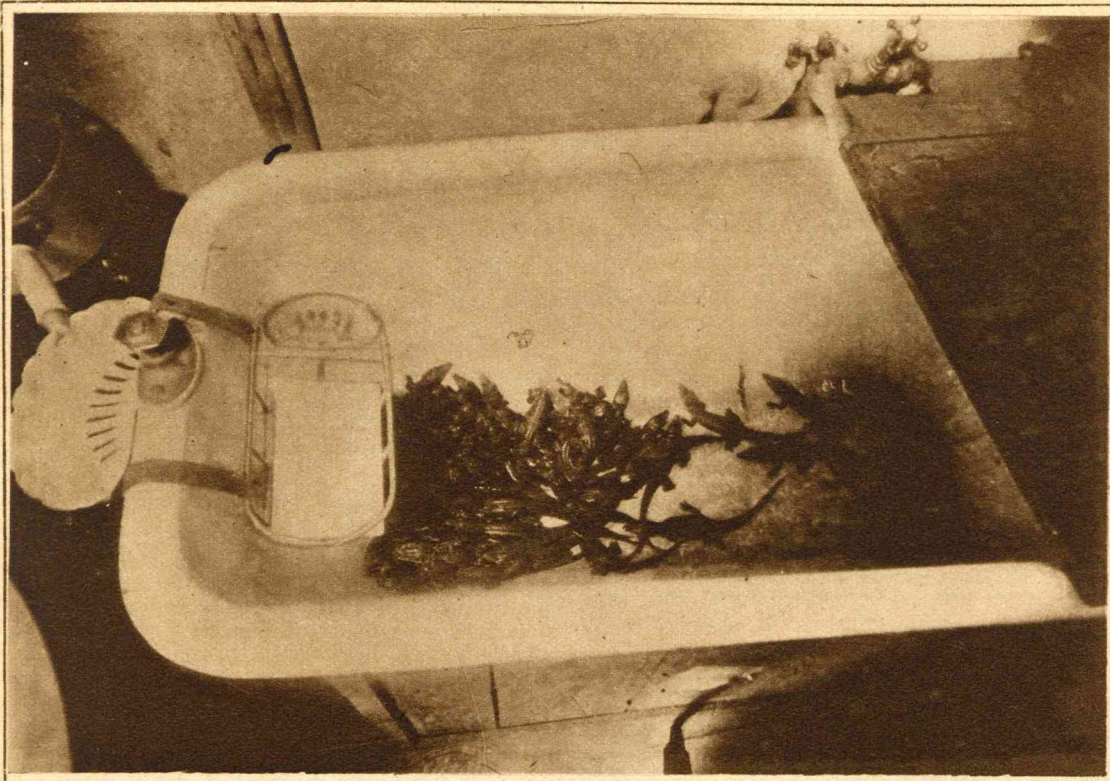
Ook aan de vroegere zeevaart, vooral de bekende „Groenlandsvaart” (walvischvangst) heeft Terschelling nog wel herinneringen bewaard, al behoort de eigen zeevaart dan ook reeds lang tot het verleden. Tot voor enkele jaren trof men er nog wel enkele oude Groenlandvaarders, die zoo echt gezellig konden vertellen van hun moeizame tochten naar de Noordelijke IJszee. Ook in zijn geliefde ouderwetsche volkszangen houdt de Skillinger het verleden in eere.

Wie eens heerlijk, rustig wil genieten van zijn zomervacantie raden wij dan ook aan een bezoek te brengen aan dit aardige Noordzee-eiland, zoo rijk aan natuurschoon.

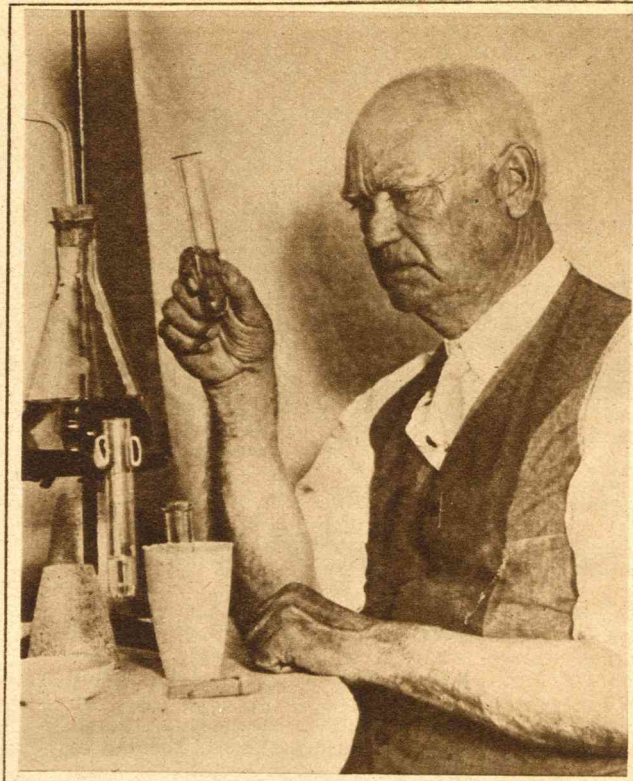
D.

Aan de haven te West-Terschelling. Op den achtergrond de Brandaris.

Een Franschman, die uit de Koloniën terugkeerde, bracht een verzameling van 70 kleine krokodillen mee, die hij in zijn badkuip een onderkomen verschaftte, zeer tot verdriet van zijn vrouw, die, bang voor de dieren, naar haar moeder is gelopen en daar de keuze van haar man tusschen haar en zijn krokodillen afwacht.

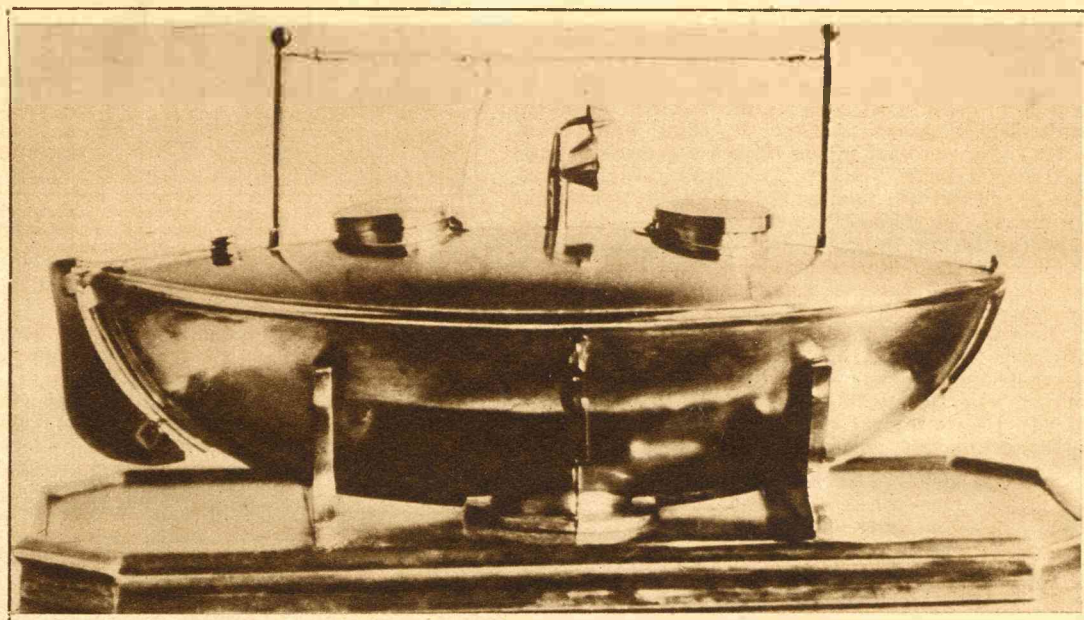

Thomas G. Coohing, een 73-jarige Amerikaan uit Los Angeles, die beweert de zoolang en door zooveel gezochte kunst om goud te maken te hebben gevonden. Hij zegt reeds in 1893 uit zilver-nitrat goud gemaakt te hebben maar daarna nog 33 jaar te hebben gezocht naar een middel om het ook loonend te maken. Hij heeft daaraan 100.000 dollar ten koste gelegd, maar beweert nu uit ieder half K.G. zilver-nitrat zooveel goud te kunnen maken, dat het hem een voordeel van 2350 dollar of 5875 gulden oplevert.

TUTTI-FRUTTI

President Coolidge als kindervriend. Een typische foto van den President der Vereenigde Staten, die niettegenstaande zijn drukke werkzaamheden toch nog altijd tijd vindt voor de kinderen.

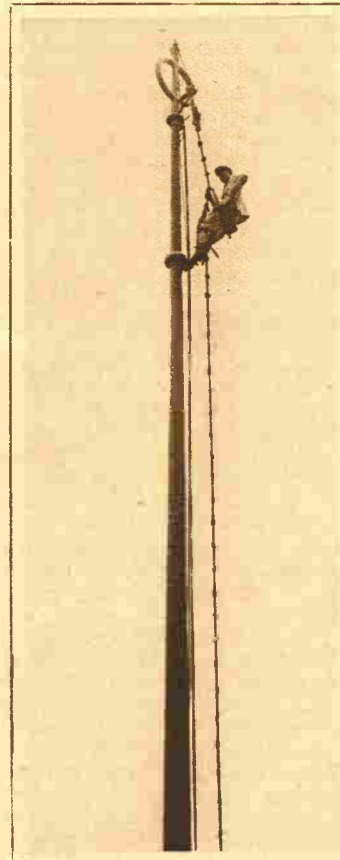
Een aanstaande geldmagnaat. De kleine baron Albert Rothschild, zoon van den miljoenair Alfons uit de Oostenrijksche linie der Rothschilds.

Een reddingsboot voor onderzeeërs is uitgevonden door den Amerikaan T. W. Brown. De boot is, met de beide mangaten, die men op de foto van het model der boot ziet, verbonden met twee mangaten in den onderzeeër. Mocht nu een ondergedoken schip niet meer kunnen manoeuvreren, dan kruipt de bemanning door die mangaten in de reddingsboot, en maakt deze door het overhalen van een hefboom van het moederschip los. Automatisch stijgt dan de boot die 25 man kan bevatten en zelfs van een draadloze iastallatie is voorzien, naar de oppervlakte, waar men er een mast en een zeil op kan zetten.

*

Hiernaast rechts: Als op een Amerikaanschen wolvenkrabber. Een Parijsche schilder, die op een hoogte van vijftig meter bezig is, een vlaggestok te schilderen.

*

Een voorproefje voor het kampioenschap voor Stayers. Voor den officieelen wedstrijd, welke de volgende maand te Rijswijk wordt gehouden, wist de ijverige Stadion-directeur beslag op de renners te leggen, die elkaar nu Donderdag in het Stadion bekampen in een race over 100 K.M. in één rit. De vier pretendanten voor den begeerden titel van links naar rechts: J. Schlebaum (kamp. 1926); J. Snoek (kamp. 1925); C. Blekemolen en J. Leddy.

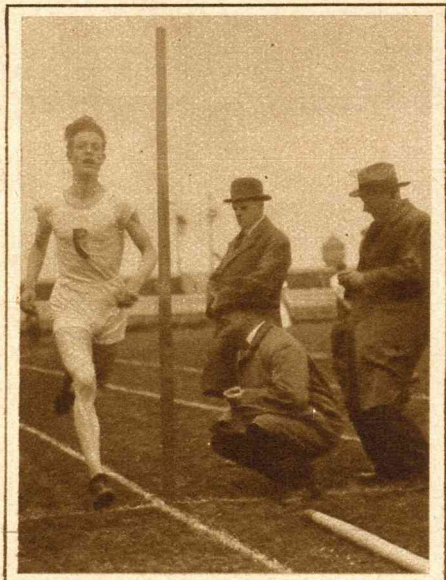
SPORT VAN ZONDAG

Was het weer Zondag zoo abnormaal slecht omdat de A.A.C. haar athletiekdag hield? De Amsterdammers zijn op dit punt niet verwend. Hoe vaak hebben de heeren Spaarwater c.s. er voor hun athletiekfeest al niet den slechtsten Zondag van het seizoen uitgepikt. Ook thans zal dit wel weer het geval zijn geweest. Een stormachtigen Noordwester en een temperatuur, welke eerder aan November dan aan een der schoonste zomermaanden deed denken maakten het verblijf op het Ajax-terrein allesbehalve tot een genoegen. De belangstelling leed er natuurlijk danig onder, doch evenzeer de prestaties der atleten, die met bijkans verkleumde ledematen soms tegen den hevigen wind op moesten tornen. Diverse flesschen Sloan, Embrocation en Kajepoet deden slechts half hun plicht.

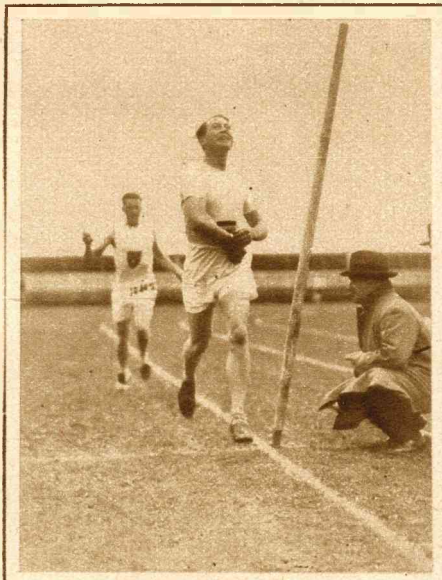
Dat er in gegeven omstandigheden geen records aan moesten gelooven is gemakkelijk verklaarbaar. Vooral ook wanneer men in aanmerking neemt dat het terrein van Ajax met zijn ruime tribunes, voor de athletiek wat nauw begrensd is. Wanneer eenige nummers regelijk moeten worden afgewerkt, treedt dit duidelijk aan het licht. 't Is te hopen dat de bouwers van het nieuwe Stadion aan de ruimte

De athletiek-wedstrijden der A.A.C. op het Ajax-terrein. Aardig overzicht tijdens de 5000 M. hardloopen. Winnaar P. Gerbrandts van de A. V. 1923.

Aan de finish der 5000 M. hardloopen. Gerbrandts passeert als eerste de streep.

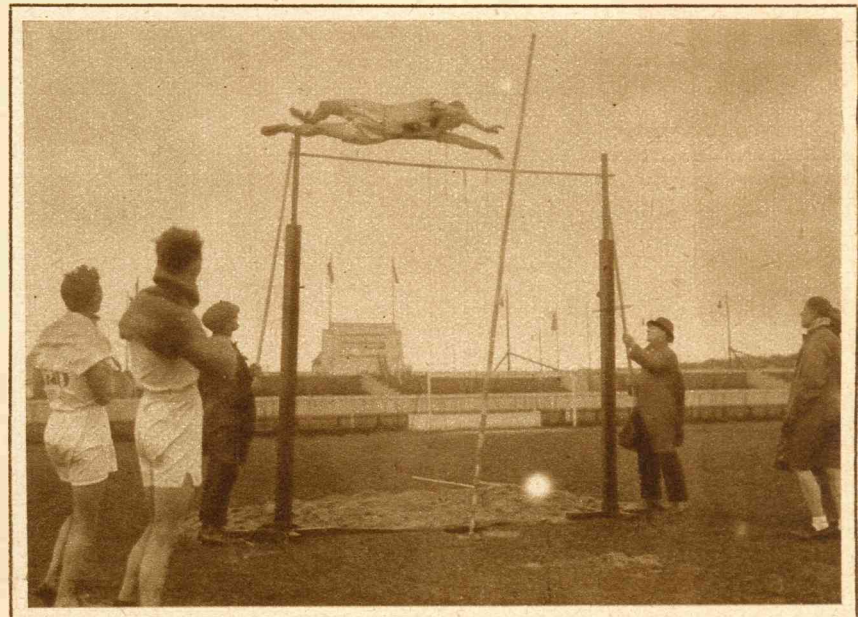
De gebroeders Zeegers op de 1500 M. hardloopen tijdens de A.A.C. wedstrijden. Jan Zeegers passeert de finish in 4 min. 26½ sec.

De voetbalwedstrijd Stormvogels—E. D. O. om het kampioenschap van Haarlem. Zaterdag ontmoetten deze beide elftallen elkaar op het R. C. H.-terrein. Stormvogels won met 3—1. Moment voor het E. D. O. doel. De eindwedstrijd gaat tusschen R. C. H. en Stormvogels.

voor het athletiekveld de noodige aandacht hebben geschonken. Ook het oude Stadion heeft voor athletiekwedstrijden onvoldoende ruimte.

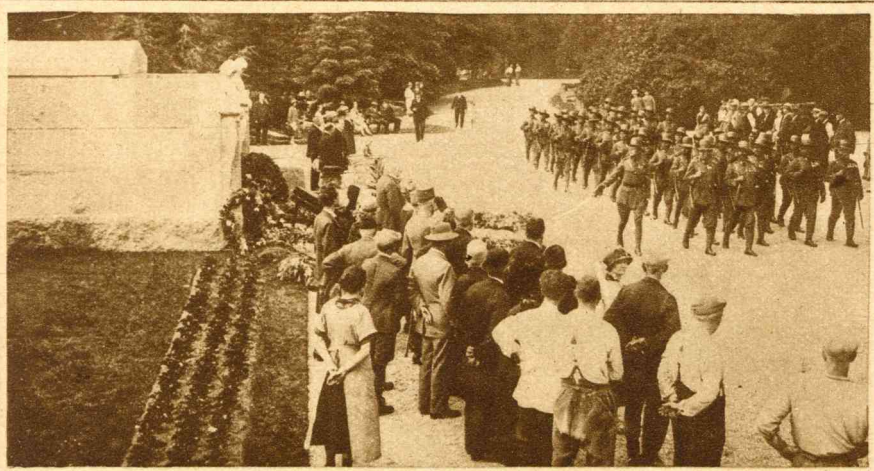
Wat de wedstrijden zelf betreft willen wij nog van de aandacht vestigen op de 1500 M. Dit scheen voor de Amsterdammers door het uitkomen van de gebr. Zeegers de clou van den middag te zijn. Hierbij trad echter een anti Jan Zeegers-stemming onder het publiek aan het licht, welke bijzonder onaangenaam aandeed. Wij weten heel goed dat op J. Zeegers' optreden wel eens het een en ander aan te merken is geweest. De 'te gemaakte aanmoedigingen aan het adres van den jongsten der beide broers hadden echter

A. Hartman (H. A. V. Haarlem) springt 3.20 M. polshoog op de wedstrijden der A.A.C.

iets onsympathieks en zullen trouwens de animositeit tusschen beiden wel weer wat verscherpt hebben. Op deze manier raken we nimmer uit het Zeegers gezanik. Enfin Jan won de race, ofschoon Guus het hem tamelijk lastig maakte.

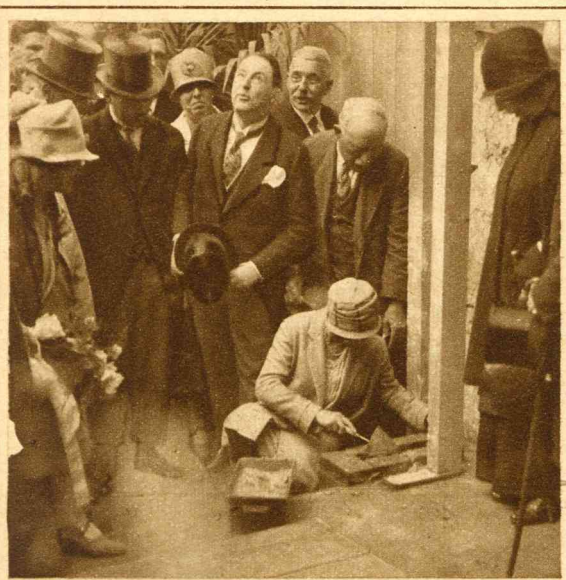
Overigens ging alles uitstekend, behalve dan het weer. Doch zooals wij in den aanvang reeds opmerkten, de A.A.C. treft het nimmer en zelfs bij haar koperen feest zorgden regen en wind er voor, dat de ijverige A.A.C'ers in verschillende opzichten moesten worden teleurgesteld.

Een laatste groet aan den leider. — Het detachement Indische militairen, dat uit Insulinde is overgekomen om tegenwoordig te zijn bij de plechtige bijzetting van het stoffelijk overschot van Generaal van Heutsz, heeft later nogmaals een bezoek aan het graf gebracht en daarop als hulde van het detachement een krans gelegd.

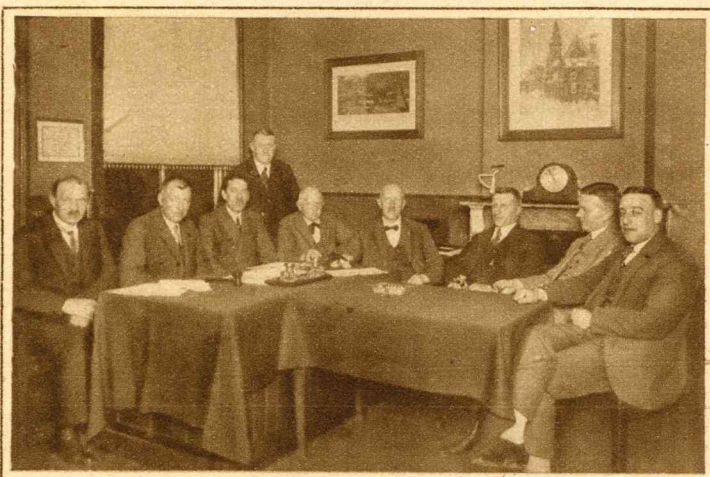

Het detachement Indische militairen heeft een bezoek gebracht aan de artillerie-inrichting aan de Hembrug, waar zij o.a. een demonstratie met een tank bijwoonden.

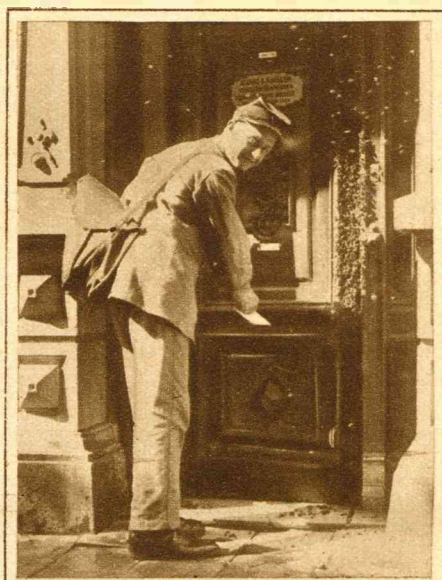

Deze week is de eerste steen gelegd voor den Rika Hopperschouwburg te Amsterdam. De plechtigheid geschiedde door freule van Riemsdijk. Links op de foto Rika Hopper; in het midden, met de hoed in de hand, Jacq. van Hoven.

STADSNIEUWS

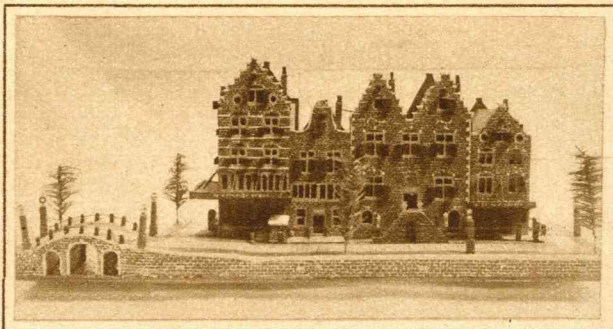
Het ruim 65000 leden tellende Algemeen Onderling Ziektenfonds „Door en voor Werklieden" te Amsterdam, heeft den 17den Juni j.l. zijn 50-jarig bestaan gevierd. Hierboven het bestuur en de raad van toezicht.

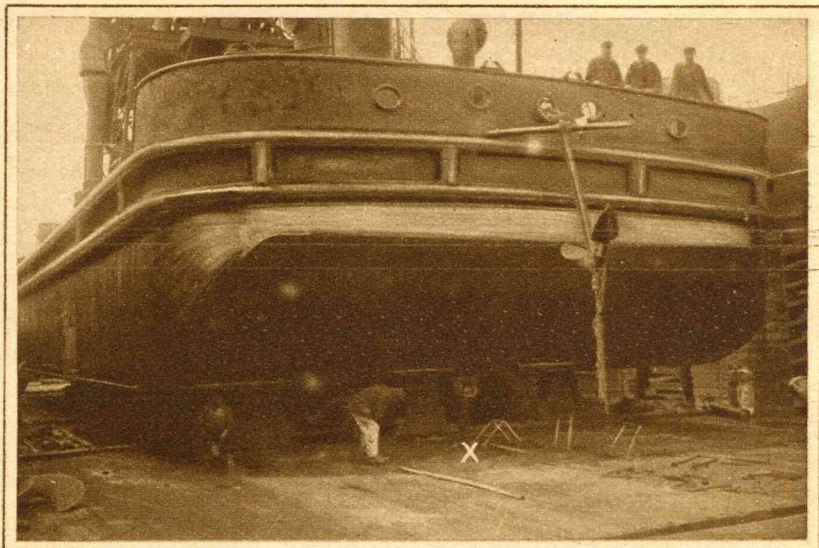
Op de Weteringschans te Amsterdam heeft een zwerm bijen zich een plaatsje uitgekozen tegen de deur eener woning, zoodat de bewoners niet naar buiten durfden komen. De brievenbesteller deed echter onvervaard zijn plicht.

Na een langdurige ongesteldheid is te Amsterdam overleden de heer S. J. H. Gompertz, oud lid van den Raad van Beheer van het Nederlandsch Tooneel.

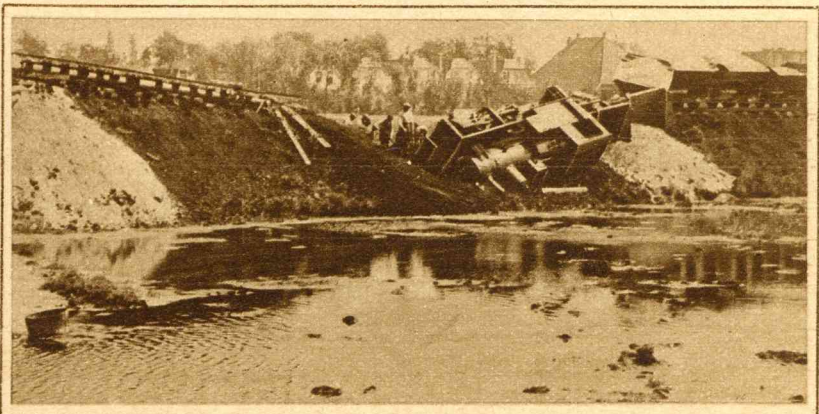
Een oud-Amsterdamsch grachtje. Een aardig stukje huisvlijt in 9 maanden door Th. Hagen in zijn vrijen tijd vervaardigd.

Vrijdag, tijdens het hevige onweer, dat boven verschillende plaatsen in ons land gewoed heeft, zijn op de terreinen van de Amsterdamsche Droogdok Mij. 5 werklieden door den bliksem gedood en een aantal gewond. Hier de plek waar de mannen voor het noodweer schuilden en getroffen werden.

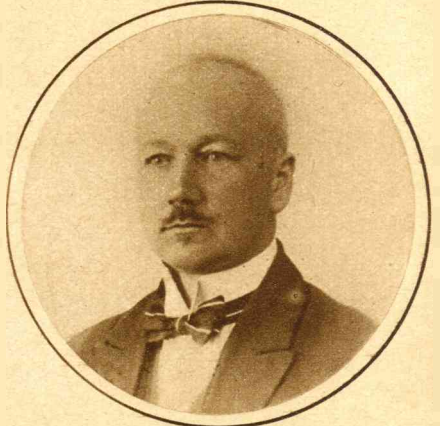
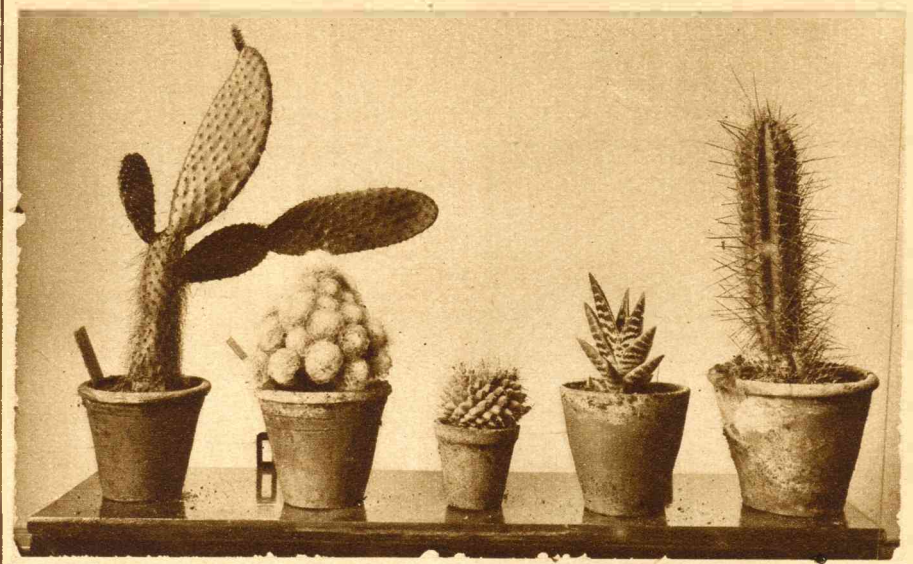
Een kiekje van de aankomst der zangvereniging „Apollo" aan het Centraal Station te Amsterdam, na haar groote succes in Weenen.

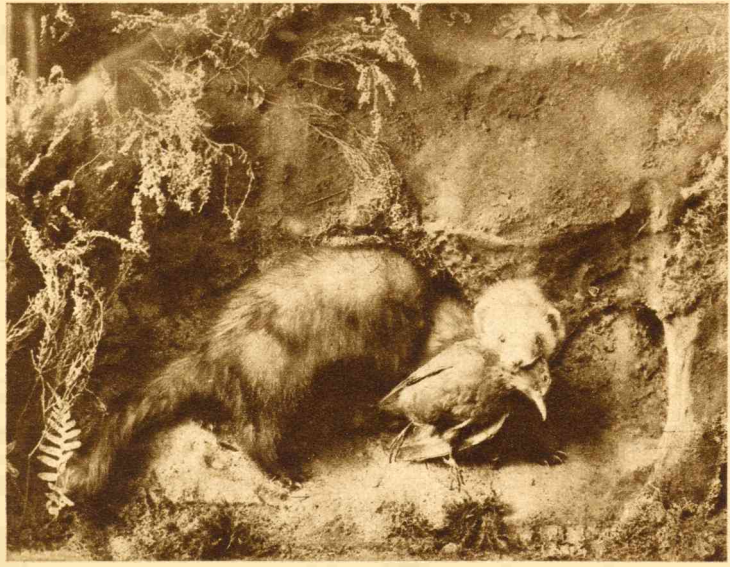
De hulpdijk, welke is gelegd om zand aan te voeren voor de ringlijn om Amsterdam, is, toen er een zandtrein over reed, bezweken. De trein viel om. Persoonlijke ongelukken hadden niet plaats.

Te Noordwijk is deze week plotseling overleden Mevrouw Marie Stoot, die als schrijfster onder den naam Melati van Java zeer groote bekendheid heeft verworven. Zij bereikte den leeftijd van 74 jaar.

Dr. T. P. Sevensma, bibliothecaris der Amsterdamsche Universiteits-bibliotheek, is benoemd tot bibliothecaris van den Volkenbond.

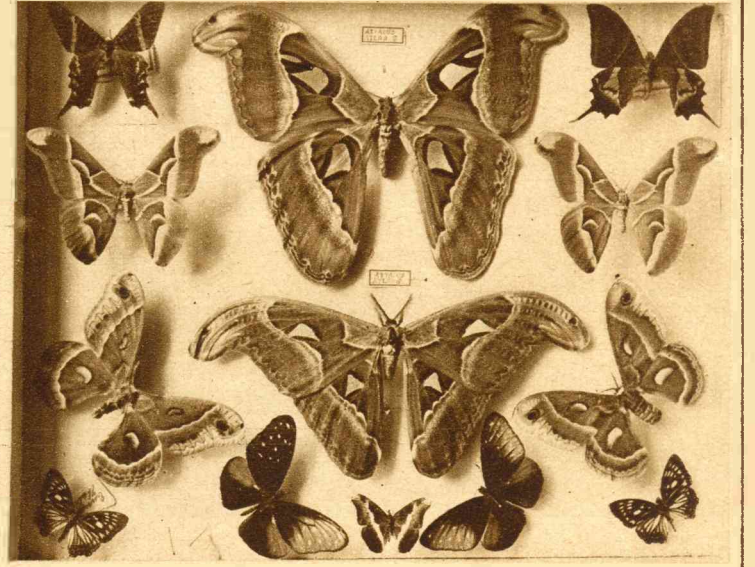

Tentoonstelling „Ons Huis”. Bunzing met zijn prooi, een merel. Inzender de heer A. A. v. Voorn.

In „Ons Huis” in de Rozenstraat is door de vereeniging „Danlo Rerio” een Natuurhistorische tentoonstelling gehouden, welke door prof. Stomps is geopend. Eenige types cactus- en door den heer J. Polderman ingezonden.

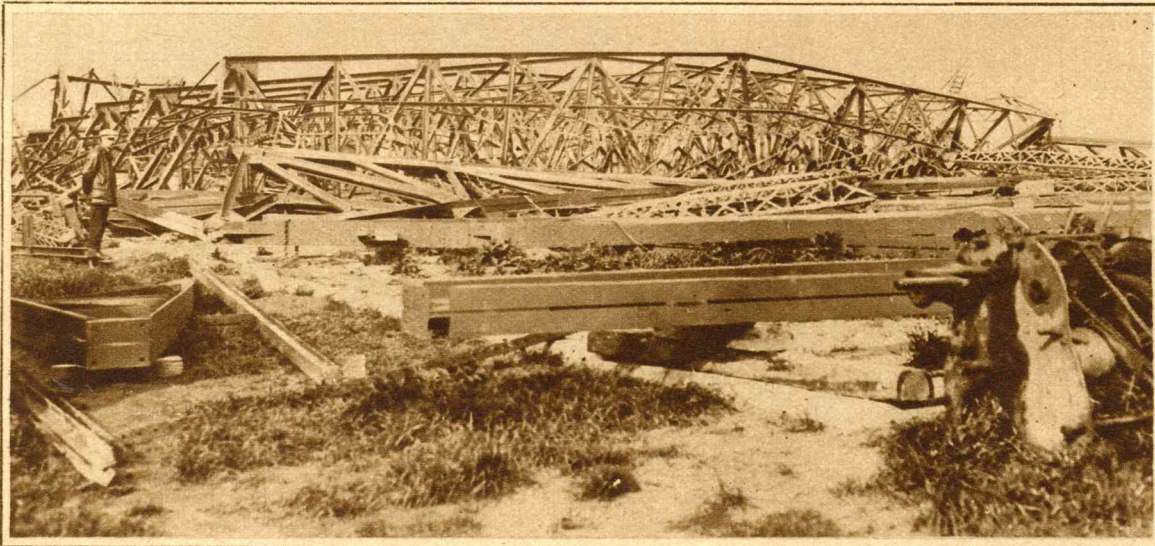

De Chauffeur H. Wouters, die Dinsdagavond reeds voor den derden keer zijn eigen leven waagde om dat van een ander te redden, toen hij een tienjarig knaapje dat spelenderwijs in de

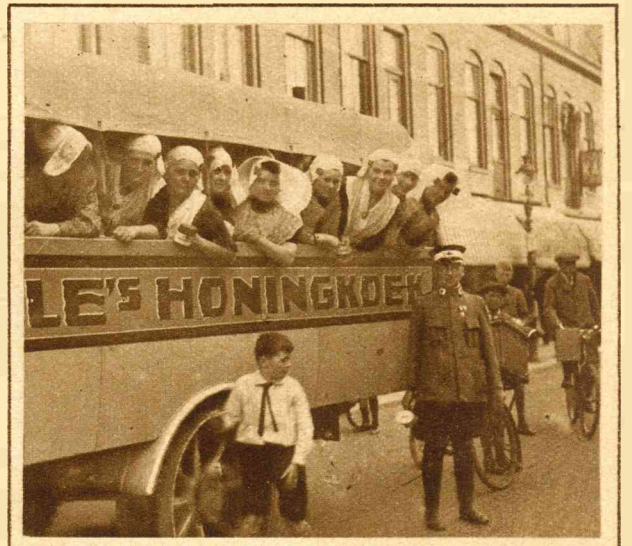

Tentoonstelling „Ons Huis”. Een prachtige verzameling vlinders van den heer P. A. Gond.

Ruysdaelkade was geraakt, na eenige malen te duiken weder op het droge wist te brengen. Het knaapje was onder een dekschuit geraakt waaronder Wouters hem vandaan wist te halen.

Door den storm is in Amsterdam betrekkelijk weinig schade aangericht; een der ernstige gevolgen van den ongewoon krachtigen wind was, dat het geraamte van een in aanbouw zijnde hangar op Schiphol, daar gebouwd door de Gemeente, tot een vormloze ijzermassa werd.

Een kiekje van een der wagens, die Maandag in Haarlem rondreden ter inzameling van gelden voor de slachtoffers van de ramp in den Achterhoek.

Coen Hissink in „Trots Pijnbank en Schavot.”

Dat wij in Nederland ons wat al te veel blind staren op datgene wat het buitenland en wel in het bijzonder het Oosten — zooals Duitsland en Rusland — ons brengt, blijkt thans overduidelijk uit de wijze waarop Louis de Vries met zijn gezelschap te Parijs is ontvangen en gehuldigd. Men speelde daar Heyermans' „Ghetto” en veroverde daarmee de geheele Fransche critiek, die gerust wel als zeer verwend beschouwd mag worden. Eenige citaten zeggen voldoende. Pierre Brisson, een der meest vooraanstaande Parijsche critici schreef: „Alle détails van décor, meubilaire en kleeding, evenals de gebaren der acteurs zijn exact en plausibel. De troep is bewonderenswaardig geschoold en vertoont een zeldzamen samenhang. Mevr. de Boer van Rijk is ontstellend van natuurlijkheid, gemak en kalmte; geen oogenblik denkt men aan een opzettelijke compositie. Een figuur kan onmogelijk beter worden geïnterpreteerd.” Van Louis de Vries zegt hij:

„Men is niet meer in tegenwoordigheid van

Tooneelpraatje

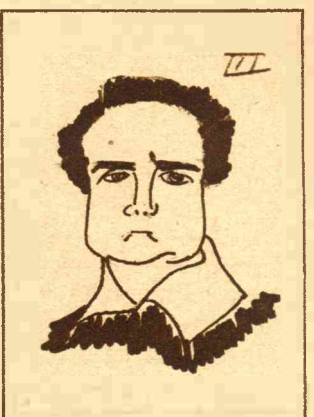
Louis de Vries in „Ghetto”.

het portret, maar van de meest echte werkelijkheid zelf.” En 't slot van zijn critiek luidt: „Wat voor Parijs vooral van belang is, is de perfecte discipline in dezen troep, welks nauw verbonden onderdeelen bijdragen om het geheel te versterken.”

Edmond Lée zegt:

„Het spel van Louis de Vries, zoo simpel en welsprekend, loopt over van gevoelig begrip, en zonder wat te overdrijven of effect te zoeken, ontroert de speler ons diep en openbaart ons de trances, passies en smarten van zijn figuur. Deze breede, sterke en subtiële kunst herinnert aan Lucien Quitry en Férandy.”

Te Amsterdam gaat dezer dagen de belangstelling vooral uit naar het breede historische spel van R. H. Benson „Trots Pijnbank en Schavot,” een stevig, wel wat al te stevig stuk, waarin de acteurs kunnen genieten, door hun passies ongebreideld uit te leven en waarvan het publiek — dat daarvan ook wel eens houdt — mee kan profiteren.

Ch. Gilhuys in „Trots Pijnbank en Schavot.”

De Vrouw en haar Rijk

Voor de Kleintjes.

Herhaaldelijk wordt ons verzocht, toch vooral modellen van kinderkleding te geven. Het is ons een genoegen aan dit verzoek te mogen voldoen en u heden het model van een jongenspakje en twee meisjes-jurken voor te leggen. Het linnen jongenspakje no. 147 dachten wij in twee kleuren, b.v. blauw voor het broekje en wit voor de blouse, welke men dan met blauw garneert. De kraag en de manchetten zou men nog met een flanelsteekje kunnen garneren en de sluitbies met eenige knopen. Brabantsch bont lijkt ons het geschiktste materiaal ter vervaardiging van no. 148, een aardige kinderjurk met recht lijfje en geplooid rokje. De garnering ervan bestaat uit een effen bies langs kraag en manchetten, effen dasje en ceintuur in dezelfde tint. No. 149 is een echt zomersch jurkje van katoen, voile of wollen mousseline, b.v. wit met blauwe nopjes of een aardig bloemmotief. Het kraagje, de mouwen en de zoom zijn met dezelfde stof, doch in donkerder tint afgezet. Op de borst zijn aan weerszijden eenige plooitjes gelegd. Heel dikwijls wordt er bij een dergelijk jurkje een bijpassend broekje gemaakt. Dit staat niet alleen aardig maar is zeer practisch.

MARGUERITE

Zuigelingen Kleding.

DE EERSTE HEMDJES.

Niets is heerlijker voor de aanstaande Moeder dan het klaarmaken van al die gezellige peuterkleine kleertjes voor haar kindje. De verleiding is zoo groot om ze mooi te willen maken met kantjes en strikjes en lintjes en och, dat is toch eigenlijk zoo dom. Voor zoo'n kleintje komt het er veel meer op aan te zorgen, dat de kleertjes zoo gemakkelijk mogelijk zitten en handig aan- en uit-

getrokken kunnen worden, en werkelijk, dat sluit niet in, dat ze leelijk moeten zijn.

't Is onbegrijpelijk, hoeveel onpraktische, ja zelfs beslist slechte babykleertjes er nog gebruikt worden. Dat heb ik opgemerkt in gezinnen in mijn omgeving, in inrichtingen voor kinderverzorging, voor de winkelramen en in boekjes over zuigelingenkleding.

Daarom wil ik u heel eenvoudige, maar toch aardige modelletjes toonen en begin met de eerste hemdjes.

Als materiaal voor 't aller-

Verzorgt Uw tanden steeds met het 32 jaar bestaande Nederl. Fabrikaat
POOL's ATOL tandpasta

in de bekende dozen en tuben, dan blijven uw tanden gaaf en blank.
Frisse pepermuntmaak.
Goed en toch zeer goedkoop

kleinste stelletje neem ik bij voorkeur gebruikte reformstof of, zoo die niet in huis te vinden is, nieuwe, maar dan moet ze heel zacht en fijn zijn. Het onderstaande patroontje wordt er van geknipt en de naadjes op den buitenkant genaaid om te voorkomen, dat ze het zoo buitengewoon teere en gevoelige huidje zullen schrijnen.

Inplaats van een kantje langs het halsje en armsgat aan te brengen, wordt op het fijne zoompje een heel klein siersteekje aangebracht. Wie er van houdt, doet het met een waschecht kleurtje, anders met wit. Dat siersteekje staat

aardig en voorkomt bovendien, dat iemand zich bij het aankleeden vergist. Waarom ik zoo heftig gekant ben tegen puntjes of kantjes of haakseltjes? Heel eenvoudig, omdat ik telkens weer rood schrijnende, ja soms heele opengesneden groeven in die teere, kleine halsjes en bij de okseltjes vind, wanneer ik een kleintje onverwachts uitkleed, als ik mijn praktische lessen in kinderverzorging geef.

Er is geen sluiting aan, in de eerste weken ligt 't kleintje zoo stil, dat zoo'n hemdje best blijft zitten als 't goed glad over elkaar gelegd wordt. Met het oog op kouvatten bij uit-

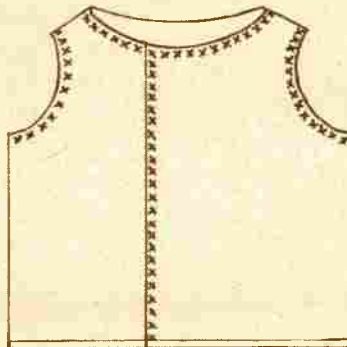
aankleeden is 't bovendien prettig als er niet met strikjes of knoopjes gepeuterd behoeft te worden en — die geven ook altijd weer oneffenheden waarop 't kindje komt te liggen.

Wie handig is met zuigelingen trekt 't hemdje zóó aan, dat 't vóór sluit; anders is 't beter 't achter over elkaar te laten vallen. Er wordt soms zoo raar omgesprongen met de armpjes bij de eerste aankleedpogingen! Arme eerstelingen, die zoo dikwijls proefkonijntjes zijn!

J. F. JACOBS-ARRIËNS.

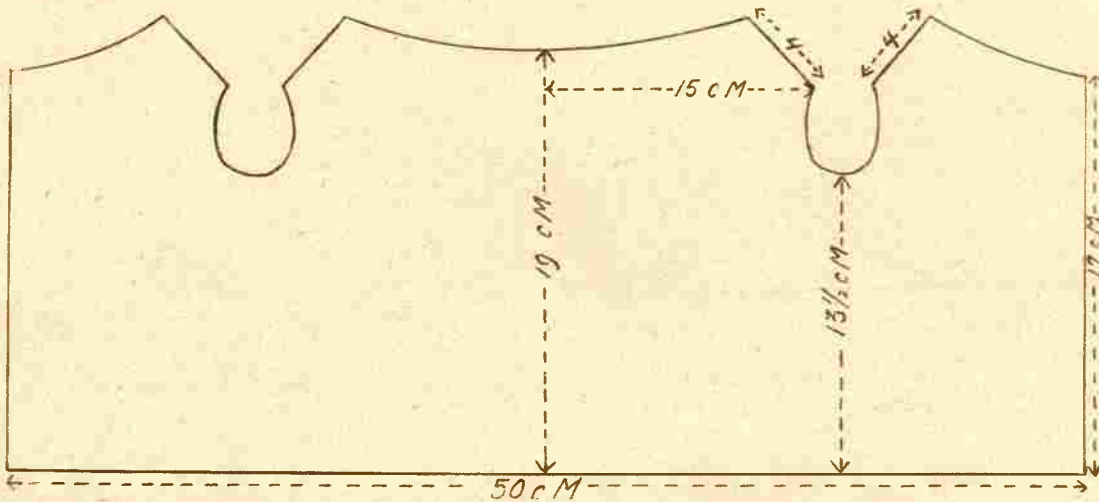
WENK.

Wanneer men de knoopjes niet door stijf gestreken manchetten of kragen kan duwen, laat men één druppel water vallen op den achterkant van het knoopsgat. Probeerden!

Het afgewerkte hemdje.
Siersteekje XXXX

HELDERSCHE LUNCHROOM
Spoorstraat 51
HELDER
HET adres
voor koffiedrinken

1ste hemdje van gebruikte of zeer zachte nieuwe reformstof, ongeveer 1/2 ware grootte. Met naaden. Fijne zoompjes naar den buitenkant gestikt met de machine. 6 stuks. Voor 2de hemdje, 6 stuks, alle maten naar den grondslag van wiidte 54 c.m. en hoogte voor 19 c.m.

ZIJDEN BLOUSES KUNNEN ZACHT EN SOEPEL BLIJVEN
OOK AL WASCHT U ZE DIKWILS, MITS U
NOOIT ANDERS GEBRUIKT DAN

LUX

VRAAGT GRATIS CAMERA PROSPECTUS!

L.334-27

Wie 't laatst licht, licht 't best

„THE MARMET”

De „Lichtste Wagen” der Wereld.

Alléén verkrijgbaar bij:
P. F. L. DE RIDDER
alléén **HARTENSTRAAT**
Amsterdam

OPRUIMING:

Kinderwagens vanaf f 22.50
Vouww. m. kap „ „ 15.—

BIJ DEN COMMISSARIS.
Iemand komt het Bureau van Politie binnen en verzoekt den Commissaris even te mogen spreken.

Bij hem toegelaten, zegt hij: „Mijnheer de Commissaris, ik zou graag den inbreker even willen spreken, die eergisteren bij me inbrak en die gepakt is.”

„En wat wilt u hem zeggen?”

„Ik wou hem vragen, hoe hij het aangelegd heeft om in m'n huis binnen te komen zonder m'n vrouw te wekken, want dat is mij nooit gelukt.”

MET WELK RECHT.
Een Klein jongetje komt huilende thuis en vertelt aan zijn moeder, dat buurvrouw hem geslagen heeft.

De moeder, begaan met de droefheid van haar spruit, vraagt:

„En met welk recht heeft die vrouw je geslagen?”

„Ze heeft me niet met recht geslagen; maar met den bezem!” is 't antwoord.

IN DE APOTHEEK.
Nieuwe bediende: „En wat zit er in die kruik?”

Apotheker: „O, niets; dat is gekleurd water — dat geven we, als we het recept niet kunnen lezen.”

EEN WAS VOLDOENDE.
Echtgenoot (tot zijn vrouw na den maaltijd): „Met dien hoed zal je toch moeilijk naar den schouwburg kunnen, vanavond, is 't niet vrouwlief?”

Zij: „Natuurlijk niet!”

Hij: „Daarom heb ik ook maar één kaartje genomen.”

Oplossing Prijsvraag No. 10

De oplossing is:

REMBRANDT DE GROOTE KUNSTSCHILDER.

De prijzen werden bij loting als volgt toegekend:

1 fraaie courantenhanger:

N. ten Hoonde, Gaffelstraat 1, Amsterdam (Oost).

1 luxe beeldje:

H. Kalstner, Rijksstraatweg 110, Haarlem.

1 doos cartes:

G. P. Bersee, Haselbrockstraat 61 III, Amsterdam.

1 boekwerk:

J. C. Spackler, Orionstraat 30, Amsterdam (Noord).

DE OVERJAS.
Een echtpaar dineert in een restaurant. Na afloop betaalt de heer den kellner, die hem zijn jas aanreikt, en hij geeft hem een reuzen-fooi.

Op straat begint vrouwlief hem te bekijken om zijn royaalheid: „'t Lijkt wel of je schatrijk bent en niet of je aan je laatsten gulden toe bent.”

„Maar kijk eens, hoe 'n prachtjas die vent me gegeven heeft,” is 't antwoord.

DAT TROF.

'n Schoenmakersvrouw zat op 'n Zaterdagavond op haar man te wachten, die maar niet boven water kwam. Ten einde raad gaat zij naar den Eerste-Hulp-dienst, noemt haar naam en vraagt of haar man daar soms is.

„Nee juffrouw,” is 't antwoord, „maar we verwachten hem toch ieder oogenblik. Als u soms wilt wachten?”

HOE JE 'T OPVAT.

„Nooit 'n ongeluk gehad, zeg je?” vroeg de eene boer aan den ander. „En dien keer dan, dat die stier je op 'n horens nam en je over de sloot smeed?”

„Was geen ongeluk,” zei de ander. „Dat deed ie niet opzet.”

Diamantbewerker!

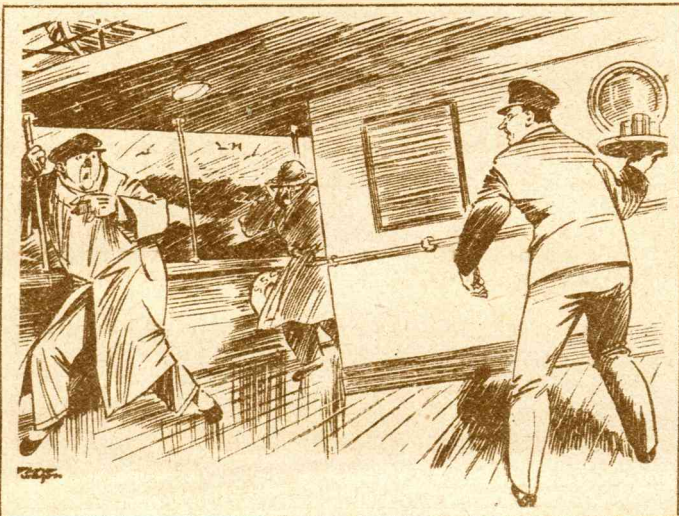
Brillen en Loupen

FA M. E. BOLLEMEYER

Opticiens

117 Javastraat 117

AMSTERDAM. Tel. 50117.

„Noz iets noodig mijnheer?”
„Ja, de vaste wal”

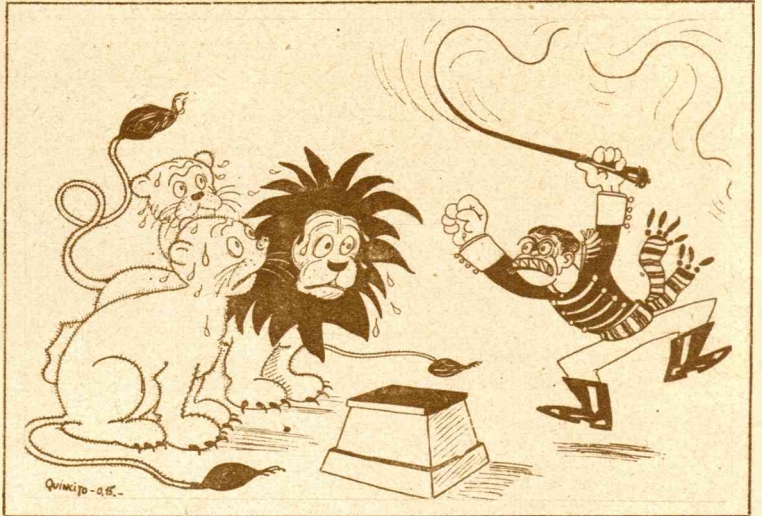
(The Passing Show.)

Vraaet SPOOR's MOSTERD

MEUBELN

vindt U in
GOEDKOOPE
prijzen bij

A. L. BUEHRE
OVERTOOM 260

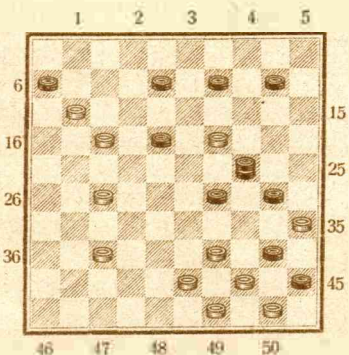

De leeuwen: „Wat jammer, dat we nu met zulke wilden te doen krijgen.”
(Buen Humor.)

ONS SPEELHOEKJE

DAMMEN.

Onder leiding van G. Adavo.
VRAAGSTUK No. 21.
Zwart: 10.

Wit: 11.

De diagramstand in cijfers behoort te zijn: Zwart 9 schijven op 6, 8—10, 18, 29, 30, 40, 45 en 1 dam op 24. Wit 41 schijven op 11, 17, 19, 27, 35, 37, 39, 43, 44, 49 en 50. Wit speelt en wint!

OPLOSSING No. 18.
van D. Bosma, Amsterdam.

De diagramstand in cijfers was: Zwart 9 schijven op 7—9, 13—15, 23, 27 en 29. Wit 10 schijven op 20, 24, 33, 34, 37, 38, 40, 42, 47 en 48. Wit speelt 47-41 (14-25), 37-31

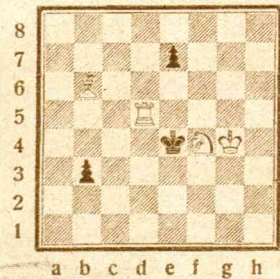
(27×47), 33—28!! (23×43), 48×39!!! (47×19) en 34×1 wint op werkelijk geniale wijze door toepassing van meerslag en twee fraaie motieven. Een prachtige economische compositie!

SCHAKEN.

Onder leiding van G. Adavo.

VRAAGSTUK No. 21.

Zwart: 3.

Wit: 4.

De diagramstand in cijfers behoort te luiden: Wit K. g 4, T d 5, L b 6, en P f 4. Zwart K e 4 en twee pionnen op b 3 en e 7. Wit speelt en geeft mat in drie zetten!

OPLOSSING No. 18.

De diagramstand was: Wit K f 4, D h 3, T f 5, T g 4, L f 2, L g 8, P c 3, P g 6 en

drie pionnen op a 2, a 4 en h 5. Zwart K c 4, D f 7, T c 7, T g 7, L a 1 en vijf pionnen op b 7, b 4, c 5, f 6 en h 6. Wit speelt en geeft mat in twee zetten door T f 2—g 5!! Alle andere zetten falen, ook: D e 3, T g 3, T d 5 of T e 5. Men onderzoekte het zelf! Een schitterend probleem van den Engelschen probleem-reus G. Heathcote, die hiermede in 1907 een 1sten prijs behaalde in de Sydney Morning Herald.

BILJARTEN.

Stooten door J. Dommering.

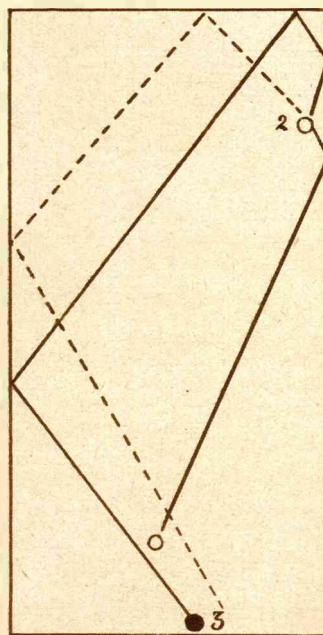
De speelbal dient links hoog en eerst den langen band en daarna bal 2 in 't midden te raken. Hij loopt dan langs de zwarte lijn, zooals op de teekening is aangegeven, naar bal 3. Bal 2 loopt langs de stippellijn.

Algemeene opmerkingen: De grootste moeilijkheid bij biljarten is steeds gemakkelijke stooten te krijgen.

Men dient dus zijn speelbal altijd in een zoo gunstig mogelijke positie te plaatsen.

Hij, die zichzelf doorlopend moeilijkheden schept, is zwakker dan zijn tegenpartij, die deze moeilijkheden weet te vermijden.

De beste verdediging is steeds de aanval. Een partij is niet verloren alvorens de laatste carambole is gemaakt.

BILJARTEN.

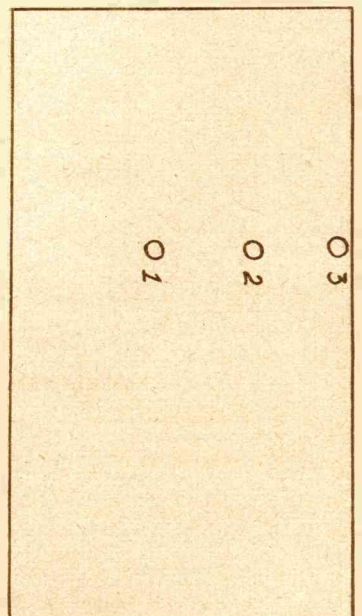
Stooten door J. Dommering.

DOORSCHIETBAL.

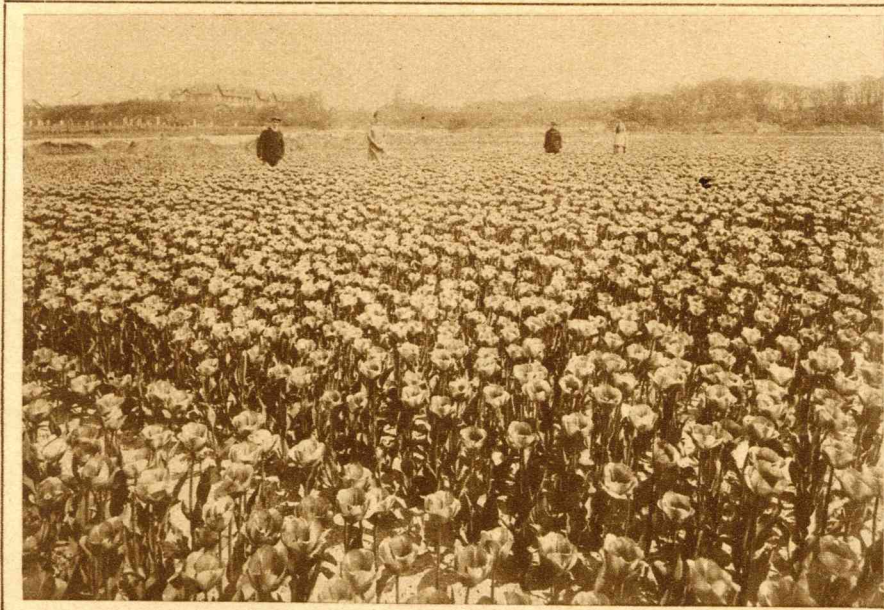
Bal 3 ligt iets links van 1 en 2. Doorschieten met linksch effect, en mikken op bal 3. Bal 2 klotst er tusschen uit, en loopt naar rechts.

Algemeene opmerkingen: Doorschieten dient altijd met lossen pols te geschieden. Ligen bij een doorschietbal de

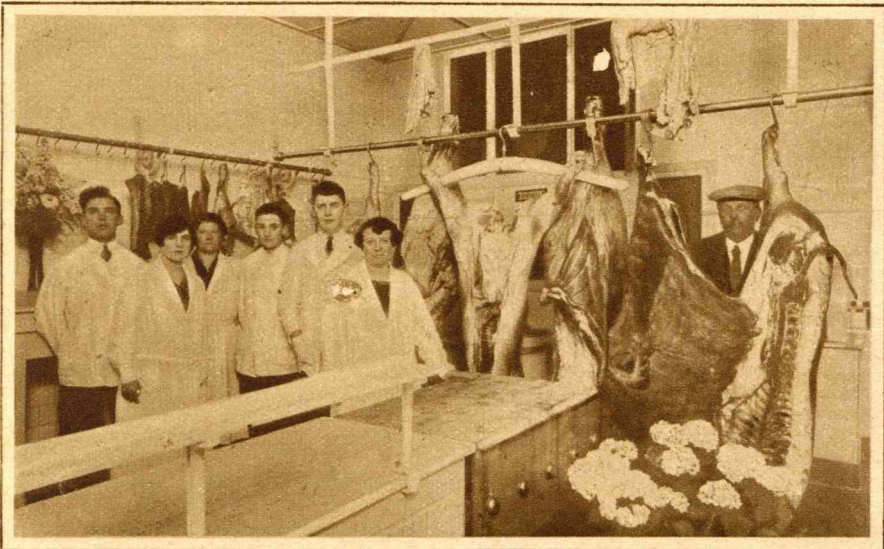
ballen bijna achter elkander, zoodat er groote kans bestaat, dat de tweede den derden bal wegstoot, dan lette men goed op welke positie de derde bal ten opzichte van den tweeden inneemt. Trekt men een rechte lijn van 1 naar 3 en ligt bal 2 rechts van deze lijn, dan spele men met linksch effect. Ligt deze evenwel links van deze lijn, dan spele men rechtsch effect.

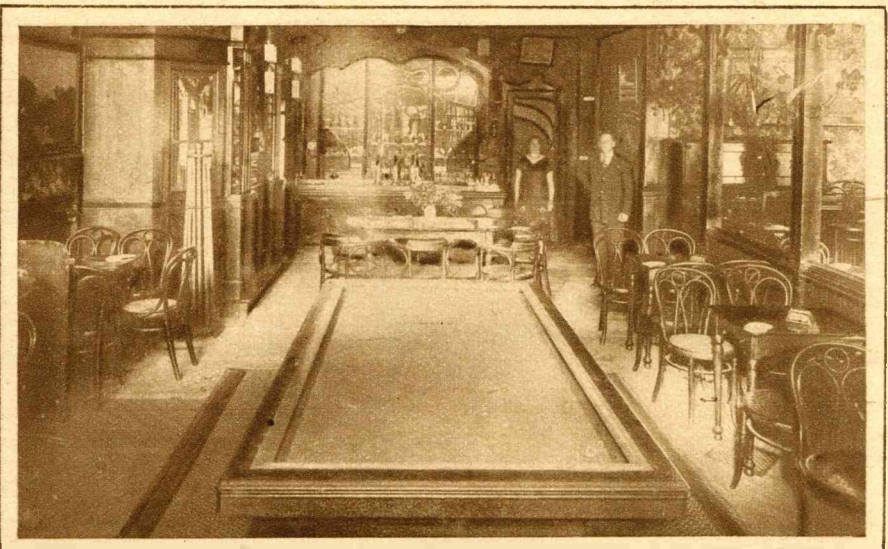
HANDEL EN INDUSTRIE

De bloemen zijn weer uitgebloeid, maar van het mooie bedrijf van den heer Van Lith, den bekenden adverteerder in ons blad hebben wij te juister tijd een paar mooie kiekken genomen, die wij hierboven geven en die wel doen zien dat dit bloeiende bedrijf uitgekozen mag worden voor bestellingen op het gebied van de flora.

Een oude zaak, die van den heer Luiting aan de Zaadmarkt te Alkmaar, die na een verbouwing schitterend is ingericht. Wij beelden hier eigenaar en personeel af op den dag dat de nieuwe zaak onder veel belangstelling heropend werd.

Zaandam heeft op café- en restaurantgebied vele mooie zaken; het café van den heer Blom, Zuid-dijk 137, is er daar zeker een van. Heel velen komen er hun vaste uitspanning zoeken en de heer Blom slaagt er altijd in de menschen ten dienste te zijn en te gerieven met prima waar voor lage prijzen.

Moderne inrichting
voor Tandheelkunde en -Techniek
L. J. VAN DIJK Jr.
Nieuwendijk 19 - Amsterdam
TERMIJNBETALING
Spreekuur: 10-12, 1-5 en 8-9 u.

**WONINGBUREAU
„SCHEMA”**

Kon. Wilhel-
minaaan 477
Verhuur
Verkoop
Assurantiën
Hypotheek

Incasso's, Administraties

MIJNHARDT'S
**Hoofdpijn-
tabletten**
In buisjes 60 en 30 ct. en
Mijnhardt's
Kiespijntabletten
eveneens 60 en 30 ct.
Bij Apoth. en Drogisten.

Wij verzenden door geheel Nederland
INLEGBOTER
FIJNE EDAMMER KAAS
vanaf f 1.50, 40+
Onbekende adressen onder
rembours. Neemt eens proef.
Wij zijn speciaal in dit artikel.
S. KAPTEIN
KENNEMERSTRAATWEG 76 - ALKMAAR

RINGERS'
CHOCOLADE-BONBONS

Schilderstukken vanaf f 250
(met lijst), Etsen, omlisjen
van platen enz., bij
E. VAN DAM
Warmoesstraat 171
(naast Krasnapolsky)

CLEWITS & VAN DER WAL
Luxe- en Transportrijwielen
Ook op termijn
Model Rijwielstalling
— Repareeren —
„Walton” Rijwielen (eigen fabriek.)
Agenten der Magneet
en Juncker J. C. R. Rijwielen
Bosboom Toussaintstr. 43
AMSTERDAM

**Vrouwen
en meisjes**
*zachte, blanke
handen door*
PUROL
Doos 30-60, Tube 80 ct.
Bij Apoth. en Drogisten.

Bloedarmoede
Bleekzucht en alle daaruit voortvloeiende
ZWAKTETOESTANDEN
Dr. H. NANNING'S
HAEMOFERRIN
(Staalhaematogeen)
Uitstekend bloedvormend versterkingsmiddel.
Aangenaam van smaak.
f 2.60 per heele flesch. f 1.60 per 1/2 flesch.
Dr. H. Nanning's Pharm. Chem. Fabriek, Den Haag

NV MEUBELTRANSPORT
V/H **HULST**
ALEXANDERPLEIN 1
TEL. 13052, DEN HAAG
VERHUIZINGEN
OVER LAND EN ZEE
BEHANGERIJ
— STOFFEERDERIJ
GARDE • MEUBLES

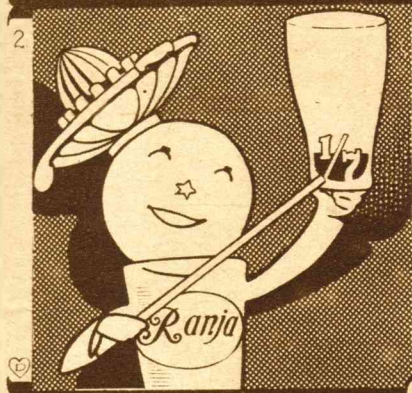
VOORSCHOTTEN
aan Ambtenaren
en Beambten.
Geen rente, noch
kosten vooruit.
Coulante voorwaarden
CENTR. CREDIET-
EN SPAARBANK
te Amsterdam.
Keizersgracht 302—304

Gebrek aan succes in zaken?
Probeer het eens met een
advertentie in „De Stad”!

Alkmaarsche Vleeschhouwerij
Hoogstr. 16 - A. SMIT - Hoogstr. 16

Het aangewezen adres voor 1e kwaliteit
Rund-, Kalfs- en Varkensvleesch
alsmede alle fijne Vleeschwaren

BLOEMBOLLENKISTEN
Vraagt onze speciale practische DROOGKISTEN met
bodems van hout of metaaldraad. Goedkooper en beter
dan stellingen. Vooral voor tuinders met weinig ruimte.
Fa. Knapen & Co. - Beverwijk
Electrische Timmerfabriek en Kistenmakerij
Leliestraat 104—108 - Telefoon 2177

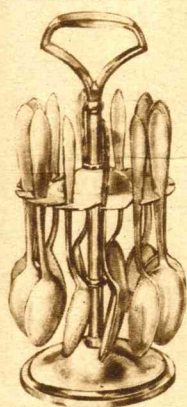
Weet U dit ?

Jeder die uit één flesch Ranja
Zeven flesschen Ranja maakt,
Staat verrast dat elk glas Ranja
Toch zoo overheerlijk smaakt
Ranja munt naast kwaliteit
Ook uit door voordeeligheid!

SPAART JUBILEUM-BONS!
GRATIS FIJNE OPTISCHE RANJA-GLAASJES

EENIGE **Ranja** FABRIKANTE

1867 N.V. C. POLAK G.Z.N. GRONINGEN 1927

PATENT STANDAARD

met 12 Theelepels
f 4.75 9.25 14.—

met 12 Gebakvorkjes
f 7.25 10.75 15.50

Standaard met 12 Theelepels
beide in gewaarborgd zilver,
vanaf f 29.50

Deze standaards ook zonder
lepels verkrijgbaar

FA BARENTZ
Alleen Uffredt - de straat 27

Rijwielhandel en Reparatie-inrichting

met stalling voor minstens 200 rijwielen ('s winters
centrale verwarming) à 11.— per maand

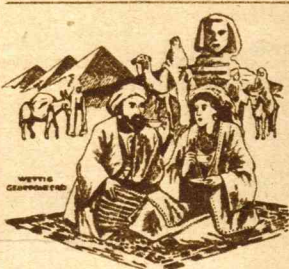
Vraagt onze gemakkelijke betalingscondities
van eigen gebouwde rijwielen

W. F. H. KRESZNER

Kelzersgracht 164 - AMSTERDAM - bij de Lellegracht
Geopend van 's morgens 7.30 tot 's avonds 10

Vraagt dit merk

**Grunwald's
geurige thee**

Vraagt Uw kruidenier

Bij Sport en Spel

- zijn WRIGLEY's P.K.-Kauwbon-
bons de aangenaamste versnapering.

Bij voetbal en tennis, motorsport en
athletiek, op fiets- en wandeltochten
zullen zij U heerlijk verfrissen en
elk gevoel van vermoeidheid verdrijven.

WRIGLEY's P.K.-Kauwbonbons stalen de
zenuwen, stillen den dorst, houden den mond
gezond en bevorderen de spijsvertering. 1111-31

**WRIGLEY'S
P.K.**

GARAGE „VAN DEN KOMMER”

TEGENOVER „DE RUSTENDE JAGER”

HEILOO - TEL. 740

LEVERING VAN
ALLE MERKEN AUTO'S

REPARATIE-INRICHTING VOOR
AUTO'S, MOTOREN EN RIJWIELEN

Abonneert U op De Stad

DE ERVE
H. DE JONG
WORMERVEER

*Fijnste Melkchocolade met Nougat
per tablet 10 cent*

**Uw
Jongens-
kleding**

koopt U
het voordeligst
bij

CH. H. TH. SCHMALZ

Laagzijde

SCHAGEN

Comb: Bervoets.

Onze prijzen

BLOUSEPAKJES van of f 2.25
HANGPAKJES . . . f 2.40
SPORTPAKJES . . . f 3.25
SCHOOLBROEKJES . . . f 1.40

Nu Ook

gesorteerd in alle mogelijke
modellen en maten. Brillen en
Pence-nez onder vakkundig toe-
zicht, en tegen prijzen ver beneden
ieder ander. Doet Uw voordeel
en laat U een bril opmeten.

Aanbevelend,

J. KAMP

„Pasman's Huis” - Enkhuizen

TWEE WIJZE BESLUITEN!!

Trouwen is één wijs besluit. Heel verstandige mensen
zorgen er voor, dat vóór dien tijd ook nog het huishouden
compleet is. Ze laten ons alles leveren en betalen de
inrichting op hun gemak.

Neem twee wijze besluiten. Trouw, maar vóór dien tijd,
SPREEK MET WINTER EN 'T KOMT IN ORDE!

A. WINTER & Co
AMSTELSTR 24.26 TEL. 43545

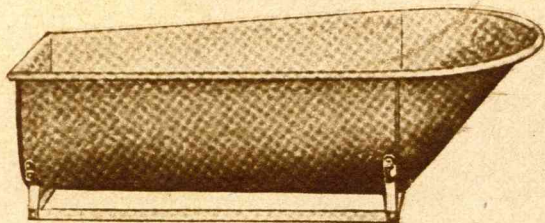
Den grootsten voorraad

„Mac Cormick” Maaaimachines en
„Martin” en „Nichelson” gecombineerden
vindt men bij

J. MET Jr. VIERSTATEN
ALKMAAR
Smederij en herstelplaats van landbouwwerktuigen

ELK HUIS EEN BAD

voor f 15.— overal te plaatsen

REEDERS'

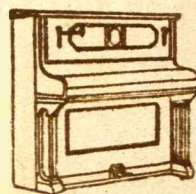
Magazijn van Koper- en Metaalwaren
N. Z. Kolk 17 - Amsterdam - Tel. 45373

Draagt een moderne Bril!

Goud doublé met lichte of
donkere rand en la glazen,
in étui. f 4.50
Met bolle glazen . . . 5.50

Magazijn HYGIEA, Amstel 206, Amsterdam

Buitengewone Aanbieding

van nieuwe en bespeelde
Piano's, Vleugels, Auto-Piano's,
Orgels en Kunstspelorgels,

Iste klas merken, waaronder: Bechstein,
Stainway, Grottrian Steinweg, Ibach, Blüth-
ner, Thürmer, Maud, Nagel, Pfaff, Matz,
Voigt enz. - Pianola, Ducanola, Auto-Kastner, enz. - Mannborg,
Hofberg, Liebig, Kröger, Stock, Jubal, Cécilia, Kuper, Hörügel enz.

Vraagt nog heden Catalogus No. 65 en prijslijst.
Vergelijkt onze prijzen, alvorens elders te kopen.
Het betekent voor U een belangrijke besparing op
uw uitgave. Wij leveren franco met 10 jaar garantie
op zeer gemakkelijke huurkoopvoorwaarden, b.v.
f 5.— en f 10.— per maand.

N.V. HEES & Co., Piano-en Orgelfabr., Delft

Gevraagd in alle voorname plaatsen van Nederland

AGENTEN

voor den verkoop van Nenijto-Loten

Loterij ten behoeve der Nederl. Nijver-
heids-Tentoonstelling, Rotterdam, 1928

Prijs der Loten f 10.—

Kon. goedgekeurd bij besluit van 19 Februari 1927, No. 16

Schriftelijke aanmeldingen met opgaaf
van referenties aan het Bureau van den

Ned. Middenstandsbond te 's-Gravenhage
Postbox 238

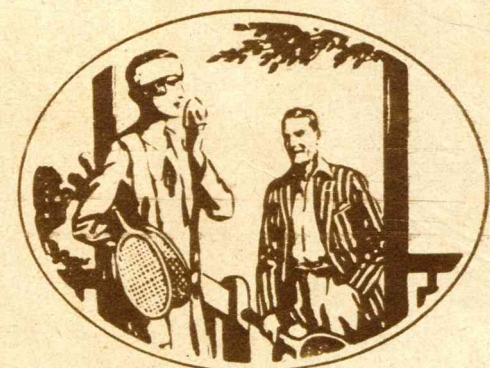
GEEN WONDER

dat iedereen er zoo op gesteld is.
Nergens vindt men een merk
dat met zoóveel zorg bereid en
daarby voor zoón matigen prijs
verkrygbaar is. Welk merk is dat?

HET IS

de favoriet der Nederlandsche pijprookers

STER TABAK

De Genoegens der Sport

zult U nog meer waardeeren bij regel-
matig gebruik van de verfrisschende

Eau de Cologne Boldool.

Zij kalmeert de zenuwen na een span-
nenden wedstrijd. Zij verdrijft het stof na
den autorit. Zij schenkt nieuwe energie
op een inspannenden tocht. Zij houdt
de huid zacht en lenig ook in den zonne-
gloed. Zij geeft heerlijke verkoeling.

Geniet volop van Sport en Spel met

Eau de Cologne
ANNO Boldool 1715

Knagende pijnen

in gewrichten en lede-
maten, alsmede hoofd- en
kiespijn, verdrijft men met

Sanapirin- tabletten

Buisje 75 en 45 ct. Proefbuisje
25 ct. Bij Apoth. en Drogristen

De GRATIS Ongelukkenverzekering van „De Stad Amsterdam”

heeft voor U een zeer bijzondere waarde. Hieronder een

greep uit de lijst van uitbetalingen, welke op grond van onze Gratis Ongelukkenverzekering plaats hadden.

- f 600.— Wed. N., te Amsterdam.
- 45.— J. de C., te Amsterdam.
- 30.— B. V., te Amsterdam.
- 300.— L. H. O., te Amsterdam.
- 600.— B., te Amsterdam.
- 30.— G., te Hilversum.
- 600.— T., te Alkmaar.
- 600.— Wed. W., te Amsterdam.
- 150.— E., te Oostzaan.
- 600.— Wed. L., te Alkmaar.
- 30.— C. K., te Amsterdam.
- 60.— D. A., te Wormerveer.
- 600.— Wed. J. C. L., te Ransdorp.
- 150.— Wed. v. d. P., te Den Helder, (onverplicht).
- 600.— Wed. A. E., te Amsterdam.
- 60.— E., te Amsterdam.
- 150.— (Onverplicht) J. W. B., te Zaandam.
- 50.— (Onverplicht) H. A. D., te Amsterdam.
- 30.— H. S., te Zaandam.
- 600.— B. G., te Amsterdam.
- 300.— D. de G. Jr., te Amsterdam.
- 60.— D. H., te Amsterdam.
- 600.— Wed. R. B., te Beverwijk.
- 150.— (onverplicht) Wed. A. D., te Egmond aan Zee.
- 600.— Wed. J. J. K., Amsterdam. (abonné viel van een stelling en overleed).
- 300.— aan de kinderen van Wed. S. W. S., Amsterdam (uit een raam gevallen en overleden).
- 30.— Corn. C. Hilversweg 221, Hilversum (pink afgezet).
- 600.— Wed. F. M. 2e Goudsbloemdwaarsstraat 9, Amsterdam. (struikelde en viel met zijn hoofd op trottoirband, overleed aan de gevolgen).
- 30.— D. J. M. Amstelv. weg 608, A'dam (pink verbrijzeld).
- 300.— F. K. Javastr. 64, Schoten (kreeg een houten blok tegen het linker oog geslingerd, waardoor dit verwijderd moest worden).
- 30.— R. O., Oostzaan B 192, (amputatie van de wijsvinger, door infectie). (Onverplicht).
- 600.— Wed. W. S., 's-Gravenlandscheweg 150, Hilversum, (abonné viel door het breken van een balk en overleed).
- 30.— J. F. V., Gr. Wittenb. straat 90, Amsterdam. (bleef aan de kap van een auto haken, waardoor ringvinger afscheurde).
- 600.— Wed. R. H. de R., Marxstraat 23, Amsterdam. (Abonné kreeg door het breken van een ketting een as op zijn hoofd, den dood tengevolge hebbende).
- 450.— Wed. S. de B., Broek in Waterland. (Als kapitein toezicht houdende op den waarnemend stuurman, op een bank zittend over boord geslagen (onverplicht)).
- 30.— A. v. B., Belkmerweg—Burgerbrug, Zijpe. (Met het ophijschen van hooi een stuk van den linker ringvinger afgekeld).
- 30.— J. L. T., Czaar Peterstr. 167, Amsterdam. Abonné kreeg bij het losnemen van eenige speelkleppen het speelhuus op zijn hand, gedeeltelijke amputatie van de linker pink tengevolge hebbende).
- 600.— Wed. C. v. D., Pieter Vlamingsstraat 52, Amsterdam. (Abonné werd door den trein gegrepen en op slag gedood).
- 120.— Z. K., Hooglaardeweg 341, Hilversum. (Bij het bewerken van een stuk hout kwam abonnées

- hand in aanraking met de draaiende beitels, waardoor duim en wijsvinger werden afgeslagen).
- f 600.— Wed. J. R., Veldweg 28, Spaarwoude. (Verzeerde viel door een misstap in een opening en overleed aan de gevolgen).
- 600.— Wed. B. V., Dennenlaan 15 Halfweg. (Door te struikelen werd abonné door een trein aangereden, waarna hij aan de gevolgen overleed).
- 60.— H. H. B., Achterheeren-gr. 10, Weesp. (Abonné kwam onverwachts in aanraking met een cirkelzaag, waardoor het voorste gedeelte van den linkerduim werd afgescheurd).
- 600.— Wed. G. K., Wildemanstraat 27, Alkmaar. (Abonné, die een nieuw huis betrok wist niet, dat de vorige bewoners den dop van het gaslicht hadden afgedraaid en werd zoodoende, onwetend door het ont-snappende gas verstikt).
- 600.— Wed. J. H. L., Amsteldijk 14 N. Nieuwer Amstel. (Verzeerde, die politie-agent was, stond bij een achtervolging op de treep plank van een auto. Bij een snelle wending geraakte de auto te water en genoemde abonné verdrinkt).
- 600.— Wed. G. J. S., Marxstraat 86 III, Amsterdam. (Bij het ophijschen van een last met een drijvende kraan is de kraan met verzeerde te water
- f 200.— Wed. F. A. de J., te Laurierdwaarsstraat 10, Amsterdam. (Door het afbrokkelen der weg sloeg de auto, waarin getroffene gezeten was om, waardoor zij te water geraakte en abonné levenloos werd opgehaald). (Onverplicht).
- 30.— W. de G., Lijnbaansgracht 204, Amsterdam. (Door het terugslaan van het hout, kwam de wijsvinger in aanraking met de cirkelzaag, waardoor van dezen vinger 1 1/2 top werd afgeslagen).
- 600.— Wed. C. C. St. Maartens vlotbrug. (Abonné kwam door een ongeval met zijn fiets in een met ijs gevulde sloot terecht en verdrinkt).
- 30.— P. Z., Schipperstraat 8, Amsterdam. (Abonné kwam door het vastzetten van een kamrad met de vingers in de machine, waardoor 1 1/2 vinger werd afgekeld).
- 600.— Wed. J. H. S., Czaar Peterstraat 145, A'dam. (Bij het stuw van een lading in het s.s. Johan de Wit, begaf de lading zich, met het gevolg, dat abonné er onder terecht kwam en kort daarna overleed).
- 30.— J. F. v. O., Wilhelminakade 48, IJmuiden. (Door het inslaan van een krukmetaal kwam de pink van verzeerde er-tusschen, waardoor de vinger verbrijzeld werd).
- 60.— P. R. Sluispad 55 a, Wormerveer. (Abonné kreeg

- een splinter in de linker wijsvinger, met het gevolg, dat 2 1/2 deel geamputeerd moest worden).
- f 30.— J. L., Vrouwensteeg 1 b, Haarlem. (Er kwam een kronkel in de mastdraad, waardoor de duim van verzeerde, — die bezig was de draad om een lier te draaien, werd afgekeld).
- 60.— D. B. W., Adelaarsweg Amsterdam. (Abonné's pink en ringvinger geraakten bekneld tusschen beulingijzers, tengevolge waarvan beide vingers en een gedeelte van de hand werden verbrijzeld).
- 60.— J. G. C. M., Linden-gracht 206 I, Amsterdam. (Door het uittrekken van de hand, kwam deze met
- den draaienden beitel in aanraking, waardoor 1 1/2 lid wijsvinger en 1 lid van den middenvinger moesten geamputeerd worden).
- f 30.— N. P., Utrechtse Dw. straat 94, Amsterdam. (Bij het smeren van een schijf van een hijschblok werd een wagen met specie opgetrokken, waardoor de ringvinger en de top van den pink tusschen den draad geraakte en werden afgekeld).
- 30.— G. W., Vijzelstraat 115, Helder. (Abonné's linker middenvinger geraakte bekneld tusschen tandrad en lier, waardoor de top van den vinger werd afgekeld).

INTEEBENBILJET

Ondergeteekende verklaart hiermede zich
te abonneeren op „De Stad Amsterdam”
à f 1.00 per drie maanden 1)
f 0.12 per week

Naam:

Adres:

1) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

Bovenstaand inteebenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan
ons Bureau Keizersgracht 234 of per post toezenden in
open enveloppe met postzegel van 2 cent ge frankerd.

De Adm. van „De Stad Amsterdam”,
Keizersgracht 234, Amsterdam.